

Khi Nho Chín

Contents

Khi Nho Chín	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	51
15. Chương 15	55
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	67
19. Chương 19	71
20. Chương 20	75
21. Chương 21	79
22. Chương 22	83
23. Chương 23	87
24. Chương 24	90
25. Chương 25	93
26. Chương 26	96
27. Chương 27	99
28. Chương 28	102
29. Chương 29	106
30. Chương 30	109
31. Chương 31	114
32. Chương 32	118
33. Chương 33	121
34. Chương 34	124
35. Ngoại Truyện	129

Khi Nho Chín

Giới thiệu

Diệp Duy Trần cho rằng, hẳn cùng Khương Ngọc kết hợp bất quá là hai người kết nhóm sống theo n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-nho-chin>

1. Chương 1

Khương Ngọc rất thích đến cửa hàng này ăn sáng, không gian tuy nhỏ nhưng dọn dẹp lại rất sạch sẽ, hơn nữa bà chủ còn vô cùng thân thiện, mỗi lần thấy cô đến đều cười híp mắt rồi hỏi: “Vẫn ăn như cũ phải không?”

Lần nào được hỏi, Khương Ngọc cũng nở nụ cười xuất phát từ sâu trong nội tâm, gật đầu trả lời, “Vâng ạ.”

Bà chủ nghe xong thì bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng vẫn nhanh nhẹn đi vào phòng bếp chuẩn bị, còn Khương Ngọc bước tới chỗ ngồi ở trong góc mà cô ưa thích.

Mỗi lần Khương Ngọc đến đây đều đã hơn chín giờ, đã qua thời gian cao điểm buổi sáng, vì vậy lúc này cửa hàng khá yên tĩnh, lại càng không cần lo đến chuyện phải giành chỗ ngồi với người khác.

Trong phòng bếp truyền ra tiếng ù ù của bếp lửa, rất nhỏ, nhưng Khương Ngọc vẫn nhạy cảm nghe được. Lúc này, hương vẩn thẩn nhàn nhạt tràn ngập cả cửa hàng, mùi canh thơm nức cũng len lỏi lại gần, làm con sâu thềm ăn trong dạ dày của cô thức tỉnh, quậy tung rồi rít. Khương Ngọc hai tay chống cằm, khóe mắt khẽ nheo lại, đáy lòng bắt đầu dâng lên một cảm giác thỏa mãn khó nói thành lời.

Đúng, chính là loại cảm giác này, cảm giác giống như đang ở “nhà”.

Chị họ Văn Thanh luôn trêu đùa cô, nói cô có bệnh, nếu không thì làm sao cứ mỗi lần tìm được một chỗ có phần giống với “nhà” của mình trước kia liền không nhấc nổi chân, đã vậy lại còn dùng hành động cố chấp đến biến thái ở lì tại đó tìm một chút an ủi nhỏ nhoi cho tâm hồn.

Thật ra chính bản thân Khương Ngọc cũng biết rõ, có lẽ cô thật sự có bệnh. Loại bệnh cố chấp này của cô đã không còn thuốc nào chữa được nữa rồi.

Khi còn bé, cha mẹ của Khương Ngọc cũng kinh doanh cửa hàng phục vụ bữa sáng, trong nhà không có nhiều tiền, nhưng cả nhà sống hòa thuận vui vẻ, cực kỳ hạnh phúc. Hơn nữa, tại thời điểm đó Khương Ngọc không có khái niệm rõ ràng về tiền bạc, cho nên đối với “ngôi nhà” kia Khương Ngọc chỉ nhớ đến hai chữ “hạnh phúc”, tuy rằng sau này có xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi chuyện ngoài ý muốn ấy xảy ra, cha mẹ đã rời xa cô. Từ đó đến nay, Khương Ngọc sống một mình lẻ loi trên cõi đời này.

“Vẫn thẩn đến đây.”

Giọng nói lạnh lạnh cắt đứt dòng hồi tưởng của Khương Ngọc, cô ngẩng đầu nhìn lên, thì ra Văn Văn – cô con gái đang học trung học của ông chủ.

Đấy xem xem, ngay cả điểm này cũng rất giống với gia đình cô, lúc ấy hình như cô cũng đứng đang tầm tuổi như Văn Văn.

Khương Ngọc cười yếu ớt, vừa lấy giấy lau sạch đĩa, vừa cười hỏi: “Hôm nay em không phải đi học sao?”

“Dạ, hôm nay là ngày nhà giáo mà.” Văn Văn nghiêng đầu nhìn cô, không nhận được trêu ghẹo, “Đại tác giả như chị chả để ý đến ngày tháng gì cả, không biết có quên luôn cả sinh nhật của bạn trai nữa hay không?”

Khương Ngọc còn chưa tới kịp trả lời, tiếng quát của bà chủ đã truyền tới, “Văn Văn, con không được ăn nói như vậy đâu.”

“Không sao ạ.” Khương Ngọc cười nhạt, “Cháu không có bạn trai.”

Văn Văn trố mắt nói: “Sao lại thế được?”

“Ý em là sao chị đã lớn tuổi thế này mà vẫn chưa có ấy hả?”

“Không không không.” Văn Văn dứt khoát kéo ghế đối diện ra ngồi xuống, nghiêm túc nhìn chằm chằm Khương Ngọc, “Ý em là trông chị đẹp như thế, sao lại không có chứ?”

Khương Ngọc bị cô bé chọc cười, “Cám ơn, em là người đầu tiên nói vậy đấy.”

Khóe miệng Văn Văn giật giật, “Chị có mấy khi ra ngoài đâu, người khác muốn nói cũng chẳng có cơ hội.”

Khương Ngọc bị miệng lưỡi bén nhọn của cô gái nhỏ ngồi đối diện này chọc cho cười không ngừng, “Em thật đúng là khiến cho người ta yêu thích.”

“Dĩ nhiên rồi, em là ‘mặt hàng’ best-seller của lớp đó.” Cô gái nhỏ lộ ra vẻ mặt hài lòng, sau đó lại khẽ cúi người nhỏ giọng nói, “Hay là em giới thiệu đối tượng cho chị nhé, chú của bạn thân em cũng không tệ đâu, diện mạo nhìn rất giống.. ừm..., à, rất giống diễn viên đóng vai nam chính trong một bộ phim cực kỳ hot gần đây ấy ——”

“Ngay cả chú của bạn thân mà em cũng biết à?”

“Họ hàng nhà bạn ấy em đều biết, hai người chúng em tuy hai mà một.”

“Ồ. Em còn cùng ba mẹ ngồi xem phim truyền hình dài tập về đề tài gia đình, thật hiếu thuận.”

“Em với mẹ hay tranh luận lặt vặt vậy thôi, thật ra em yêu mẹ lắm đấy.” Văn Văn cùng cô hàn huyên mấy câu mới phát hiện ra có gì đó không đúng, “Ha, khả năng nói lảng sang chuyện khác của chị giỏi thật đấy.”

“Cám ơn em, em vẫn là người đầu tiên nói với chị những lời này.” Khương Ngọc khẽ nhếch mày, đáy mắt ẩn giấu mấy phần giảo hoạt.

Văn Văn nhú mày một cái, “Ai nha, em nói thật mà ——”

“Thật cái gì mà thật?” May là bà chủ đã chạy tới kịp thời, vươn tay đập mạnh vào ót Văn Văn, “Con làm phiền cô Khương không ăn nổi được cái gì kia, mì lạnh hết rồi.”

Văn Văn le lưỡi, “Con chỉ có ý tốt thôi, nghe nói yêu đương sẽ kích thích sáng tạo, cũng chưa thấy ai bảo sẽ bất lợi cho sáng tác nha.”

“Lại còn mạnh miệng.”

“Được rồi, được rồi.” Văn Văn đứng dậy tính đi vào trong, trước khi đi còn không quên quay đầu nói với Khương Ngọc, “Em thật sự cảm thấy hai người rất xứng đôi, chị cân nhắc nhé.”

“Vẫn còn nói, mau đi làm bài tập đi!”

“Con biết rồi, mẹ dài dòng quá.”

Náo loạn một hồi, Khương Ngọc không những không cảm thấy phiền hà mà còn có một loại cảm giác ấm áp lạ thường. Không khí hòa thuận vui vẻ của gia đình nên là thế này phải không? Huống chi, đây cũng không phải là lần đầu tiên cô trải qua chuyện này.

Tính cách của Khương Ngọc tương đối khác biệt, nên cô rất may mắn có thể tìm được một công việc không cần phải giao tiếp với quá nhiều người, nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc cô có rất ít cơ hội tiếp xúc với người khác phái. Vậy nên cô thường xuyên được mọi người ra sức giới thiệu đối tượng.

Mà người có hứng thú với chuyện này nhất chính là bác gái nhỏ Kiều Mộng Tiệp của cô.

Kể từ sau khi cha mẹ qua đời, Khương Ngọc chạy theo đuôi bác gái nhỏ mà lớn lên. Bác gái nhỏ rất tích cực mai mối, nhưng hành động đó lại chứa đựng nhiều tình thương yêu hơn những người khác.

Do đó, chiều nay còn có một buổi xem mắt đang chờ cô đây.

“Mẹ chị rảnh quá mà, bà thật sự cho rằng đi xem mắt có thể tìm được một người đàn ông tốt hay sao?” Buổi trưa, chị họ Văn Thanh đến chơi, vừa vào cửa đã bắt đầu oán trách. Từ trước đến nay, đối với sở thích mai mối của Kiều Mộng Tiệp, cô vẫn luôn xì mũi coi thường.

Khương Ngọc liếc nhìn túi đồ mà Văn Thanh mang tới, hàm ý hỏi: “Vậy chị đến đây là sao?”

“Cái này không phải là ý của chị đâu nhé, chị tới nhắc nhở em thôi. Chứ mẹ chị cứ nhai đi nhai lại đến mòn lỗ tai chị luôn rồi này.” Văn Thanh vớt túi đồ trong tay xuống ghế salon, khoanh hai tay lại ngồi xuống, sau đó hất cằm một cái, “Đây là “chiến bào” mẹ chị “cố ý” chọn cho em suốt ba ngày liền đây, thử một chút đi.”

Khi Khương Ngọc nghe được hai chữ “cố ý” cũng là lúc thấy được cái nhìn ranh mãnh xấu xa của Văn Thanh, tuy vậy cô vẫn nghe lời xách cái túi kia vào phòng ngủ.

Phòng khách chỉ còn lại một mình Văn Thanh, cô thuận tay cầm quyển sách nhỏ đặt trên bàn trà lên lật vài tờ, “Nhiều lúc chị cảm thấy em còn giống con ruột của mẹ hơn cả chị. Cứ phải nghe rầm rập theo mẹ chị làm gì, không thích thì cứ nói thẳng ra đi.”

Một lúc sau, tiếng nói của Khương Ngọc từ trong phòng ngủ mới truyền tới, “Không phải là không thích, em cảm thấy như vậy cũng rất tốt.”

Động tác lật sách của Văn Thanh ngừng lại, ánh mắt dừng ở trước cửa phòng ngủ, dường như muốn nhìn xuyên qua nó để thấy được Khương Ngọc. Cô khó tin hỏi ngược lại, “Rất tốt á? Em cũng cảm thấy đi xem mắt sẽ tìm được một ông chồng tốt hả?”

Không đợi Khương Ngọc trả lời, Văn Thanh đã ném quyển sách mới lật le re vài tờ xuống, bước nhanh về phía phòng ngủ, mở cửa ra nói: “Em không đợi người kia nữa sao?”

Khương Ngọc vốn đang lao lực gắng sức kéo khóa sau lưng lên, vừa nghe thấy những lời này liền chững lại.

Văn Thanh bày ra vẻ mặt “biết ngay mà”, bắt đắc dĩ thở dài, đi tới giúp Khương Ngọc kéo nốt phần khóa còn lại, “Thôi, cũng đã mười năm rồi, em thật sự cho rằng sẽ tìm được người đó ư? Hơn nữa, nhiều năm như thế, nói không chừng người ta cũng đã kết hôn rồi.”

Khóa kéo thuận lợi kéo lên, “xoẹt...” một tiếng giống như đang lướt ngang qua tim Khương Ngọc. Cô trầm mặc một thoáng, rồi quay người lại, trên mặt vẫn là nụ cười như cũ, “Ừm, đúng ha, em cũng đã từng nghĩ tới việc này.”

“Nghĩ tới?” Văn Thanh nhìn Khương Ngọc chằm chằm, “Mẹ chị sắp xếp cho em đi xem mắt, lần nào em cũng không phản đối, ngoại trừ việc không muốn khiến bà đau lòng ra. thì kỳ thực em cũng muốn nhân cơ hội đó để đi xem liệu người kia có phải là anh ta hay không, đúng chứ?”

Suy nghĩ bị vạch trần, Khương Ngọc không hề né tránh, sờ sờ cái mũi cười nói, “Chị thật hiểu em, Văn Thanh.”

Câu này hiển nhiên không thể lấy lòng vị chị họ chuyên nói lời ác độc này được, Văn Thanh liếc mắt một cái, đối với hành vi ‘mò kim đáy biển’ của em họ, cô nói thẳng: “Tỷ lệ thành công còn chẳng tới một phần vạn!” Văn Thanh thực sự không hiểu, Khương Ngọc là một cô gái rất thông minh, tại sao cứ nghĩ đến chuyện kia lại như bị hồng não vậy.

Khương Ngọc ngồi ở trước bàn trang điểm sửa sang lại tóc, cô nhìn chằm chằm bản thân mình ở trong gương, sau đó lên tiếng, cũng không biết là đang nói cho ai nghe, “Nhưng dù sao thì vẫn có một chút hy vọng ——”

Văn Thanh là một con người lý trí mà trong trường hợp này cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Đối với suy nghĩ kia của em họ, cô đã khuyên giải rất nhiều lần, nói hết nước hết cái mà vẫn chẳng có tác dụng. Văn Thanh trầm mặc trong chốc lát rồi đổi đề tài, “À đúng rồi, hai ngày trước chị có gặp Hàn Giang, cậu ta nói Đài truyền hình có mời em tham gia chương trình ‘Kỳ Đảo Lục’?”

“Vâng, nhưng em từ chối rồi.”

Văn Thanh ngồi xuống cạnh giường, “Tại sao? Nếu em sợ mình không ứng phó được thì còn có Hàn Giang cơ mà?”

“Hàn Giang cũng rất bận rộn, em không muốn làm phiền anh ấy.”

“Cậu ta là ông chủ của em, em kiếm cho cậu ta nhiều tiền như vậy, nói cậu ta dành một chút thời gian cho em cũng đâu phải là không được.” Văn Thanh nói vô cùng lưu loát.

Rốt cuộc, Khương Ngọc quay đầu, ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn Văn Thanh một cái.

Văn Thanh không nhịn được lập tức bật cười, “Được rồi, thật ra thì chị cảm thấy đó là một cơ hội tốt.” Cô còn nói, “Hàn Giang là bạn học cũ của chị, nhân phẩm hay gia thế, mọi thứ chị đều biết rõ, đáng tin hơn nhiều so với mấy đối tượng xem mắt mà mẹ chị tìm cho em. Đã vậy công việc của hai người cũng rất hợp với nhau mà, không phải sao?”

Lại tới nữa rồi. Kiều Mộng Tiệp ra sức ‘bán’ Khương Ngọc cho các thành phần trí thức tinh anh, còn Văn Thanh lại ra sức ‘đẩy mạnh tiêu thụ’ Khương Ngọc cho bạn học cũ của mình là Hàn Giang. Khương Ngọc cảm thấy cuộc sống của cô thật đúng là. tràn ngập “máu chó”.

Cô buộc tóc gọn gàng, xoay người nghiêm túc nhìn chị họ, “Nhưng em lại cảm thấy hai người bọn chị cực kỳ thích hợp, là thanh mai trúc mã từ nhỏ, chị chưa cưới anh ấy cũng không kết hôn, sao lại không thử đến với nhau đi? Anh ấy là ông chủ của em, nếu có thể trở thành anh rể họ thì em sẽ càng dốc sức làm việc kiếm tiền cho hai người.”

Văn Thanh thay đổi sắc mặt, phi chiếc gối trên giường ném vào cô, “Con bé xấu xa.”

—

Hai chị em cùng nhau ăn cơm trưa, buổi chiều Văn Thanh còn có việc bận, chỉ chở cô đến nơi hẹn xem mắt rồi lái xe rời đi. Khương Ngọc đã sớm là một cô gái đi xem mắt chuyên nghiệp, cho nên Văn Thanh cũng chẳng cần dặn dò thêm gì. Với Văn Thanh mà nói, lần xem mắt này của Khương Ngọc cũng chỉ là làm cho có lệ mà thôi.

Lần này, chỗ hẹn gặp mặt là một Club tư nhân ở phía Bắc thành phố, Kiều Mộng Tiệp đã nói rõ điều kiện của đối phương cho Khương Ngọc nghe, nhưng Khương Ngọc không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ anh ta mang họ Diệp.

Nghe nói vị Diệp tiên sinh này cũng hết sức bận rộn, chỉ dành ra được một ít thời gian cùng Khương Ngọc uống trà chiều thôi. Khương Ngọc cũng không có ý kiến gì, so với quá trình ăn cơm dài lê thê thì cô thích kiểu nói chuyện tùy thời có thể kết thúc này hơn.

Khương Ngọc đoán rằng có lẽ vị Diệp tiên sinh đó cũng có suy nghĩ giống như cô, mà cũng có thể anh ta là một người xem mắt chuyên nghiệp không biết chừng.

.

Lần đầu tiên, Khương Ngọc có nhiều suy nghĩ liên tưởng về đối tượng xem mắt đến như vậy.

Trong lúc cô còn đang suy nghĩ lung tung thì nhân viên phục vụ đã tiến tới hỏi cô đã có bàn đặt trước hay chưa. Khương Ngọc nói ra ba chữ “Diệp tiên sinh”, nhân viên phục vụ nhanh chóng dẫn cô lên phòng riêng ở trên lầu hai, thái độ hết sức nhiệt tình, ngay cả trà bánh cũng đưa tới để cô dùng trong khi ngồi đợi.

Xem ra vị Diệp tiên sinh này đã sớm có chuẩn bị.

Khương Ngọc uống một hớp trà, đối với trà đạo cô không tinh thông cho lắm, nhưng vị trà khi uống vào cực kỳ tuyệt vời. Trong miệng còn dư lại hương vị ngọt ngào, khiến cho người ta sinh ra cảm giác thả lỏng

thư thái. Chắc chắn đây là ý tưởng của Diệp tiên sinh, bởi vì Kiều Mộng Tiệp chẳng hiểu gì về trà. Chỉ có điều vị Diệp tiên sinh này hình như không lễ phép chút nào, đã qua thời gian hẹn mười phút rồi mà vẫn chưa thấy người đâu.

Khương Ngọc nghĩ thầm trong lòng, nể tình trà ngon, cho anh ta thêm mười phút.

Cuối cùng ngay tại lúc thời hạn mười phút của cô kết thúc, cửa của phòng riêng bị đẩy ra.

Qua khoeo mắt, Khương Ngọc chỉ thấy được đôi giày da cùng ống quần được là thẳng thớm của đối phương. Cô trầm mặc trong chốc lát, rồi ngẩng đầu bật thốt lên một câu, “Vị tiên sinh này, anh rất thích để cho người khác phải chờ nhỉ?”

2. Chương 2

Nói chuyện, đồng thời Khương Ngọc cũng đứng dậy, mà đối phương nghe được những lời này của cô thì cũng ôn trọng dừng lại bước chân. Vì vậy hai người dễ dàng dùng phương thức kỳ lạ chính thức gặp mặt.

“Anh——”

“Xin lỗi, bất kể lý do gì, đến muộn là tôi không đúng.”

Vào lúc Khương Ngọc khiếp sợ mở miệng đồng thời, đối phương cũng mở miệng, giọng nói khe khẽ trầm thấp, giọng điệu chân thành nói xin lỗi vì hành động đến muộn của mình.

“” Mà Khương Ngọc đã hoàn toàn nói không ra lời.

Rõ ràng lại có thể để cho cô chờ? !

Trước kia Khương Ngọc luôn nghĩ, mười năm, thời gian khá dài đủ để thay đổi tất cả, từ dung mạo của anh, giọng nói của anh, hoặc là tìm được tỉ lệ thay đổi thật là bé nhỏ của anh, đại khái đời này đều là không thể nào. Song khi anh thật sự đứng ở trước mặt mình, cho dù chỉ là trong nháy mắt thôi, không chút để ý thoáng nhìn hoặc là mấy chữ ít ỏi, cô gần như lập tức nhận ra đối phương, trong đầu trí nhớ về anh cũng ùn ùn kéo tới.

Diệp Duy Trần thấy sắc mặt đối diện cô gái lập dị, chỉ nhìn chằm chằm vào mình quan sát kỹ lưỡng, anh trầm mặc, khẽ nâng tay, “Muốn ngồi một lát chứ?”

Khương Ngọc trước sau nhìn chằm chằm mặt anh, sau đó chậm rãi ngồi xuống, toàn thân cũng căng thẳng đến cực độ.

Cô ý thức được đối phương không nhớ rõ mình, bấy nhiêu thôi cũng khiến cho cô có chút như đưa đám, hình như canh cánh trong lòng nhiều năm cũng chỉ có một mình cô mà thôi.

Không, thật ra thì không nhớ rõ cũng là bình thường, lúc ấy cô mới mười bốn mười lăm tuổi, chính là lúc cơ thể phát triển, so với mình của bây giờ thật sự khác biệt quá lớn. Trái lại với anh, hình như thay đổi, lại hình như không thay đổi, nhưng cả người vẫn gầy mà anh tuấn như trước, giống như năm tháng không có lưu lại bất cứ dấu vết gì trên người anh.

“Hình như tạo cho cô ấn tượng đầu tiên rất tệ.” Diệp Duy Trần vừa nói chuyện, vừa nâng tay lên châm trà cho cô, động tác thành thạo mà ưu nhã, trong lời nói lại bao hàm thâm ý, “Nhưng công việc của tôi rất bận, nếu như lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết để lui tới, có thể sau này tôi sẽ luôn như thế.”

Anh đang nhắc nhở cô, nếu như không thể hiểu được công việc của anh, chỉ sợ sau buổi gặp mặt hôm nay bọn họ sẽ không cần thiết tiếp tục nữa.

Mà tất cả lực chú ý của Khương Ngọc lại luôn ở trên tay anh, anh dùng tay trái, cô khẳng định chắc chắn mình không nhầm! Năm đó tay phải của anh vì cô mới.

Diệp Duy Trần cũng lưu ý đến tầm mắt của cô, môi mỏng khê mím, lạnh nhạt đẩy tách trà tới cạnh tay cô, “Tôi nghĩ bọn họ đã nói với cô, tay của tôi bị thương tổn, tay phải không làm được gì, nhưng cũng không làm trở ngại cuộc sống bình thường.”

Khương Ngọc nhìn thấu cảm xúc ẩn nhẫn của anh, mặc dù anh luôn giữ vững lễ phép, có điều cả người đều lộ ra cảm giác xa cách mãnh liệt.

Ngón tay cô buông thông ở trên đầu gối dùng sức nắm thật chặt, đưa tay bưng tách trà anh đưa tới nhấp một ngụm, sau đó mỉm cười nói: “Thật ra thì thời gian làm việc của tôi cũng không ổn định, đòi hỏi không gian riêng tư, nói như vậy, chúng ta vừa vặn hỗ trợ bổ sung cho nhau. Tôi sẽ không thường xuyên tìm anh hẹn hò, cho nên cơ hội anh bị muộn cũng sẽ không quá nhiều.”

“Nếu như có vài lý do thỏa đáng, tôi nguyện ý tha thứ cho anh.” Khương Ngọc nâng chén lên về phía anh, tiếp tục uống một hơi cạn sạch.

Diệp Duy Trần nhìn cô, lông mày nhô thành ngọn núi nhỏ, phồng chùng thắc mắc cô trước sau tương phản lớn như thế.

Khương Ngọc còn nói: “Chúng ta nói chuyện một chút nhé.”

Diệp Duy Trần im lặng nhìn cô mấy giây, con mắt sắc trầm lắng, một lát sau mới mở miệng: “Tôi đến tuổi kết hôn, trong nhà ép rất chặt, có lẽ sẽ rất nhanh thành hôn.”

“Mặc dù tôi nhỏ tuổi hơn so với anh, nhưng trong nhà ép cũng rất chặt, kết hôn tôi cũng OK.”

Tay trái Diệp Duy Trần luôn buông thông ở trên mặt bàn, đốt ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng gõ mặt bàn, Khương Ngọc cảm thấy anh giống như đang nhìn mình, nhưng ánh mắt kia lại mang theo xem xét và đánh giá, giống như là người phỏng vấn, lại có chút giống thầy chủ nhiệm khi đi học.

Cũng may anh nhận lời rất nhanh, không đến nỗi làm cho không khí quá lúng túng. Anh nói: “Tôi có yêu cầu không cao với vợ mình, hiểu chuyện, thiện lương là đủ.”

“Những thứ này tôi nghĩ mình nói toàn vẹn cả cũng chưa chắc anh đã tin, hoan nghênh khảo sát.”

Diệp Duy Trần cuối cùng nghiêm túc nhìn cô một cái, con ngươi xanh đen sáng mà sâu, giống như đi vào nửa ngày, giờ phút này Khương Ngọc mới chính thức khiến anh chú ý.

“Được, đến lượt tôi hỏi anh.” Khương Ngọc híp mắt lại, “Ấn tượng đầu tiên của anh về tôi là gì, yêu cầu của anh thế nào?”

“Nói thật?”

“Dĩ nhiên.”

Diệp Duy Trần không có chút do dự nói: “Xinh đẹp, thông minh, có chút hung dữ.”

Cho nên không phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của anh? Khương Ngọc co rút khóe miệng, nụ cười trên mặt không thay đổi, “Rất mang thù, tôi chỉ mở miệng hung dữ với anh một câu mà thôi.”

Diệp Duy Trần cười khe khẽ, khóe mắt có nếp nhăn nhàn nhạt, điều này làm cho phong cách vốn đã chừng chạc của anh lại thêm phần cảm giác tang thương. Anh chủ động vươn tay về phía cô, nghiêm túc nói: “Rất hân hạnh được biết cô, Khương tiểu thư.”

Khương Ngọc nhìn ngũ quan thâm thúy của anh, một khắc kia đáy lòng dâng lên gợn sóng mãnh liệt, tay của cô đưa ra bị anh nhẹ nhàng nắm lấy.

Lòng bàn tay của anh hơi lạnh, nhưng lại có nhiệt độ nóng bỏng truyền tới, cảm giác rất mâu thuẫn, trong lòng cô nghi ngờ nhiệt nóng bỏng là trên người mình phát ra. Trên mặt cô vẫn luôn trầm tĩnh, lại không phản ứng quá kịch liệt đối với câu trả lời của anh, vừa ý trong lòng đã sớm loạn thành một mảnh.

Giống như nằm mơ đi em, cô thật sự tìm được anh rồi!

Khương Ngọc nói từng chữ từng chữ rõ ràng với anh: “Tôi cũng rất hân hạnh được biết anh, Diệp Duy Trần.”

*

Ban đầu Khương Ngọc không ôm bất kỳ kỳ vọng nào đối với lần xem mắt này, trước đây cô cũng từng xem mắt vô số lần và cũng từng thất vọng vô số lần, cho nên lần này cũng vậy, cô không muốn khiến bác gái nhỏ bận tâm lo nghĩ. Kiều Mộng Tiệp cũng không lớn tuổi, nhưng thân thể bà không tốt, mấy năm này chỗ đến nhiều nhất chính là bệnh viện, cuộc sống hết sức nhàm chán, mỗi ngày chỉ có thể tạo thành đường thẳng từ bệnh viện về nhà.

Có lẽ niềm vui thú duy nhất của bà chính là giúp cô và Văn Thanh giải quyết vấn đề cá nhân.

Văn Thanh cá tính độc lập, không thích cảm giác bị người khác điều khiển, Khương Ngọc cũng không thích, nhưng bác gái nhỏ ngang với một nửa mẹ cô, cho nên cô nguyện ý để Kiều Mộng Tiệp vui vẻ.

Vì vậy Khương Ngọc thoát nhìn chạy đến từng buổi xem mắt, kì thực từ lâu đều không thực sự để ở trong lòng.

Nhưng lần này cô gặp được người đàn ông mình vẫn giấu ở đáy lòng. Giờ khắc này thậm chí cô hết sức biết ơn bác gái nhỏ giúp cô chuẩn bị chiếc váy thật đẹp, điều này khiến cô không quá thất lễ trước mặt Diệp Duy Trần, anh thậm chí đánh giá cái nhìn đầu tiên về cô là “Xinh đẹp, thông minh”, người đàn ông đánh giá cô gái như thế, tóm lại không phải chuyện xấu.

Khương Ngọc đã tự động bỏ qua ba chữ khiến người ta không vui ra phía sau đầu.

Sau khi hai người chính thức giới thiệu về nhau, lại trò chuyện một lát, Khương Ngọc nhanh chóng phát hiện một vấn đề, tóm lại Diệp Duy Trần không quá giống so với ngày trước.

Anh nói ít đến thương cảm, trừ những lời cần thiết mới đối đáp cô một tiếng, nếu không phần lớn thời gian đều là nghe Khương Ngọc nói.

Khương Ngọc nhớ trước kia anh không như vậy, từ sau khi trong nhà phát sinh chuyện ngoài ý muốn, anh vẫn an ủi cô, mỗi lời nói ra đều vô cùng chân thành, từng chữ đều hằn sâu ở trên lòng ngực cô.

Khoảng thời gian mất cha mẹ khiến cô cảm thấy tối tăm ngột ngạt, tất cả đều là anh cho cô lòng tin và khích lệ ——

Cô không nhận được lại liếc nhìn tay phải của anh, cái tay kia vẫn đặt trên mặt bàn trước mặt anh, trắng nõn thon dài, đẹp mắt hoàn toàn không giống như tay của đàn ông, nhưng nó lại an tĩnh không có sinh khí.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại của Diệp Duy Trần vang lên.

Là chuyện công việc, từ đầu đến cuối anh đều nhíu lông mày, chờ đến khi đối phương nói xong, lúc này mới liếc nhìn cô, “Xin lỗi, tôi có chút việc quan trọng, đưa cô về trước nhé?”

Khương Ngọc gật đầu một cái, hai người cùng nhau rời khỏi Lợi Quần.

Diệp Duy Trần không thể lái xe, cho nên anh có tài xế riêng đi cùng, Khương Ngọc nhìn thấy anh có việc gấp nên nói với đối phương không cần tiễn. Hướng chỉ nơi này cách nhà bác gái nhỏ rất gần, ngồi tàu điện ngầm cũng một lúc mà thôi.

Có lẽ Diệp Duy Trần thật sự rất bận, cũng không có kiên trì, chỉ dặn dò cô, “Đi đường cẩn thận.”

Anh thân sĩ tạm biệt cô, thật sự xoay người rời đi, lúc ấy Khương Ngọc cũng không biết lấy ở đâu ra dũng khí chột gọi anh lại, “Diệp Duy Trần.”

Diệp Duy Trần nghi ngờ quay người lại.

“Điện thoại di động.” Khương Ngọc đưa tay ra trước mặt anh.

Diệp Duy Trần ngăn ra, ngay sau đó cười nói: “Là tôi sơ sót.” Bọn họ còn chưa có trao đổi số điện thoại.

Một khắc kia ngay cả lỗ tai Khương Ngọc đều nóng bừng, cô bình tĩnh nhập một loạt dãy số của Diệp Duy Trần vào di động của mình, sau đó bấm, cả quá trình cô đều không dám nhìn vào mắt đối phương, trong đầu chỉ còn dư ba chữ, thật, mất, mặt!

*

Trở lại nhà Kiều Mộng Tiệp, Khương Ngọc không tránh khỏi bị bác gái nhỏ lời kéo hỏi thăm tình hình, cô chà xát gò má thoáng ửng hồng, “Cái đó, con cảm thấy rất tốt.”

Kiều Mộng Tiệp quả thật mừng rỡ, lại có chút không thể tin vào lỗ tai của mình, “Có nghĩa là con cảm thấy rất hài lòng?”

Khương Ngọc cười gật đầu một cái.

Kiều Mộng Tiệp cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, “Bác gái biết ngay lần này chắc chắn được! Mặc dù Duy Trần lớn hơn con tám - chín tuổi, nhưng tính tình của cậu ta tốt lại đối xử với người ta ôn hòa, người đàn ông như vậy mới biết thương người.”

Văn Thanh ngồi một bên không nhìn được bĩu môi, “Cha con thật đức hạnh (thường mang nghĩa xấu), mẹ không phải cũng cùng cha qua một đời rồi.”

“Cho nên chúng ta cả đời đều gây gổ!” Kiều Mộng Tiệp không để ý tới con gái âm dương quái khí, lôi kéo tay Khương Ngọc tận tình khuyên bảo, nói: “Điều kiện của nhà họ Diệp rất tốt, có biết bao nhiêu người muốn kết thân với nhà cậu ta. Nhưng mấy năm nay Duy Trần không nghĩ đến chuyện này, cũng lạ, năm nay cậu ta không dễ gì mở miệng, kết quả gặp con đầu tiên. Nếu không tại sao nói hai người các con có thể thành, duyên phận này đã sớm định rồi.”

Văn Thanh bị kiểu lý luận cũ rích của Kiều Mộng Tiệp làm khóe mắt trực nháy.

Trong lòng Khương Ngọc hơi có chút lo lắng, “Còn chưa khẳng định, có lẽ anh ấy ——”

“Làm sao có thể, con có chỗ nào làm cậu ta bất bẽ?” Kiều Mộng Tiệp an ủi vỗ vỗ lưng cô, “Kiên nhẫn chờ cậu ta hẹn con.”

“Đây là chọn đối tượng kết hôn, không có cảm giác tất cả đều uống công.”

Văn Thanh vừa nói ra khỏi miệng liền bị Kiều Mộng Tiệp chạm mặt ném tới một quả cam, Kiều Mộng Tiệp hung hăng chỉ chỉ cô, “Quạ đen, mẹ cho con biết, tiếp theo chính là con đấy!”

Văn Thanh kêu rên một tiếng, “Mẹ, nếu không cho mẹ mở hiệu môi giới hôn nhân, mẹ đừng mang con ra giày vò có được hay không?”

Kiều Mộng Tiệp không nhìn cô hờn giận, đi thẳng vào phòng bếp.

Văn Thanh chờ phòng khách không người, lúc này mới lôi kéo Khương Ngọc ép hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khương Ngọc mừng rỡ nói tất cả cho cô biết, Văn Thanh nghe xong khẽ há hốc mồm, “Còn có chuyện cầu huyết (máu chó) như vậy ư? Em không có lầm chứ? Có thể do thời gian quá lâu nhớ nhầm dáng vẻ của anh ta hay không?”

Khương Ngọc lắc đầu khẳng định, “Dĩ nhiên không, chuyện của anh ấy em đều nhớ kỹ!”

Văn Thanh cau mày, cuối cùng vẫn cảm thấy không đáng tin cậy, “Em nhớ đều là chuyện của mười năm trước, ai biết mười năm sau anh ta có thay đổi hay không. Trước tiên hãy quan sát một chút rồi hãy nói.”

Khương Ngọc cũng nghĩ như vậy, cô kiên nhẫn chờ Diệp Duy Trần chủ động liên lạc với mình, nào biết Diệp Duy Trần tựa như quên cô vậy, suốt một tuần cũng không gọi điện thoại cho cô.

Khương Ngọc có chút bị thương mà nghĩ, chẳng lẽ cô thật sự bị cự tuyệt? Kỳ thực Diệp Duy Trần không coi trọng cô?

3. Chương 3

“Chẳng phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Không có việc gì, không có việc gì, ghi tên anh ta vào trong danh sách phải ‘ngược’ chết là được!” Đối với chuyện thất tình không đầu này của Khương Ngọc, Văn Thanh an ủi cô như vậy đấy.

Nhưng quả thực Khương Ngọc không thể vui nổi, người mà cô tâm tâm niệm niệm tìm nhiều năm, thật thần kỳ mới gặp lại được, kết quả tình cảm thâm mến hơn mười năm của cô cứ như thế bị chặt đứt!

Cô không tin ông trời lại ác độc như vậy.

Tuy nhiên thực tế phũ phàng, Diệp Duy Trần thật sự không có một chút tin tức nào

Khương Ngọc và Văn Thanh cùng nhau đi đến trung tâm thương mại, Khương Ngọc buồn bã ỉu xiu, mặc kệ Văn Thanh hỏi cái gì cô đều nói “rất tốt” .

Văn Thanh thấy vậy, nhẹ giọng nói: “Đi xem mắt vốn không được khách quan cho lắm, chỉ dựa vào bề ngoài mà xác định ấn tượng đầu tiên thôi. Anh ta không liên lạc với em chứng tỏ anh ta cảm thấy hai người không thích hợp rồi.”

Văn Thanh nói xong thì đi chọn một cái áo rồi bước vào phòng thử đồ, Khương Ngọc một tay cầm túi giúp Văn Thanh, một tay cầm cốc trà sữa hậm hực cắn cắn ống hút, hận không thể dồn hết buồn bực vào cái ống hút này.

Đột nhiên di động trong túi xách rung lên, Khương Ngọc luống cuống lấy điện thoại ra, dây túi xách của Văn Thanh suýt nữa cuốn cốc trà sữa của cô rơi xuống đất. Khương Ngọc có chút bực bội nhận cuộc gọi, cũng chẳng thèm nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, “Có chuyện gì?”

Khương Ngọc cho rằng người gọi điện tới là Hàn Giang. Vì gần đây Hàn Giang đang ra sức thúc giục cô nộp bản thảo, nhưng cô lại không viết ra được một chữ nào. Đầu óc bị “chập mạch”, tóc cũng bị túm rơi rụng lả tả, đương nhiên giọng nói cũng không thể nào hòa nhã được.

Kết quả đầu dây bên kia yên lặng mấy giây, sau đó truyền đến một giọng nam vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Anh nói: “Tôi là Diệp Duy Trần.”

Khương Ngọc lập tức tròn mắt, sững sờ giờ di động ra nhìn, trên màn hình hiện rõ ra ba chữ Diệp Duy Trần.

Cô âm thầm ảo não, ho nhẹ nói: “Chào anh.”

“Chào cô.” Diệp Duy Trần nói tiếp, “Tôi vừa đi công tác một thời gian, hôm nay mới trở về.”

“À.” Chiếc gương bên cạnh phản chiếu rõ ràng hình ảnh Khương Ngọc với khóe môi khê cong lên, cô hỏi anh, “Anh đã xong việc chưa?”

“Xong rồi.”

“Có thuận lợi không?”

“Rất thuận lợi.”

“Vậy tôi bỏ qua cho anh.”

“Hả?” Giọng nói của Diệp Duy Trần nhẹ nhàng truyền tới, mang theo chút nghi hoặc, hiển nhiên anh không hiểu Khương Ngọc nói “bỏ qua” là ám chỉ cái gì.

Nghe âm thanh khàn khàn đầy từ tính của anh, tai của Khương Ngọc bắt giác nóng lên, cô nắm bàn tay lại thật chặt, chỉ cười không nói gì.

Diệp Duy Trần thấy cô không nói gì, cũng không tiếp tục đề tài đó nữa, hỏi sang chuyện khác: “Có thể gặp mặt không? Tôi mời cô ăn tối.”

Kết quả không cần phải nói, đương nhiên Khương Ngọc không có lý do gì để từ chối cả.

Sau khi cúp điện thoại, cả người Khương Ngọc giống như được sống lại, nhanh chóng gia nhập hàng ngũ chọn quần áo với Văn Thanh, “Chọn giúp em đi, buổi tối mặc cái gì thì đẹp?”

Văn Thanh “Xì” một tiếng, trừng mắt nhìn Khương Ngọc chăm chăm, “Em xong rồi, bây giờ còn chưa có gì đã bị anh ta rên cho ngao tới mức này. Chị nghi ngờ người này căn bản là một tay lão làng, vờ tha để bắt thật đó thôi.”

Khương Ngọc chọn một cái áo sơ mi trắng có in hoa, quay sang cười với Văn Thanh, “Em tin anh ấy.”

Văn Thanh lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, cuối cùng vẫn chỉ chỉ cái áo sơ mi trong tay Khương Ngọc, “Khó coi lắm, đổi cái khác đi.”

Buổi tối, Diệp Duy Trăn đến rất đúng giờ, hơn nữa còn tự mình tới đón Khương Ngọc, mang theo cả quà tặng cho cô.

Quà tặng không đắt lắm, là một con búp bê sứ vô cùng tinh xảo. Khương Ngọc không nhịn được liền hỏi, “Làm sao lại mua cho tôi cái này?”

“Là quà đền bù cho lần trước tôi tới trễ.” Diệp Duy Trăn nhìn cô một cái, sau đó nói tiếp: “Trông nó rất giống cô.”

Khương Ngọc quan sát vật nhỏ trong tay, màu men dày đẹp mắt, khuôn mặt búp bê được vẽ đặc biệt đáng yêu, hai má hồng hồng. Cô bật cười nói: “Ý của anh là trông tôi ngây thơ hả?”

“Trợ lý của tôi nói con gái sẽ thích những thứ đồ này.”

“Anh nhờ trợ lý chọn quà giúp sao?”

Diệp Duy Trăn có chút không được tự nhiên, bàn tay nắm lại để bên khóe môi, “Tôi không hiểu tâm tư con gái ở tầm tuổi này cho lắm.”

“Vậy nên ——” Khương Ngọc giao hoát nhìn anh một cái, “Trợ lý của anh cũng là cô gái ở tầm tuổi tôi?”

“Trọng điểm của cô nằm ở đâu vậy?” Diệp Duy Trăn bắt đắc dĩ cười khẽ, “Là đàn ông, nhưng cậu ta có bạn gái, cũng tầm tuổi như cô.”

Lúc này Khương Ngọc mới hài lòng gật đầu, cất búp bê bằng sứ vào lại hộp quà, “Cám ơn, đúng là suy nghĩ của con gái rất giống nhau, nếu người tặng đã có lòng thì dù tặng cái gì cũng đều sẽ yêu thích.”

Diệp Duy Trăn như có điều suy nghĩ nhìn cô.

Cả bữa tối coi như khá vui vẻ, mặc dù Diệp Duy Trăn ít nói, nhưng mỗi lần không khí trở nên buồn tẻ anh đều rất thức thời nói ra cái gì đó. Hơn nữa Khương Ngọc phát hiện ra tác phong của anh vô cùng chu đáo, hoặc cũng có thể là do đàn ông ở độ tuổi này đều rất sắc sảo; hành động tỉ mỉ nhưng rất đúng mực khiến cho Khương Ngọc cảm nhận được sự chăm sóc tận tình.

Những hành động này rất dễ dàng giành được sự thiện cảm của phụ nữ.

Cô không khỏi có chút tò mò, “Vì sao anh lại chia tay với bạn gái cũ?”

Có lẽ không ngờ Khương Ngọc sẽ hỏi như vậy, động tác uống rượu của Diệp Duy Trăn hơi dừng lại một chút, một lúc sau mới nói: “Do tính cách không hợp.”

Thật đúng là chia tay thì có cả ngàn vạn lý do.

Khương Ngọc không hỏi thêm gì nữa, Diệp Duy Trăn đã đến tuổi này thì không thể có một quá khứ sạch bong được, nhưng quan trọng là tại thời điểm anh còn độc thân, rốt cuộc cô cũng gặp được anh, như vậy là đủ rồi.

Mà Diệp Duy Trăn đối với quá khứ yêu đương của cô hình như chẳng có hứng thú mấy, anh chưa từng hỏi cô về vấn đề này. Hai người cứ thế nói chuyện phiếm mà kết thúc buổi hẹn hò đầu tiên.

Sau ngày đó, Khương Ngọc vụng trộm nghĩ, cô và Diệp Duy Trăn chắc có thể coi là đang hẹn hò đi?

Những ngày sau đó, thỉnh thoảng Diệp Duy Trần sẽ chủ động gọi điện hẹn với cô, nhưng số lần không chế rất tốt, có lẽ cũng bởi vì công việc của anh thực sự bận rộn.

Khương Ngọc biết anh đang kinh doanh một công ty vệ sĩ có quy mô tầm trung, bình thường sẽ nhận hợp đồng bảo vệ cho một số minh tinh hay những người có tiền, phụ trách sự an toàn của bọn họ. Tính chất của công việc này thật giống với con người Diệp Duy Trần trước kia.

Đối với nghề nghiệp của anh, Khương Ngọc thỉnh thoảng sẽ lôi kéo Diệp Duy Trần hỏi thăm một chút tin tức bí mật. Tỷ như vị nữ minh tinh nào đó lên lút ra sao, có giống như tin đồn kinh khủng kia hay không? Hoặc là công ty của anh hoạt động như thế nào, tích lũy được nhiều thông tin như vậy, nói không chừng sau này còn có thể viết thành sách ấy chứ.

Mỗi lần cô hỏi, Diệp Duy Trần chỉ trả lời bằng một câu, “Hay là hôm nào em tự mình đến công ty của anh xem một chút đi?”

Nói thì nói thế, nhưng Khương Ngọc vẫn không chịu đi qua.

Khoảng thời gian này hiển nhiên là đặc sắc hơn nhiều so với lúc trước, nhưng nợ bản thảo thì vẫn cứ phải trả. Sau khi Khương Ngọc giả chết được vài ngày, rốt cuộc Hàn Giang không nhịn nổi nữa phải tìm tới tận cửa.

Khương Ngọc mở cửa ra nhìn thấy đối phương, nhất thời nở nụ cười “chân chó” nịnh nọt, ha hả nói: “Sao lại làm phiền lão đại phải đích thân tìm tới cửa thế này?”

Hàn Giang cười lạnh một tiếng, đẩy cô ra bước vào phòng, trong lúc đổi giày còn hung ác phun ra một câu, “Không cần biết em còn mất bao lâu nữa mới hoàn thành bản thảo, bây giờ lập tức đi viết ngay cho anh!”

Khương Ngọc khiếp sợ nhìn anh ta, “Anh định chờ ở đây á?”

“Đương nhiên.” Hàn Giang xoay người, khoanh tay bày ra bộ dạng quyết không thương lượng, sau đó mỉa mai nói, “Nghe nói có người yêu thương xong thì quên hết tất cả, anh không tự mình ra tay thì phía bên tòa soạn kia đã đợi sắp lột cả mũi ra rồi.”

Khương Ngọc lúng túng nói: “Nhất định là Văn Thanh lại bán đứng em.”

Hàn Giang ngừng một chút, vẻ mặt có chút nghiêm túc, dường như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ phất phất tay, “Nhanh lên, cứ viết bản thảo xong đi rồi nói.”

Cứ như vậy, thời điểm Khương Ngọc ra sức hoàn thành bản thảo thì Hàn Giang an vị ngồi chờ ở bên ngoài phòng khách. Cũng không biết là anh ta đang làm cái gì, phòng khách yên tĩnh đến lạ thường. Đến lúc bản thảo hoàn thành xong đã hơn bốn giờ chiều, sau khi chỉnh sửa bản thảo hoàn chỉnh, Hàn Giang đứng lên, thuận miệng hỏi: “Cùng đi ăn cơm chứ?”

“Không, nhưng anh tiện đường chở em đến chỗ này được không?”

Hàn Giang nhíu mày, Khương Ngọc nheo lại mắt cười, “Dù sao cũng tiện đường mà.”

Trên đường đi, Khương Ngọc có tranh thủ ghé qua hiệu bánh mà mình thích mua một ít bánh ngọt. Lúc lên xe cô đưa một hộp bánh trứng cho Hàn Giang.

Hàn Giang nhìn một hộp bánh khác trong tay cô, sắc mặt liền biến đổi, ghét bỏ nói: “Chỉ có con gái mới thích ăn ngọt.”

“Cũng đâu phải là mua cho anh, không phải anh về công ty sao? Mang cho các đồng nghiệp đi.” Khương Ngọc có chút ngượng ngùng, “Lần này viết bản thảo chậm lại làm phiền tới mọi người rồi.”

Hàn Giang trầm mặc nhìn cô một lát, ánh mắt lại rơi vào hộp bánh ngọt một lần nữa, vẫn không nhịn được hỏi: “Em và người đàn ông kia, là thật à?”

Giữa Khương Ngọc và Hàn Giang cũng coi như có quan hệ hợp tác nhiều năm, ngoại trừ công việc thì hai người còn là bạn bè của nhau. Chỉ có điều Khương Ngọc không thích nói với người khác về chuyện tình cảm riêng tư của mình, có Văn Thanh là ngoại lệ, vì vậy cô chỉ khẽ mỉm cười.

Hàn Giang có chút buồn bực, nổ máy cho xe chạy. Nếu như... nếu như anh ta không phân vân mất nhiều năm như vậy thì tốt biết bao.

Đây là lần đầu tiên Khương Ngọc nhìn thấy dáng vẻ khi đang làm việc của Diệp Duy Trăn. Thời điểm cô được nhân viên lễ tân dẫn vào, anh vẫn còn đang tham dự cuộc họp.

Nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh thật lớn, Khương Ngọc thấy ngay bóng dáng của anh. So với cách ăn mặc nghiêm túc thường ngày, lúc này anh chỉ mặc áo sơ mi trắng quần đen, cổ áo hơi phanh ra. trong tay cầm vài tờ tài liệu, cả người nhàn tản ngồi ở đầu bàn hội nghị. Ông quần được là thẳng thớm, chân dài gác lên nhau.

Vào giờ phút này, Diệp Duy Trăn toát ra một loại hương vị mê người khó nói thành lời.

Khương Ngọc còn chưa kịp thu hồi ánh mắt, Diệp Duy Trăn dường như cảm nhận được điều gì, anh xoay đầu lại. Mắt của hai người chạm thẳng vào nhau.

Dường như Diệp Duy Trăn thoáng sửng sốt một chút, sau đó khẽ nhếch khóe môi, gật đầu với cô một cái.

Khương Ngọc thấy toàn bộ người trong phòng họp đều đồng loạt quay đầu nhìn về phía mình thì không khỏi có chút nóng mặt, cô đưa tay chỉ chỉ về hướng văn phòng anh sau đó nhanh chóng đi theo nhân viên lễ tân.

“Sao đột nhiên lại tới đây vậy?” Diệp Duy Trăn quay về văn phòng rất nhanh, anh tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay thon dài tùy ý đặt trên đầu gối.

Khương Ngọc liếc anh một cái rồi dời ánh mắt đi, chỉ vào bánh ngọt đặt trên bàn, “Đến lúc dùng trà chiều rồi.”

Diệp Duy Trăn cười khẽ, “Anh không thích ăn ngọt.”

Khương Ngọc quay đầu nhìn anh, Diệp Duy Trăn nhú mày, thay đổi lời nói: “Ăn một chút cũng không sao.”

Lúc này Khương Ngọc mới cười cười nói tiếp: “Không phải anh nói em có thể đến công ty xem một chút sao? Thì ra anh chỉ thuận miệng nói cho vui vậy thôi.”

“Anh sẽ đích thân làm hướng dẫn viên du lịch cho em, em muốn đến đây lúc nào cũng được.”

Khương Ngọc cười nhìn Diệp Duy Trăn ăn bánh ngọt, đúng là không thích rồi, vừa ăn vừa nhú mày thế kia.

Trong lòng Khương Ngọc dâng lên một cảm giác ngọt ngào nho nhỏ, cô bưng cốc trà do nhân viên lễ tân pha cho mình đưa qua, “Rất ngán sao?”

“Có một chút.” Diệp Duy Trăn nhận lấy rất tự nhiên, cùng lúc đó, bàn tay kia của anh cũng nhẹ nhàng đặt lên bả vai cô.

Khương Ngọc thật giống như đang tựa ở trong ngực anh, cô hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa đúng rơi vào hàu kết của Diệp Duy Trăn.

Khi anh uống nước, hàu kết nhẹ nhàng chuyển động, ngay cả xương quai xanh thấp thoáng dưới cổ áo sơ mi cũng khẽ giật giật.

Khương Ngọc chợt có chút căng thẳng.

Diệp Duy Trăn đặt cốc trà xuống, quay đầu qua, ánh mắt một lần nữa chạm tới đáy mắt cô.

Khương Ngọc đoán chừng giờ phút này mặt của cô đỏ bừng rồi, bởi vì cô có cảm giác như toàn thân đang bị ngâm trong nước nóng vậy.

Diệp Duy Trăn nhìn dáng vẻ lo lắng của cô, không nhịn được cười nhẹ. Lúc anh cười thoát nhìn như đang chìm trong một luồng ánh sáng màu vàng nhạt ấm áp.

Khương Ngọc vừa thẹn vừa giận, thấy anh cười thì lại càng thêm khó chịu. Cô vừa định há mồm ra mắng vài câu thì đôi môi chợt nóng ửng.

Có cái gì đó mềm mại, nóng bỏng đang áp vào môi cô.

4. Chương 4

Nụ hôn này cũng không có kéo dài quá lâu, Diệp Duy Trăn chỉ nhẹ nhàng chạm vào môi cô mấy giây, rất nhanh liền lui ra.

“Anh còn có chút việc phải làm, em chờ anh một lát.” Anh vuốt vuốt tóc của cô, đã đứng dậy đi về phía sau bàn làm việc, đồng thời lại nói cho cô biết, “Em có thể tìm mấy cuốn sách để xem, có điều có lẽ em không có hứng thú gì với sách của anh.”

Khương Ngọc gật đầu hết sức điềm tĩnh một cái, “Không sao, anh cứ làm đi.”

Vậy mà, qua mấy giây.

“Em làm sao vậy?”

Giọng Diệp Duy Trăn truyền tới, Khương Ngọc trừng mắt nhìn anh.

Đáy mắt Diệp Duy Trăn ẩn giấu nụ cười, “Hình như mặt em rất đỏ. Rất nóng?”

Khương Ngọc mím mím môi, thản nhiên nói: “Về mặt ý nghĩa nghiêm túc mà nói, vừa rồi là nụ hôn đầu của em.”

Diệp Duy Trăn: “.”

“Cho nên chuyện em đỏ mặt là phản ứng sinh lý bình thường.” Khương Ngọc có bộ mặt phớt tỉnh, “Dù sao em cũng không có kinh nghiệm thân mật cùng người khác phải?”

Diệp Duy Trăn trầm mặc, hồi lâu mới nói: “Anh nên cho em ký ức tốt đẹp hơn.”

Khương Ngọc lắc đầu với anh một cái, mỉm cười nói: “Như vậy rất tốt rồi.”

Đây chính là nụ hôn đầu cô vẫn mong đợi, đối tượng là anh, và lại không khí tốt đẹp khiến người ta động lòng, quanh mình đều giống như có hơi thở ngọt ngào, cái này đã đủ rồi không phải sao?

Diệp Duy Trăn nhìn cô một lát, làm như muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ nói: “Anh rất mau là tốt rồi.”

*

Kết quả rất mau không ngờ vì có chuyện xảy ra mà trì hoãn, chờ Diệp Duy Trăn thật sự hết bận, bên ngoài hoàng hôn đã sớm phủ xuống. Bụng Khương Ngọc cũng đã đói kêu ục ục không ngừng.

Vì vậy bữa tối Khương Ngọc ăn hơi nhiều, sau khi ăn xong nói với Diệp Duy Trăn muốn đi dọc theo đê một lát.

Lần này Diệp Duy Trăn không có dị nghị gì, anh dặn dò tài xế đến trước quảng trường chờ, sau đó cùng nhau tản bộ dọc bờ sông với Khương Ngọc.

Ban đêm bầu không khí ở bờ sông rất tuyệt, thỉnh thoảng có cô nàng đi ngang qua, cũng có học sinh trẻ tuổi giống như tình nhân, tay trong tay cười đùa cùng lướt qua bọn họ.

Trời đầy sao, Khương Ngọc nhìn bóng dáng hai người in trên mặt đất, bọn họ ngồi gần nhau, giống như là chặt chẽ không rời. Nhưng trên thực tế, Diệp Duy Trăn vẫn duy trì một khoảng cách với cô.

Sau nụ hôn kia, Diệp Duy Trăn không có hành động gì vượt quá giới hạn, thật ra thì nhiều khi anh đều là thân sĩ lễ độ. Khương Ngọc cảm thấy nụ hôn buổi chiều kia, có lẽ cũng chỉ là không khí vừa lúc mà thôi.

“Tại sao anh lại đột nhiên muốn kết hôn?” Khương Ngọc nghiêng người sang hỏi anh, có chút ngạc nhiên. Cô từng nghe bác gái nhỏ nói, mấy năm nay Diệp Duy Trấn vẫn không đề cập tới chuyện tình cảm, nhưng năm nay bỗng không kiên trì, bấy nhiêu thôi cũng khiến cô cảm thấy hơi kỳ lạ, dù sao cũng nên có nguyên nhân gì kích thích đến anh chứ?

Diệp Duy Trấn vẫn nhìn chằm chằm vào đường xá phía trước, cho nên Khương Ngọc không cách nào phân biệt được cảm xúc đầy mắt của anh vào giờ phút này, chỉ nghe anh hơi hột trả lời, “Đến tuổi, khát vọng một gia đình.”

Nói như vậy hình như cũng dễ hiểu.

“Vậy tại sao là em?” Lúc hỏi như thế, Khương Ngọc cảm giác mình hỏi thật sự quá mạo hiểm, có lẽ Diệp Duy Trấn sẽ thẳng thắn cho cô một đáp án tương đối thực tế, mà mình có thể sẽ vì vậy mà buồn bực mấy ngày ——

Vậy mà Diệp Duy Trấn hình như rất nghiêm túc suy tư một lúc, cuối cùng rất cho mặt mũi nói: “Xem mắt với em, so với xem mắt trong tưởng tượng của anh, cảm giác tốt hơn rất nhiều.”

Đánh giá như vậy, nghe mặc dù có chút quái gở, nhưng cảm giác còn giống như khá tốt. Khương Ngọc cảm thấy mình thật sự rất dễ thỏa mãn.

Chỉ là Diệp Duy Trấn nói xong, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi cô câu hỏi giống như vậy, “Em vừa mới tốt nghiệp đại học không lâu, tại sao cũng muốn kết hôn?”

Nhìn khuôn mặt anh bao phủ trong ánh đèn đường, có ánh sáng óng ánh tràn qua ánh mắt của anh, cặp mắt kia có loại cảm giác sâu không lường được, trong lòng Khương Ngọc hơi rung động, hơi nghiêng đầu, dí dỏm trêu chọc anh: “Đoán thử xem.”

Diệp Duy Trấn cười nhìn về phía phương xa, “Không đoán được.”

“Anh cũng không có đoán.”

“Anh không thích suy đoán tâm tư của người khác.” Anh vẫn nhìn phong cảnh phía trước, “Nhưng em đồng ý kết hôn, mà anh cũng đang muốn kết hôn, cái này là đủ rồi.”

“Thật không lãng mạn.” Khương Ngọc không thú vị bĩu môi, trong lòng cũng không thể nói rốt cuộc là thất vọng hay là may mắn.

Diệp Duy Trấn hoàn toàn không có hứng thú đối với chuyện của cô, nhưng nếu như anh thật sự hỏi rốt cuộc là tại sao, chính cô cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Tâm tư của cô đối với anh, chính cô cũng không biết làm như thế nào nói cho anh biết, nói mình đã thích anh từ rất lâu, anh sẽ tin sao? Huống chi giữa bọn họ còn có nhiều khúc mắc, sau khi anh biết rốt cuộc sẽ có phản ứng thế nào.

Nghĩ tới đây, cô thử dò xét mà liếc nhìn tay phải của anh, chần chừ nói: “Tay của anh, có thể nói cho em biết tại sao bị thương không?”

Lúc cô nói chuyện không chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào ngón tay của anh, vậy mà tiếng nói vừa ngừng, liền thấy anh bỗng dưng nắm chặt quả đấm, gân mạch hoàn toàn hiện ra trên mu bàn tay trắng nõn, nhô ra mạch máu rõ ràng, giống như là đang tỏ rõ giờ phút này cảm xúc của anh mất khống chế.

Khương Ngọc không ngờ tới phản ứng của anh sẽ mãnh liệt như thế, cả người đều ngẩn ra.

“Không có gì.” Giọng Diệp Duy Trấn rất thấp, có thể nhìn ra ngoài anh rất kháng cự khi nhắc tới chuyện này, thái độ gần như lạnh lùng, “Đều đã qua.”

Khương Ngọc cũng theo bản năng nắm chặt quả đấm.

Diệp Duy Trấn quay đầu nhìn cô một cái, trên mặt tươi cười, nhưng nụ cười rõ ràng không vào trong đáy mắt, “Trễ rồi, đưa em trở về.”

“. Được.”

*

Đoạn đường này Khương Ngọc cũng có chút buồn buồn không vui, mà Diệp Duy Trần hình như cũng có tâm sự, trong buồng xe vẫn không có ai nói chuyện.

Chờ đến dưới nhà Khương Ngọc, trước lúc cô lên lầu thì Diệp Duy Trần bỗng nhiên lại gọi cô lại.

Cô nghi ngờ xoay người, Diệp Duy Trần đã chậm rãi đi tới trước mặt cô.

Anh nói: “Anh có rất nhiều tật xấu, tính tình cũng không tốt, không biết dỗ dành con gái. Nhưng mà tương lai của chúng ta, anh có thể bảo đảm sẽ thủy chung, không lừa gạt em.”

Khương Ngọc không ngờ anh đột nhiên nói chuyện này, thì ra là anh cũng không phải là hoàn toàn không có lo lắng cảm xúc của cô. Cô nhất thời cảm thấy rất đau lòng, nhỏ giọng nói: “Em không có mất hứng, chỉ là muốn biết chuyện quá khứ của anh mà thôi.”

“Bởi vì không phải ký ức vui vẻ gì, cho nên anh không muốn nói. Hi vọng em hiểu.”

Khương Ngọc cắn môi một cái, đáy lòng lặp lại ba chữ kia —— không vui vẻ.

Kỳ thực, năm đó bởi vì tay anh bị trọng thương, không thể không từ bỏ nghề nghiệp yêu thích, đối với anh mà nói, cô đúng là ký ức không vui.

“Thật xin lỗi.” Cô gần như là bật thốt lên.

Diệp Duy Trần bật cười, “Không nghiêm trọng thể đâu, nói gì mà thật xin lỗi.”

“Không phải vậy.” Trong lòng Khương Ngọc rất khó chịu. Cô có rất nhiều rất nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng bởi vì anh nói “Không vui”, cô chỉ có thể chôn chặt tất cả ở trong lòng mình.

Diệp Duy Trần đưa tay nhẹ nhàng ôm cô, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: “Lên đi.”

Khương Ngọc gật đầu một cái, cuối cùng vẫn đứng tại chỗ đưa mắt nhìn xe của anh rời đi.

Sau khi về nhà, một mình cô ngồi ở cạnh bàn ăn, ôm đầu gối đến gần người.

Mười năm trước, Diệp Duy Trần đúng là ân nhân cứu mạng của cô, nhưng tương ứng, cô cũng là người khởi xướng hại anh mất đi tất cả

Năm ấy Khương Ngọc vẫn chưa tới mười lăm tuổi, nhưng cô đã trải qua cuộc sống đáng sợ nhất như cơn ác mộng. Một đêm khuya, trong nhà có lưu manh xông vào, cha mẹ đều bị sát hại, mà cô thành người may mắn duy nhất còn sống sót và là người chứng kiến.

Sau đó một đoạn thời gian dài Khương Ngọc đều không cách nào mở miệng nói chuyện, cô sống trong sợ hãi cực độ và bị thương, lúc ấy người thân chỉ còn Kiều Mộng Tiệp, nhưng Kiều Mộng Tiệp ở nước ngoài tiếp nhận trị liệu không thể lập tức trở về.

Thật may là Cảnh Đội phái người đặc biệt cùng đi đồng thời bảo vệ cô, mà Diệp Duy Trần mới vừa thực tập chính là một người trong đó.

Đoạn thời gian kia đối với Khương Ngọc mà nói, như là khắc trong máu, đau khổ khi mất cả cha lẫn mẹ, cộng thêm sau lại suýt nữa bị hung thủ trả thù diệt khẩu, cô đã trải qua chuyện chấn động lòng người, nhưng cũng hoàn toàn nhớ người gọi là Diệp Duy Trần.

Khương Ngọc nhớ kỹ Diệp Duy Trần khi đó, anh là ánh mặt trời tràn đầy sức sống, đối với tất cả đều ôm trong ngực cảm xúc mãnh liệt. Cả người anh đều giống như vàng sáng chói mắt, đi tới chỗ nào cũng đều sáng ngời.

Nhưng Diệp Duy Trần bây giờ, mặc dù thoát nhìn vẫn dịu dàng lễ độ như trước, nhưng hơn hết, là vẻ hờ hững dù ai cũng không cách nào đến gần. Nghĩ đến tai nạn mình mang tới cho anh, Khương Ngọc cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô giơ tay lên chà xát gò má, ở trong lòng yên lặng báo cho mình, nếu như Diệp Duy Trần cảm thấy việc hôm nay hồi tưởng lại những chuyện này làm anh khó chịu hơn nữa là kháng cự, như vậy cô sẽ im miệng không nói, nguyện ý chôn giấu tất cả ở trong tro bụi.

Dù sao cô cuối cùng chờ được anh, đây mới là chuyện quan trọng nhất đối với cô.

*

Những ngày kế tiếp hai người chung sống vô cùng hòa hợp, mặc dù Diệp Duy Trần cuồn công việc, nhưng biết bớt chút thời gian cho Khương Ngọc. Anh sẽ bồi Khương Ngọc xem phim, cũng sẽ vào một ngày ánh nắng tươi sáng tặng hoa cho cô, thỉnh thoảng cũng sẽ chuyển phát búp bê đáng yêu cho cô.

Khương Ngọc không biết tất cả có phải do vị trợ lý của anh làm giúp hay không, cô không muốn tra cứu tất cả, chỉ đơn thuần hưởng thụ quá trình này.

Đảo mắt đến bắt đầu mùa đông, bởi vì hai người chung đụng thuận lợi, bên nhà họ Diệp nhanh chóng nói lên yêu cầu lúc nào thì sắp xếp hai nhà gặp mặt ăn một bữa cơm. Trong lòng Khương Ngọc đương nhiên biết rõ ý này là như thế nào, xem ra nhà họ Diệp thực sự rất quan tâm hôn nhân của Diệp Duy Trần.

Nhắc tới cái này, Văn Thanh chê trách nói: “Đương nhiên là phải quan tâm, ba đứa con nhà họ Diệp, anh cả và em ba cũng đã kết hôn, hiện tại chỉ còn dư lại một mình anh ta. Không biết chuyện nhìn anh ta độc thân nhiều năm như vậy, còn tưởng rằng anh ta có vấn đề, trong giới vẫn lan truyền như vậy.”

“Thật?” Khương Ngọc nhin không được phốc một tiếng bật cười, “Diệp Duy Trần cũng biết người khác đồn anh ấy như vậy ư?”

“Hắn là biết chứ.” Văn Thanh nói xong liếc xéo cô, “Em thật sự không lo lắng à?”

“Lo lắng cái gì?”

Nhìn mặt cô đơn thuần, Văn Thanh chỉ có thể thở dài, “Chị nghe ngóng, Diệp Duy Trần chỉ từng nói yêu đương một lúc, thời gian rất lâu rồi, sau đó cô ta xuất ngoại, hình như là khoảng thời gian tay anh ta bị thương.”

Khương Ngọc đang cắt sửa chậu hoa hồng, nghe vậy trên tay vạch một cái, kết quả đầu ngón tay bị gai bén nhọn đâm bị thương, nhanh chóng tràn ra một giọt máu đỏ tươi.

5. Chương 5

Văn Thanh nhìn cô đứng ở ban công không động đậy, cho là cô đang suy nghĩ lung tung, nhin không được nhú mày, “Chị không có ý gì khác, dù sao đã mười mấy năm hai người không gặp nhau rồi, em cũng không hiểu rõ hoàn toàn con người của anh ta. Bây giờ hai tháng nữa đã tính đến chuyện kết hôn, đương nhiên chị phải đi nghe ngóng xem thế nào. Ai cũng có một quá khứ, chị chỉ báo trước để đề phòng sau này em không biết gì lại bị người ta bắt nạt mà thôi.”

Tuy lời nói của bà chị họ này có hơi ác độc một chút, nhưng sự quan tâm dành cho Khương Ngọc ra sao, đương nhiên cô vẫn hiểu.

Từ nhỏ đến lớn bởi vì đoạn ký ức kinh hoàng kia mà bác gái nhỏ và mọi người trong nhà đều cực kỳ chăm sóc, quan tâm đặc biệt đến cô, nhất là Văn Thanh.

Gần như bất kỳ chuyện gì Văn Thanh cũng đứng ra chắn ở phía trước.

Khương Ngọc cắt cái kéo đi, lúc này mới xoay người lại, yên lặng trong chốc lát rồi bật cười ra tiếng, “Chị nghĩ em ghen hả?”

“Chẳng lẽ không phải?” Văn Thanh liếc mắt nhìn cô, “Chị vừa nói xong thì bộ dạng của em đã như gặp phải đả kích luôn rồi.”

Thấy Văn Thanh không chớp mắt nói xấu mình, Khương Ngọc tức giận đi tới đập vào ót Văn Thanh một cái, “Chỉ là em không ngờ đoạn tình cảm trong quá khứ của anh ấy lại kết thúc như vậy thôi.” Sau đó cô mỉm cười nói tiếp, “Anh ấy có một cô bạn gái cũ, em sẽ không để trong lòng.”

“Thế mới là em gái của chị chứ!” Văn Thanh Tùng hô to, ôm lấy bả vai cô vỗ vỗ khích lệ, “Nói tóm lại, người đàn ông này cũng không có gì chuyện quá quắt, coi như tương đối đứng đắn.”

“Dĩ nhiên.”

Văn Thanh ghét bỏ trợn trắng mắt, “Em có thể dè dặt một chút được hay không?”

“Em sẽ cố gắng.” Khương Ngọc nhin cười đến ghen.

Văn Thanh lắc lắc đầu, lại tiếp tục nói: “Nhưng mà kiểu người này nói tốt thì là tốt, nói xấu thì là xấu. Thành thực dóc lòng không phải là chuyện xấu, chỉ sợ quá trọng tình nghĩa.”

Điều Văn Thanh lo lắng, Khương Ngọc hiểu, cô gật đầu một cái, “Em hiểu mà.”

Có lẽ đoạn kia tình cảm đối với Diệp Duy Trăn mà nói nó vô cùng quan trọng, nhưng đã mười năm trôi qua, anh cũng đã lựa chọn kết hôn, vào độ tuổi này của anh dĩ nhiên biết rõ mình đang làm cái gì. Anh không còn ở thời kỳ dễ xúc động, hành động theo cảm tính nữa, Khương Ngọc tin đây là quyết định mà anh đưa ra sau khi đã suy tính thật kỹ càng.

Nếu như chỉ là kích động kết hôn thì trong mười mấy năm qua, bất cứ lúc nào cũng có thể kết hôn rồi.

Trước khi hai gia đình gặp mặt nhau, Diệp Duy Trăn đưa một mình Khương Ngọc về nhà họ Diệp một chuyến. Đối với lần này, anh giải thích, “Người nhà của anh rất dễ gần, nhưng để em không quá căng thẳng, anh dẫn em về trước một lần.”

“Em vẫn cảm thấy hơi hộp hẻm.” Khương Ngọc âm thầm toát mồ hôi, sao lại không nói một tiếng nào, cứ thế mang cô về nhà vậy? Ít nhất cũng phải thông báo trước với cô một tiếng chứ.

Thấy cô mặt u oán, Diệp Duy Trăn cầm bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô kéo qua, nắm chặt trong lòng bàn tay mình, bàn tay còn lại thì nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô.

Khương Ngọc cảm thụ nhiệt độ ấm áp trong tay anh, khẽ nâng mắt lên.

Diệp Duy Trăn nhẹ giọng nói với cô: “Còn có anh, anh sẽ không để cho em cảm thấy khó chịu.”

Trong buồng xe chật hẹp, giọng nói của anh trầm thấp mà dịu dàng, Khương Ngọc không tự chủ cong cong khóe mắt, “Em phải chọn quà trước mới được.”

“Anh đã chuẩn bị xong rồi.”

Khương Ngọc lắc đầu cự tuyệt, “Không được, quà tặng là thứ thể hiện tấm lòng của mình mà.”

Nghe vậy Diệp Duy Trăn ngây người, sau đó lực nắm tay cô có tăng thêm một chút. Anh kiên nhẫn hỏi, “Muốn đi đâu chọn?”

Khương Ngọc nói một địa chỉ, Diệp Duy Trăn liền kêu tài xế lái xe tới đó, mà từ đầu tới cuối anh đều không buông tay cô ra.

Quá trình chọn quà tặng rất thuận lợi, bình thường Khương Ngọc cũng hay chọn đồ cho Kiều Mộng Tiệp, vì vậy đối với việc chọn quà cho các trưởng bối coi như có kinh nghiệm. Cả quá trình Diệp Duy Trăn yên tĩnh đứng ở bên cạnh, đến lúc mua xong, Khương Ngọc mới phát hiện ra ánh mắt của anh nhìn mình có chút cổ quái.

“Sao vậy?”

Diệp Duy Trăn suy nghĩ một chút mới nói: “Em rất độc lập.”

“Những cô gái anh gặp trước kia không độc lập sao?”

“Em muốn hỏi cái gì?” Diệp Duy Trăn cũng không có ý tức giận, xem ra còn chẳng thèm để ý chút nào, “Kinh nghiệm với phụ nữ của anh không nhiều lắm, nhưng em khiến cho anh thật bất ngờ. Thực sự mà nói, trước kia anh rất sợ phải đi mua đồ cùng phụ nữ.”

Khương Ngọc thấy vẻ mặt anh thản nhiên, giống như đang nói chuyện bình thường với mình, vì vậy tiếp tục hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì khá phiền toái.” Diệp Duy Trần cười cười nhìn cô, “Anh cũng giống như nhiều người đàn ông khác, rất sợ phiền toái. Vừa rồi anh còn cho rằng em sẽ hỏi ý kiến của anh, sau đó còn đắn đo, do dự suy nghĩ.”

Nghe thấy vậy, Khương Ngọc không có ý kiến gì, chỉ khẽ cười, “Thời gian còn kịp không? Sẽ không đến trễ đấy chứ?”

“Không đâu, lúc này ba anh vẫn còn đang chơi bóng với bạn.”

Quả nhiên đúng như Diệp Duy Trần đã nói, xe của hai người vừa vào sân, ba của Diệp Duy Trần - Diệp Kỳ cũng vừa vặn về đến nhà. Mẹ của Diệp Duy Trần đã qua đời hai năm trước, trưởng bối trong nhà chỉ có Diệp Kỳ và bà nội của anh.

Có lẽ là bởi bác gái qua đời không có cơ hội nhìn thấy đứa con thứ hai lập gia đình, cho nên nhà họ Diệp lại càng thêm coi trọng hôn sự của Diệp Duy Trần, mấy năm nay gấp gáp thúc giục không ngừng.

Lúc vào cửa, Khương Ngọc lặng lẽ thở ra, tay không tự giác vịn vào vạt váy. Trước nay cô vẫn luôn cho rằng tổ chất tâm lý của mình tương đối vững vàng, ấy vậy mà mới có vài phút lòng bàn tay của cô đã ướt đầm mồ hôi.

Người đàn ông bên cạnh chợt cúi đầu xuống, ở bên tai cô nói nhỏ: “Trông rất đẹp, em không cần lo lắng.”

Khương Ngọc quay đầu nhìn ánh mắt của Diệp Duy Trần gần trong gang tấc, còn có hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của anh phả trên mặt cô hơi ngứa ngứa, ngoại trừ nụ hôn ngắn ngủi lần trước, sau đó hai người chưa từng gần gũi thân mật như thế này lần nào —

Nhịp tim đột nhiên lại loạn mất mấy nhịp, Khương Ngọc đỏ mặt đẩy anh ra, nghiêm túc nói: “Chú ý hình tượng.”

Tiếng cười của Diệp Duy Trần tan biến trong lỗ tai cô, thật chậm rãi, làm Khương Ngọc thấy toàn thân tê dại, âm thanh đó một đường chạy thẳng vào đáy lòng.

Diệp Duy Trần vòng tay nắm lấy bả vai cô, vững vàng ôm cô ở trong ngực. Lồng ngực rắn chắc, kiên cố như tường thành, trong nháy mắt làm Khương Ngọc an tâm đi không ít.

Chỉ là môi của anh gần như dính vào vành tai cô, có chút mềm mềm. Anh nói: “Mọi người nhìn thấy chúng ta thân mật như vậy còn vui mừng không kịp ấy chứ.”

Nói xong Diệp Duy Trần còn không quên vỗ vỗ đầu cô mấy cái.

Thời điểm Khương Ngọc ngẩng đầu, anh đã nhấc chân đi về phía trước, bóng lưng cao to, đáng vẻ vô cùng nghiêm chỉnh, chỉ còn lại gương mặt đỏ bừng như lửa cháy của cô.

Sao cô lại có cảm giác như mình vừa bị người ta. đùa giỡn vậy nhỉ?

Kỳ thật, Khương Ngọc rất có duyên với các trưởng bối, bà nội nhà họ Diệp vừa nhìn thấy cô đã thích, lập tức lấy chiếc vòng tay cô mua tặng ra đeo.

Bà nhìn mọi người xung quanh, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười, “Tiểu Ngọc đúng là có mắt chọn đồ, ta đã muốn đi Hòe Bắc xem mấy cái vòng ngọc lâu rồi, vậy mà cha con mấy người này ai cũng bận rộn, không rảnh đưa ta đi. Ta muốn tự mình đi ra ngoài thì lại nói ta đã già, đi xa bọn họ không yên tâm. Đúng là tới tuổi này rồi, cũng thành gánh nặng cho con cháu.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy.” Diệp Kỳ ngồi một bên không nói lời nào, nghe thấy thế mới nhin không được chen vào một câu. Ông là người có diện mạo nghiêm nghị, ít nói, thỉnh thoảng sẽ dùng ánh mắt nghiêm túc quan sát Khương Ngọc, điều này làm cho Khương Ngọc có chút ít căng thẳng.

Thật may là bà nội Diệp thoát nhìn vô cùng hiền lành hòa ái.

“Bà nội, lần sau người muốn đi thì có thể tìm cháu . . . thật ra tuần nào cháu cũng qua đó đi dạo một lần.” Khương Ngọc vừa nói vừa nhìn bà nội Diệp chớp chớp mắt, “Cháu còn quen với ông chủ ở đây, có thể được giảm giá một chút nữa.”

Bà nội Diệp cực kỳ cao hứng, vỗ tay nói: “Vậy thì tốt quá, cuối tuần này chúng ta đi luôn nhé? Ta ở nhà mãi ngột ngạt quá rồi.”

“Bà nội, Khương Ngọc cũng rất bận, ngày nào cũng phải viết bản thảo vô cùng mệt mỏi.” Diệp Duy Trần ngồi xuống bên cạnh Khương Ngọc nói, sau đó hạ thấp giọng nói nhỏ với cô: “Bà nội hẹn thật đấy.”

“Không sao, em rất thích đi đến đó, thêm bà nội vừa hay có người đi cùng.” Khương Ngọc nheo mắt lại, nói đầy thâm ý, “Anh cho rằng em đang lấy lòng anh đó hả? Tự đề cao mình quá.”

Diệp Duy Trần: “.”

Khương Ngọc nhân lúc thần không biết quỷ không hay lén huých khuỷu tay vào eo anh.

Diệp Duy Trần trong nháy mắt liền hiểu, mình đang bị người ta trêu ghẹo rồi. Anh không khỏi bị cô gái nhỏ trước mặt này chọc cho vui vẻ, thần xui quỷ khiến thế nào cũng vươn tay véo eo cô một cái.

Sự thật chứng minh, Diệp Duy Trần quả thực không có kinh nghiệm yêu đương gì cả, không khống chế được lực tay, làm Khương Ngọc không nhịn được “Á” một tiếng nho nhỏ.

Bà nội Diệp: “.”

Diệp Kỳ: “.”

Trong phòng nhất thời yên lặng như tờ, Khương Ngọc lúng túng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cuối cùng vẫn là bà nội Diệp từng trải vô cùng trấn định nói sang chuyện khác: “Tiểu Ngọc bình thường hay viết sách, có phải thường xuyên thức đêm hay không?”

Khương Ngọc lúng túng ngồi thẳng lưng, “Trước kia có một khoảng thời gian cháu phải thức đêm, nhưng hiện tại thì rất ít, bình thường sẽ làm việc và nghỉ ngơi hợp lý, không để cho bác gái nhỏ phải lo lắng.”

“Thật là một đứa bé hiểu thuận.” Bà nội lại hỏi một chút tình hình nhà bác gái nhỏ, không hỏi gì đến chuyện của ba mẹ Khương Ngọc.

Bởi vì lo lắng trường bối của nhà đối tượng kiêng kị, cho nên Kiều Mộng Tiệp vẫn không nói nguyên nhân thực sự ba mẹ Khương Ngọc qua đời cho người ngoài biết, đối với nhà họ Diệp cũng như thế. Cho nên hiện tại, người nhà họ Diệp không một ai biết rốt cuộc vì sao Khương Ngọc không có ba mẹ, mà chỉ cho là hai người đã mất vì tai nạn giao thông.

Mặc dù có chút “nhạc đệm” nho nhỏ, nhưng lần đầu tiên ra mắt trường bối nhà họ Diệp của Khương Ngọc có thể coi là rất thành công. Trước khi đi, Diệp Kỳ còn đưa cho cô một hộp Phở Nhị ông mang từ Vân Nam về để tặng cho vợ chồng bác gái nhỏ.

Tài xế đưa Diệp Duy Trần và Khương Ngọc về dưới lầu nhà cô, hai người đứng ở dưới đèn đường chào tạm biệt.

Kết quả, Khương Ngọc nhìn thấy bộ dạng Diệp Duy Trần nén cười đến khổ sở, liền hung hăng trừng mắt một cái, “Cười gì chứ, đều tại anh, là ai nói sẽ không làm em cảm thấy khó chịu?”

Diệp Duy Trần gơ tay làm ra vẻ đầu hàng, “Anh nào biết mới đụng nhẹ một cái em đã kêu ra tiếng chứ.”

Khương Ngọc bị lời anh nói làm cho đỏ mặt, “Đồ lưu manh! May là bà nội với ba anh không so đo với em.”

Diệp Duy Trần cười cười, mở miệng nói, “Người nhà anh rất dễ gần, em đừng suy nghĩ quá nhiều, mặc dù hai chúng ta không có tình cảm làm cơ sở, nhưng anh vẫn hi vọng em sẽ vui vẻ gần gũi cho anh.”

Nghe được ba chữ “Gần gũi cho anh”, bao nhiêu buồn bực tâm trạng trước đó của Khương Ngọc đều tan thành mây khói.

Lúc này cô có thể nhìn thấy được sự chân thành trong đáy mắt anh, một người nói chuyện và hành động có thể là giả, nhưng ánh mắt thì không thể lừa người.

Mặc dù việc kết hôn này thoát nhìn có vẻ vội vàng, nhưng anh không coi nó như trò đùa, cũng rất cẩn thận vì cô suy tính.

Khương Ngọc cúi đầu nhìn mũi giày của mình, “Lúc trước anh nói, anh khát vọng có một gia đình, thật ra thì em cũng vậy.”

Nói xong cô ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt, giống như kim cương đang phát sáng.

Khương Ngọc chủ động lại gần ôm lấy anh, gương mặt vui trong lồng ngực ấm áp, dùng chỉ âm thanh chỉ có hai người nghe thấy nói: “Diệp Duy Trăn, em rất vui vì có thể gặp được anh.”

Cô ngẩng đầu nhón chân lên, hôn một cái vào môi anh.

Tay của Diệp Duy Trăn còn đang đút trong túi quần, anh sững người một thoáng, sau đó lập tức rút tay ra ôm lại cô.

Dưới ánh đèn đường vàng mờ ảo, gió đêm mát mẻ lướt qua, tối nay an tĩnh tốt đẹp, tốt đẹp đến mức khiến Khương Ngọc cảm thấy. tương lai của cô và Diệp Duy Trăn nhất định sẽ rất tốt.

6. Chương 6

Trước khi hai nhà chính thức gặp mặt, Kiều Mộng Tiệp tìm Khương Ngọc nói chuyện một lần.

Ngày đó vừa hay là Chủ nhật, bà đến nhà dọn dẹp phòng cho Khương Ngọc, thuận tiện dò hỏi ý cô.

“Bác gái muốn tìm một người chăm sóc con, thật không nghĩ đến nhà họ Diệp gấp gấp kết hôn như vậy. Tiểu Ngọc, con đã nghĩ kỹ chuyện này chưa?” Kiều Mộng Tiệp vô cùng lo lắng, nói, “Nếu con vẫn do dự, bác gái sẽ tìm người nhà họ Diệp nói chuyện, muốn cho con hai năm nữa.”

Khương Ngọc biết bác gái hao tổn tâm tư vì chuyện của mình, nhìn bộ dáng tiều tụy, đau lòng của bà, ôm ôm bà vai bà, “Bác gái à, con đã 24 rồi, con biết mình muốn gì, đang nghĩ gì.”

“Biết con là người có tự chủ.” Kiều Mộng Tiệp thở dài, “Bác gái cũng biết đôi chút về đứa nhỏ Duy Trăn này, chẳng qua là mẹ con không còn, chung quy bác gái vẫn cảm thấy làm sao cũng không đủ tốt.”

Giờ đây nhớ dáng vẻ Khương Ngọc lúc mình vừa mang về nhà. Rõ ràng là đứa nhỏ ở tuổi vui vẻ hoạt bát, chung quy lại giống như là có bóng đen bao phủ cô, nhưng Khương Ngọc không khóc hoặc là âm ỉ ở trước mặt ai, mỗi ngày đều ăn cơm ngủ nghỉ bình thường, đưa cô đến trường học xa lạ để học tập cũng không có kháng cự.

Khi đó Kiều Mộng Tiệp nói thầm trong lòng, sao đứa nhỏ này lại như không có phản ứng?

Mãi đến buổi tối một ngày, bà đi ngang qua phòng của Khương Ngọc, thấy cô ngồi ở trên giường ngẩn người nhìn ảnh cha mẹ mình, ánh đèn bàn hắt lên gương mặt nhỏ của cô, từng giọt nước mắt tinh khiết kia thật chói mắt.

Sau đó cô khóc đến đau lòng, dùng chăn che kín đầu của mình, tiếng nghẹn ngào nhỏ cách chăn truyền tới.

Một tiếng khóc nhỏ vụn kia, tựa như dao găm lướt qua ngực Kiều Mộng Tiệp.

Một khắc kia Kiều Mộng Tiệp cảm thấy rất đau lòng, bà không cho đứa bé này cảm giác đủ an toàn, cho nên mới khiến cô khóc cũng không thể thoải mái khóc.

Sau bà tốn nhiều thời gian mới khiến Khương Ngọc tháo xuống lòng phòng bị, thậm chí vì chuyện này cãi nhau mấy lần với chồng Văn Định Sơn - ——

“Đã rất tốt ạ.” Giọng nói của Khương Ngọc cắt đứt hồi tưởng của Kiều Mộng Tiệp, cô thân mật cạ vào bả vai của bà nói, “Bác gái để cho con đi học, giáo dục con rất tốt, bác không cần lại lo lắng cho con. Bây giờ là lúc con hiểu thuận với bác.”

Kiều Mộng Tiệp đưa tay vuốt vuốt tóc rơi trên má cô, cười hiền từ, “Những chuyện con đã trải qua, bác thật sự sợ sẽ tạo thành ám ảnh trong lòng con. Bây giờ con có thể hiểu chuyện như vậy, bác rất vui mừng.”

Khương Ngọc dùng sức quấn chặt cánh tay bà, đáy lòng chợt có chút khổ sở, đó là một loại không buông được và lưu luyến tương tự như người mẹ đang đối mặt với con gái khi sắp lấy chồng.

Kiều Mộng Tiệp khẽ vuốt ve từng sợi tóc của cô, trên mặt có chút xúc động, “Những năm qua của chúng ta, cũng không có bất kỳ hiểu rõ cùng tình cảm làm cơ sở mà ở cùng nhau, nhưng sau đó cũng có thể trôi qua rất tốt. Ngược lại hiện tại con còn trẻ tuổi, ở chung một chỗ nhiều năm, cuối cùng mới vừa kết hôn đã âm ỉ chia tay.”

Khương Ngọc biết bác gái có lời dạy bảo mình, ngẩng đầu nhìn bà.

Kiều Mộng Tiệp kiên nhẫn nắm tay của cô nói: “Tiểu Ngọc, là người từng trải, bác gái không có kinh nghiệm thành công gì dạy cho con. Chỉ có một câu, chuyện hạnh phúc ngoài trừ nắm chặt nó ra, còn phải hiểu được mưu cầu. Trên thế giới này không có vô duyên vô cớ yêu, chỉ khi con đủ tốt, đối phương cũng mới sẽ đối tốt với con.”

“Con nhớ kỹ rồi.” Khương Ngọc gật đầu một cái.

Kiều Mộng Tiệp còn nói: “Mẹ con không còn, cho nên đồ cưới của con sẽ do bác chuẩn bị.”

“Không được!” Khương Ngọc cắt ngang lời bà, “Mấy năm nay con viết sách, cũng tích góp được một chút.” Cô không thể để cho Kiều Mộng Tiệp tiêu tốn vì mình.

“Đứa nhỏ ngốc.” Kiều Mộng Tiệp cười, “Cái đó con hãy giữ lại rồi dùng, bác coi con là con gái, dĩ nhiên nên do bác chuẩn bị.”

Kiều Mộng Tiệp hết sức để ý đối với chuyện của Khương Ngọc, người hai nhà gặp mặt thì ngay cả Văn Định Sơn đang làm ăn ở vùng khác cũng chạy về.

Chuyện coi như là định rồi, tiền mừng và hôn lễ hay vân vân đều do Kiều Mộng Tiệp và bà nội Diệp bàn bạc, Khương Ngọc và Diệp Duy Trần phụ trách bộ phận của mình là được.

Hôn lễ cuối cùng được định là năm sau, cũng còn không tới hai tháng.

*

Chỉ là đêm trước đám cưới, xảy ra một khúc nhạc đệm nhỏ.

Ngày đó Khương Ngọc và Văn Thanh cùng nhau đi dạo phố chuẩn bị đồ cho phòng cưới, Diệp Duy Trần lo lắng nhà đông người ảnh hưởng công việc của Khương Ngọc, vì vậy sau khi cưới quyết định tiếp tục ở tại phòng anh đang ở bây giờ.

Chỉ vì thêm không khí vui mừng, tất cả đồ đạc bên trong đều phải đổi.

Chuyện này cuối cùng khiến Văn Thanh tán dương Diệp Duy Trần một câu, “Cậu ta còn rất tỉ mỉ đấy.”

“Anh ấy vẫn luôn rất tốt.” Khương Ngọc sửa lại.

Văn Thanh cười ha ha một tiếng, “Hai em mới qua lại hai tháng, phán đoán của em không có sức thuyết phục.”

Khương Ngọc không có lên tiếng.

“Aish, hai em coi như cưới chui nhỉ? Tiến triển thần tốc, có phải như củi khô gặp lửa hay không?”

“Chị không thể dùng ví dụ cao lớn hơn à?”

Văn Thanh buông tay bày tỏ, “Chị cũng không phải là em, nào có nhiều từ hình dung như thế.” Cô ấy nói xong xem đồng hồ, “Được rồi, chị phải về công ty rồi, sao em mua nhiều đồ thế?”

“Em đón xe qua đó.”

“Không thể kêu cậu ta tới đón em à?” Văn Thanh lắc đầu một cái, “Coi như chị đã nhìn ra, sau này em chính là bị chồng quản nghiêm.”

Khương Ngọc bật cười nói: “Anh ấy định giải quyết xong công việc, dùng toàn ngày nghỉ đi hưởng tuần trăng mật.”

Văn Thanh là đáng vẽ mặt không chịu được, “Em hạnh phúc lắm đấy! !”

Sau khi Văn Thanh đi, Khương Ngọc nhìn một đồng hàng mua mà vẫn có chút rầu rĩ, nhiều đồ như vậy, cho dù bắt xe đợi lúc lên lầu cũng lao lực.

Vừa hay Diệp Duy Trăn gọi điện tới, Khương Ngọc cho là anh xong việc, mang theo chút vui mừng nhận điện thoại. Nào biết Diệp Duy Trăn nói: “Chút nữa còn phải gặp khách hàng, có thể em phải ăn cơm tối một mình.”

Mặc dù Khương Ngọc có chút thất vọng, nhưng có thể hiểu được, “Không sao.”

“Đồ nhiều không? Anh bảo ông Lưu tới giúp em.” Ông Lưu là tài xế của anh.

Khương Ngọc cảm thấy rất phiền phức, lại nói ông Lưu tới đây còn phải hơn nửa tiếng nữa, nửa tiếng cũng đủ để cô bắt xe về nhà, vì vậy nói: “Không cần đâu, em tự tới được.”

“Cám ơn, vất vả cho em rồi.”

Khương Ngọc bị giọng khách sáo của anh làm cho không phản bác, vì vậy cũng khách sáo nói lại: “Không cần khách khí.”

Diệp Duy Trăn: “.”

“Không có việc gì thì em cúp đây.” Khương Ngọc có chút buồn bực nhìn chiếc điện thoại bị chính mình cắt đứt. Mặc dù hai người thỉnh thoảng cũng có cử chỉ thân mật, thế nhưng hơn nửa là kết quả do Hormone nam nữ trưởng thành tiết ra, trong lòng cô rất rõ ràng, Diệp Duy Trăn vẫn không có tình cảm đối với cô.

Cô thở ra, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời, sau cố gắng cười cười, âm thầm cổ vũ cho mình — không sao, còn nhiều thời gian, hiện tại để cho cô khổ sở sớm muộn gì cũng mang trả cả vốn lẫn lãi cho anh.

Khương Ngọc trấn an ở trong lòng mình xong, đứng ở ven đường bắt xe, nào biết giờ này không dễ bắt xe, mấy chiếc liên tiếp chạy qua đều ghi có người.

Vào lúc cô do dự có nên đi về phía trước hay không, thì một chiếc SUV màu đen dừng ở trước mặt cô.

Thấy gương mặt trong xe lộ ra, Khương Ngọc vô cùng mừng rỡ, “Sao anh ở đây?”

“Tới đây bàn chuyện.” Hàn Giang nhìn đồng hồ cô chất đầy đất, cánh tay khoác lên trên bệ cửa, “Ồi, mua lắm thế.”

Khương Ngọc cười híp mắt hỏi, “Có phải anh nên phát huy tính thần thần sĩ hay không?”

Hàn Giang kéo miệng, “Được chứ, nhưng em phải đồng ý, sau vụ này phải giao nộp bản thảo.”

“Thừa dịp cháy nhà hôi của.” Khương Ngọc lầu bầu một câu, còn cười cười tỏ vẻ, “Dĩ nhiên, khi đóng bản thảo em sẽ giao cho anh.”

“Em nói lời này cũng không cảm thấy đỏ mặt.” Ngoài miệng Hàn Giang nói như vậy, nhưng vẫn mở cửa xuống xe, thay cô nhét túi hàng đầy đất vào chỗ ngồi phía sau.

Khương Ngọc bày tỏ cảm kích, “Buổi tối mời anh ăn cơm!”

*

“Đây chính là phòng cậu ta?” Hàn Giang giúp đỡ mang đồ vật lên nhà, đứng ở trước cửa sổ sát đất chặc chặc nói, “Kết hôn cũng không mua phòng ở mới, không có thành ý.”

Khương Ngọc từ phía sau ném tới một quả táo, Hàn Giang vững vàng bắt lấy.

Khương Ngọc nói: “Anh là nhà tư bản xa xỉ sa đọa.”

“Không phải tên kia cũng tự mở công ty ư.” Hàn Giang giải thích, “Sao anh lại là nhà tư bản rồi, biểu hiện cũng quá rõ ràng.”

“Tên kia cái gì hả, không phải đã nói với anh là anh ấy tên Diệp Duy Trần rồi à.” Khương Ngọc đang bận phân loại đồ mua về, không có thời gian ba hoa với anh ta, cũng không quay đầu lại hỏi, “Anh có bận không? Nếu không bận thì chờ em cùng nhau ăn cơm. Nếu bận thì hẹn hôm khác.”

Hàn Giang dựa vào cửa thủy tinh sát đất, quả táo anh ta ném từ tay trái qua tay phải, lại từ tay phải về tay trái, ánh mắt của anh vẫn ở trên người Khương Ngọc.

Khương Ngọc đã thu dọn xong đồ đạc, lúc này mới phát hiện ra Hàn Giang thật lâu cũng không tiếng, không hiểu quay đầu lại nhìn anh ta.

Cùng lúc đó, Hàn Giang gần như lập tức mở miệng, “Em và cậu ta đã định ngày cưới?”

“Ừm, định.” Khương Ngọc rót hai cốc nước ấm đi tới, một ly đưa cho anh ta, một ly cho mình, “Làm nhân viên liều mạng cho anh như vậy, có phải nên cho em bao lì xì lớn hay không?”

Hàn Giang trầm mặc một lát, chợt kêu tên của cô, “Khương Ngọc.”

“Hả?”

Hàn Giang: “.”

Khương Ngọc: “.”

Không khí trở nên hơi kì lạ, Khương Ngọc chợt sinh ra một dự cảm xấu.

Quả nhiên, Hàn Giang chợt đến gần một bước, ép cô lùi đến bên sofa.

Khương Ngọc vô ý ngã ngồi ở trên thành ghế sa lon.

*

Ánh mắt Hàn Giang nhìn thẳng sang, làm cô không chỗ né tránh, “Có đôi lời, anh vẫn muốn nói với em. Mặc dù đã đoán được đáp án, nhưng vẫn muốn nói cho em biết.”

“Thật ra thì không nói cũng ——”

Khương Ngọc còn chưa kịp nói xong, Hàn Giang đã bật thốt lên, “Anh thích em.”

Cả người Khương Ngọc đều ngây dại.

Hàn Giang lại ép sát cô hơn, “Trước vẫn không nói, là sợ ảnh hưởng quan hệ công việc của chúng ta, ai biết anh do dự tới do dự lui, lại vì do dự đẩy em đến bên người khác.”

Khương Ngọc tốn vài giây để tiêu hóa tin tức này, nói thật, đối với cô mà nói có chút kinh sợ.

Cô vẫn cho rằng Hàn Giang và cô chỉ là bạn bè hay quan hệ cấp trên cấp dưới mà thôi, trước kia cô cũng không có hình tượng tốt đẹp gì ở trước mặt Hàn Giang, đáng về nữ otaku (chui trong nhà) rồi bù, không hề dễ nhìn.

Cho nên cô có chút kinh dị với cách thưởng thức của Hàn Giang.

Hàn Giang thấy cô chậm chạp không nói lời nào, nói tiếp: “Lúc này nói cho em biết không có ý gì khác, anh không muốn mình hối hận.” Anh vừa nói xong cười cười, thẳng thắn nói, “Thật ra thì vẫn ôm chút may mắn, nhiều lựa chọn, có lẽ em sẽ chọn anh cũng không chừng, dù sao hai chúng ta hiểu rõ đối phương hơn, không phải sao?”

Anh vừa dứt lời, cửa chợt truyền đến tiếng động, hai người cùng quay đầu, vừa hay nhìn thấy Diệp Duy Trần đứng ở đó.

Diệp Duy Trần chỉ nói: “Xin lỗi, hai người không khóa cửa.”

Khương Ngọc: “.”

7. Chương 7

Thấy Diệp Duy Trần thành linh xuất hiện, phản ứng đầu tiên của Khương Ngọc là —— vì sao anh quay về, không phải nói còn phải gặp khách hàng ư?

Phản ứng thứ hai mới là —— CMN, đây có được coi là bắt kẻ thông dâm ở trong phòng? Hay là ở phòng cưới tương lai của bọn họ! !

Mặc dù cô và Hàn Giang không làm gì cả, giữa họ là đồng nghiệp hữu nghị thuần khiết, nhưng giờ khắc này Khương Ngọc vẫn có chút chột dạ. Hơn nữa cô cũng không biết Diệp Duy Trần đã nghe được bao nhiêu, sẽ không phải là phán đoán bằng vẻ ngoài nhìn thấy chứ, tiếp theo sẽ hiểu lắm cái gì. Dù sao vào giờ phút này, hành động của cô và Hàn Giang thật có chút kì dị.

Thời gian giống như là dừng lại mấy giây ngắn ngủi, Hàn Giang híp híp mắt, từ từ đứng lên. Anh ta nhìn Khương Ngọc, trong mắt ẩn chứa nụ cười yếu ớt, “Không giới thiệu à?”

Khương Ngọc lui ra từ trên thành ghế sa lon, lùi cách Hàn Giang một khoảng, mới giới thiệu hai người với nhau.

“Đây là Diệp Duy Trần, đây là ông chủ của em - Hàn Giang.” Rồi cô nhìn Diệp Duy Trần nói, “Gặp nhau trên đường, Hàn Giang giúp em mang đồ lên.”

Diệp Duy Trần thoát nhìn rất bình thường, phong độ cực tốt bắt tay với Hàn Giang, “Cám ơn anh giúp đỡ.”

Hàn Giang: “Nên làm, tôi và cô ấy không chỉ là đồng nghiệp, cũng là bạn bè.”

Diệp Duy Trần: “Nếu là bạn, càng cần nói tiếng cám ơn hơn.”

Ánh mắt Khương Ngọc đảo qua lại giữa hai người, tại sao bọn họ thoát nhìn bình thường không thể bình thường hơn, cô lại cảm thấy trong không khí có một chút mùi thuốc súng đây?

“Thu dọn xong chưa?” Diệp Duy Trần đột nhiên hỏi Khương Ngọc, lúc ánh mắt rơi xuống trên người cô thậm chí hết sức ôn hòa.

Khương Ngọc “Á” một tiếng, “Gần như xong. Đúng rồi, sao anh quay về? Quên cầm thứ gì ư?”

“Không có.” Diệp Duy Trần nói rất thản nhiên, “Lúc nãy nói điện thoại giống như làm em mất hứng, định về đỡ dành em.”

Khương Ngọc: “.”

Diệp Duy Trần còn nói: “Công việc không quan trọng bằng bà xã tương lai.”

Không ngờ Diệp Duy Trần lại cũng có thể mặt không đỏ, tim không đập nói những lời âu yếm này! Khương Ngọc ngạc nhiên nhìn anh, giống như là đang nhìn một người mới vừa quen.

Ánh mắt Diệp Duy Trần không có né tránh, ngay cả vẻ mặt cũng cực kỳ bình tĩnh, tựa như vừa rồi anh không nói gì vậy.

Dù sao còn có người ngoài ở đây, Khương Ngọc cảm thấy mình nên nói gì đó, cô ổn định tâm tư, “Vậy, anh có thể ăn cơm tối cùng em?”

“Ừ, để anh làm.”

“Anh làm?” Khương Ngọc lại bị dọa không nhỏ.

“Chuẩn bị đỡ dành em, dù sao phải làm chút gì đó mới phải.” Diệp Duy Trần đã cởi áo khoác ra, trên người chỉ có một cái áo len màu xám nhạt, cả người ngọc thụ lâm phong. Anh nhàn nhạt nhìn Hàn Giang, “Hàn tiên sinh cũng ở lại dùng bữa, ném thử tài nấu nướng của tôi.”

“Thôi khỏi.” Hàn Giang giơ tay lên xem đồng hồ, “Tôi còn có việc, không quấy rầy hai người.”

Khương Ngọc vừa mới thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ Diệp Duy Trăn lại nhắc nhở cô, “Em tiền Hàn tiên sinh.”
“Hử?”

Diệp Duy Trăn đưa tay nắm ở hông của cô, âm lượng không cao không thấp, vừa lúc có thể để cho Hàn Giang nghe được. Anh nói: “Chớ thất lễ.”

Không biết vì sao, anh nói lời này khiến Khương Ngọc nghe được ý tứ khác.

*

Một đường đi thang máy xuống dưới, Khương Ngọc đang cân nhắc xem nên mở miệng như thế nào, Hàn Giang ôm cánh tay dựa vào vách tường thang máy, hình như cũng đang suy tư cái gì đó.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, hai người đều lặng lẽ ngẩng đầu lên.

“Thật xin lỗi.”

“Thật xin lỗi.”

Gần như là đồng thời, hai người cũng ngẫm hiểu lẫn nhau mà cười.

“Em nghĩ anh cũng rõ ràng quan hệ nào thì thích hợp với chúng ta, cho nên chuyện này không nên nhắc lại. Chúng ta vẫn hợp tác tốt.” Thật ra thì trong lòng Khương Ngọc tựa như gương sáng, Hàn Giang chính là thương nhân điển hình, trong lòng anh ta sự nghiệp cùng ích lợi hiển nhiên quan trọng hơn so với tình yêu, hoặc là nói nếu anh ta nói thích với cô cũng không thể khiến anh ta không hề băn khoăn.

Cho nên anh ta mới do dự.

Cũng bởi vì sự do dự của anh ta, cô cũng không cần để những lời anh ta nói ở trong lòng, bởi vì trong mắt anh ta, cô còn có lực hút có thể sáng tạo giá trị mới.

Hàn Giang gật đầu một cái, trong lòng có chút ảo não, “Hôm nay là anh đường đột, có thể điểm này do lòng háo thắng quá phá. Mặc kệ như thế nào, anh không nên hành động như vậy, không nên tạo ra phiền phức cho em mới phải.”

“Chúc em hạnh phúc.” Anh ta nhìn cô, từ trong thâm tâm nói, “Nhìn anh ta không tệ. Trước đó anh nghĩ giữa hai người không có cơ sở tình cảm, nhưng hôm nay nhìn thấy, anh ta cũng không phải là hoàn toàn không để ý tới em.”

Đối với chuyện này Khương Ngọc không có phát biểu gì, người đàn ông này rất quái lạ, trước bất cứ ai, dù sao cô cũng là vợ trên danh nghĩa của anh, cho nên bất luận như thế nào cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc cô mập mờ với người đàn ông khác trước khi cưới.

Nhưng mặc kệ như thế nào, hành động hôm nay của Diệp Duy Trăn làm cô rất vui vẻ, ít nhất anh cảm thấy cô không vui qua cuộc điện thoại, bỏ rơi khách hàng trở lại “dễ dàng” cô là thật.

Tiền Hàn Giang đến cửa, đưa mắt nhìn đối phương rồi đi, lúc này Khương Ngọc mới quay người đi lên lầu.

Diệp Duy Trăn đang bận rộn trong bếp, phòng bếp của gian phòng này là kiểu mở, cho nên Khương Ngọc mở cửa đi vào liền nhìn thấy gò má nghiêm túc chuyên chú của anh.

Anh xắn cao ống tay áo, lộ ra cánh tay bền chắc có lực, đang dùng tay trái xử lý miếng cá sống trên tấm thớt. Nghe được tiếng bước chân của cô, trông mắt khê hạ cũng không nâng lên, “Nói rõ.”

Quả nhiên anh đều nghe được ——

“Ừ.” Khương Ngọc đáp một tiếng, đi thẳng qua, “Cần giúp một tay không?”

“Em có thể cắt cà rốt giúp tôi.”

Khương Ngọc trừng anh, “Cắt cà rốt?”

Diệp Duy Trăn dừng lại động tác, một tay chống bồn rửa, ánh mắt rơi vào trên người cô, “So với tôi, em đi chuyển có thể vui tai vui mắt hơn.”

Khương Ngọc hiểu, xem thường mắng câu, “Nhỏ mọn, anh đang ghen phải không?”

“Tôi chưa bao giờ ăn chua.” Diệp Duy Trần trả lời, “Huống chi tôi thấy em không có ý gì với anh ta, phải có đã sớm có, không tới phiên tôi diễn.”

Anh nói xong bỗng liếc nhìn Khương Ngọc, “Có điều vừa rồi quả thật có chút không thoải mái.”

Khương Ngọc ngẩn ra, trên mặt không biến sắc hỏi, “Vì sao không thoải mái?”

Diệp Duy Trần như có điều suy nghĩ nói: “Có thể là buổi trưa chưa ăn gì, dạ dày có chút khó chịu.”

“”

Khương Ngọc vô cùng dè dặt đáp lại anh một chữ, “Cút.”

Cuối cùng Diệp Duy Trần dĩ nhiên không cho Khương Ngọc cắt cà rốt, cái đề tài này cũng theo đó biến mất. Khương Ngọc cũng không rõ anh nói câu “Có chút không thoải mái” là thật hay giả, nhưng cô cũng không định điều tra, vì vậy sau giữa trưa, hai người cùng nhau sống ở trong phòng bếp thơm phức, lặng yên làm một bữa cơm, ngay cả thời tiết cũng giống như trở nên ấm áp.

Mùa đông này, ấm áp hơn so với bất kỳ năm nào.

*

Đêm trước hôn lễ, Khương Ngọc một mình trở về thành phố S — cha mẹ cô được chôn cất ở nơi đó.

Trời đông giá rét, nghĩa địa có vẻ hết sức tiêu điều, Khương Ngọc đứng ở trước mộ bia của cha mẹ, cầm khăn tay nhẹ nhàng lau cho họ, nói tin tức mình sắp kết hôn cho bọn họ biết.

“Anh ấy đối xử với con rất tốt, ở cùng anh ấy con cảm thấy rất an toàn.” Cô cười cười, hốc mắt hơi đỏ lên, “Ba mẹ yên tâm, con sẽ sống thật tốt. Chờ đến ngày anh ấy yêu con, con sẽ dẫn anh ấy tới thăm hai người.”

Thật ra thì khi còn sống cha mẹ của Khương Ngọc cũng từng gặp Diệp Duy Trần, khi đó anh vừa tới Cảnh Đội thực tập, khó tránh khỏi bị người ta sai khiến, vì vậy buổi sáng thường tới cửa hàng nhà Khương Ngọc ăn sáng.

Một thanh niên sáng sủa lại lạc quan, chính là độ tuổi đầy hào quang, sức sống mãnh liệt.

Có thể nói, bắt đầu từ khi đó Khương Ngọc đã bị anh hấp dẫn. Chỉ là khi đó cô hơi mập, cộng thêm tuổi đó ngượng ngùng, mỗi lần thấy đều chỉ núp ở phía sau len lén nhìn qua hai lần.

Chuyện xảy ra sau này, cũng chỉ khiến cô càng thêm cố chấp chuyện thầm mến này mà thôi.

Đến tháng Một, không khí lễ mừng năm mới càng ngày càng rộn ràng, ngày cưới càng tới gần, cơ hội để Khương Ngọc và Diệp Duy Trần chạm mặt càng thêm thường xuyên.

Không biết là chuyện Hàn Giang lần trước khiến Diệp Duy Trần có ý kiến gì, hoặc là cuộc điện thoại đó thật sự khiến anh ý thức được chung đụng của hai người có vấn đề, tóm lại Diệp Duy Trần tự nguyện rút thời gian hoàn thành những việc cần làm trong hôn lễ với cô, thậm chí ngay cả ảnh cưới cũng kiên nhẫn chọn lựa từng hiệu với cô.

Thật ra thì Khương Ngọc cũng không thích chụp hình, nhưng ảnh cưới giống như là một phần của hôn lễ, không có thì cảm thấy không đầy đủ.

Vì vậy hai người chọn mấy ngày, cuối cùng chọn một hiệu phong cách tương đối đặc biệt, Khương Ngọc rất hiểu chuyện không chọn quá xa xỉ, chỉ là chụp hai bộ tượng trưng.

Giao thừa sắp đến, Khương Ngọc trở về nhà bác gái mừng năm mới, mấy ngày đó đều ở nhà Kiều Mộng Tiếp, cho nên không có gặp mặt Diệp Duy Trần.

Có lẽ lúc trước hai người gặp nhau tần số hơi cao, cho nên chợt lạnh nhạt, Khương Ngọc cảm thấy rất không quen.

Cô thậm chí có chút nhớ anh.

Buổi chiều cùng với bác gái xử lý đồ tết ở phòng khách, cô không nhịn được len lén nhìn điện thoại di động, kết quả Văn Thanh nhìn thấy liền cười cô, “Có câu nói thế nào, con gái lớn không dùng được.”

“Nhớ cậu ta thì gọi điện thoại cho cậu ta, đi lên trên lầu.” Kiều Mộng Tiệp cũng trêu chọc cô, “Chúng ta sẽ không nghe lên.”

Khương Ngọc đỏ mặt nói, “Không có, con chỉ xem thử Nhà Xuất Bản có gửi tin nhắn tới hay không.”

Văn Thanh kéo dài từ “ồ”, mặt cười xấu xa.

Kết quả Khương Ngọc vẫn gọi cuộc điện thoại cho Diệp Duy Trăn, cô cũng muốn biết bây giờ anh đang làm gì.

Bên Diệp Duy Trăn bắt máy rất nhanh, nói đang xem ti vi với bà nội.

Khương Ngọc thuận miệng trò chuyện mấy câu với anh, tán gẫu năm phút đồng hồ thì không nói nổi nữa, cuối cùng ngừng thật lâu sau chỉ có thể buồn buồn cắt đứt.

Không gọi điện thoại thì nóng ruột nóng gan, nói chuyện điện thoại xong lại cảm thấy thất hồn lạc phách, Khương Ngọc nghĩ tại sao mình trở nên kiểu cách như vậy?

Sau bữa cơm tối, chuông cửa chợt vang lên, đều cho rằng là Văn Định Sơn trở về. Buổi sáng tuyết luôn rơi, cho nên ông chỉ có thể chuyển sang ngồi xe hơi, tính toán thời gian đoán chừng vừa đúng lúc này về đến nhà.

Văn Thanh vui vẻ đi mở cửa, nào biết sau khi mở cửa thật lâu không có thanh âm, lúc quay lại thì vẻ mặt hơi kì lạ, “Xem ai tới.”

Diệp Duy Trăn khoác một thân vụn bông tuyết đứng ở cửa, sợi tóc đen hơi ướt, trong tay còn cầm hai túi đồ.

Vài giây sau Khương Ngọc rõ ràng nghe được âm thanh tim đập nhanh hơn.

*

Cô sửng sốt một chút mới đứng lên, khó tin hỏi, “Sao anh lại tới đây?”

“Bà nội bảo anh đưa chút đồ tết tới.” Diệp Duy Trăn gật đầu chào Kiều Mộng Tiệp, nói xin lỗi, “Con không hiểu những lễ nghi này, đến trễ, kính xin bác chớ trách.”

Kiều Mộng Tiệp kêu anh vào nhà, giúp anh phủi bông tuyết trên bả vai, “Không có nhiều quy định thế, bà nội con quá khách khí, nhìn xem cả người đầy tuyết, coi chừng cảm lạnh đó.”

Diệp Duy Trăn ngồi xuống bên cạnh Khương Ngọc, cô cảm nhận được hơi lạnh bên người, “Sao lạnh như vậy?”

Diệp Duy Trăn tiện tay lau đỉnh đầu ẩm ướt, “Tuyết quá lớn, lái xe không vào được, anh tự vào.”

Khương Ngọc nhất thời hơi đau lòng, “Thật ra thì không đến cũng không sao, tặng đồ mà thôi, không có quan trọng.”

Diệp Duy Trăn trầm mặc, chợt nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt trong trẻo mà thâm trầm, “Tặng đồ là thứ yếu, chủ yếu.”

“Hả?” Khương Ngọc không hiểu nhìn anh.

Kiều Mộng Tiệp đi rót nước cho Diệp Duy Trăn, cũng không biết Văn Thanh chạy đi nơi nào, giờ phút này phòng khách rất yên tĩnh, chỉ còn bọn họ nhìn chăm chú vào nhau.

Sau đó Khương Ngọc nghe được Diệp Duy Trăn nói: “Chủ yếu là, anh cảm thấy em muốn gặp anh, cho nên anh đến.”

“”

Vì ai vui vì ai buồn, tất cả cảm xúc đều trở nên không kiểm chế được. Khương Ngọc chợt hiểu, đây không phải là kiểu cách, đây là yêu, cảm giác yêu, có lẽ chính là như vậy?

8. Chương 8

Mặc dù loại cảm giác yêu chỉ là Khương Ngọc đơn phương, nhưng mà vẫn mang đến vui sướng lớn lao cho cô.

Cô ý thức được, Diệp Duy Trăn cũng đang bắt đầu cố gắng cho cuộc sống mới.

Vui vẻ qua hết năm, hôn lễ cuối cùng đã đến.

Hôn lễ cũng không long trọng, nhưng mà vô cùng náo nhiệt, Văn Định Sơn và Kiều Mộng Tiệp gần như tổ chức theo quy mô gả con gái.

Bên Kiều Mộng Tiệp đã không có họ hàng, bên cha Khương Ngọc cũng thế, dù sao đều là chết oan, rất nhiều họ hàng dần dần không qua lại nữa. Cho nên đến lúc này, ngược lại mời đều là họ hàng của Văn Định Sơn, phần lớn là người của nhà họ Diệp.

Trong bữa tiệc, nhìn những khuôn mặt xa lạ, Khương Ngọc cảm thấy hết sức ly kỳ, chuyện lớn cả đời mình lại được hoàn thành với một đám “người xa lạ” chứng kiến.

Diệp Duy Trăn thấy cô ngẩn người, cho là cô mệt mỏi, đề nghị: “Có muốn đổi đôi giày hay không?”

“Không cần, đi giày đế bằng khó coi.” Khương Ngọc khẽ giương mắt, tầm mắt giao với anh, mỉm cười nói: “Cả đời chỉ cưới một lần, đương nhiên là phải thật xinh đẹp.”

Diệp Duy Trăn vỗ vỗ đầu cô, “Vây cũng không thể quá mệt mỏi, còn có vài bàn chưa mời rượu, mệt mỏi nói cho anh biết.”

“Được.”

“Đói không?”

“Hơi hơi.”

“Anh đi kêu người tìm đồ ăn cho em.”

Khương Ngọc ngăn anh lại, cũng không biết lấy từ đâu ra hai viên kẹo, khi Diệp Duy Trăn còn chưa kịp phản ứng đã nhét một viên vào trong miệng anh.

Trong cổ họng đều là mùi vị ngọt ngào mềm dẻo, Diệp Duy Trăn nhìn cô, có chút buồn cười, “Ở đâu ra?”

Hành động này chỉ có thanh niên mới có.

“Ăn ngon không?” Khương Ngọc cũng cho một viên vào trong miệng mình, miệng phồng lên, mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, “Là một người bạn nói cho em biết, ngày cô ấy kết hôn đói bụng đến mức không đi được. Cho nên sáng sớm em đã chuẩn bị tốt.”

Cô không nhịn được lại hỏi lần nữa, “Ăn ngon không?”

“Quá ngọt ——” thấy cô nheo mắt, Diệp Duy Trăn lại bổ sung, “Nhưng rất ngọt.”

Khương Ngọc cười thỏa mãn, “Đây là loại kẹo khi còn bé em thích ăn nhất.”

Biết những thứ này có liên quan đến cha mẹ cô, Diệp Duy Trăn cầm tay cô lên, ánh mắt rơi vào giấy gói kẹo cô đặt giữa ngón tay, trong lòng âm thầm nhớ nhãn hiệu, cực kỳ tự nhiên nói tiếp: “Thích, về sau anh mua cho em ăn.”

Khương Ngọc lắc đầu, “Ăn nhiều sẽ đau răng.”

“Đau răng anh dẫn em đi gặp bác sĩ.”

Vị ngọt trong miệng trong nháy mắt giống như là thấm vào tim gan, Khương Ngọc cảm thấy ngay cả không khí cũng ngọt, “Được.”

*

Hai người chàng chàng thiếp thiếp thật sự kích thích tiểu thư phụ dâu bên cạnh, Văn Thanh cảm giác mình bị thương tổn nghìn lần. Cô ấy mặt xốc xếch mắng: “Hai người đủ rồi đấy, xem tôi là không khí à?”

Trước kia chưa từng thấy Khương Ngọc và Diệp Duy Trăn chung đụng, hôm nay thấy quả là nhanh đến chóng mặt, câu củi khô gặp lửa thật đúng là nói không sai! !

“Đúng vậy, đừng tưởng rằng hôm nay hai người kết hôn mà có thể tùy tiện ngược chớ.” Phù rể bên cạnh cũng háng giọng phụ họa.

Phù rể là bạn Diệp Duy Trăn, trước đó Khương Ngọc chỉ gặp mặt đối phương một lần, vào mấy ngày trước hôn lễ, ở công ty của Diệp Duy Trăn. Tên anh ta là Lê Trí Kiệt, là một người đàn ông cao lớn, da hơi ngăm đen, nhưng cười lên rất tuấn tú.

Lê Trí Kiệt khoác cánh tay lên trên bả vai Diệp Duy Trăn, cười ha hả nói: “Không ngờ còn có người có thể khiến tên oắt con này vâng lời, không được, tôi phải chụp lại một màn có tính lịch sử này, sau này sẽ chia sẻ cho đám bạn.”

Diệp Duy Trăn hất cánh tay anh ta ra, từ chối cho ý kiến, “Tùy.”

Lê Trí Kiệt cười to, thật sự lấy điện thoại di động ra nhắm ngay hai người bọn họ chụp, “Đến đây, bày ra tư thế thân mật gần bó vừa nãy coi. Lão Diệp, ánh mắt cậu không đúng, vừa nãy ngọt ngào hơn nhiều.”

Anh ta nói xong lại gọi Văn Thanh, “Mỹ nữ cũng chụp cùng.”

“Miễn.” Văn Thanh nhìn anh ta, “Ai biết đám bạn của anh là những ai, tôi không thích người khác xoi mói mình.”

“Tôi không thích nghe câu này của cô.” Lê Trí Kiệt nói: “Nghe những lời kia khẳng định cô vẫn độc thân, đám bạn của tôi tất cả đều là đàn ông độc thân hoàng kim, ngộ nhờ không cẩn thận bán cho cô thì sao? Cô phải nắm chắc mấu chốt buôn bán.”

Văn Thanh liếc mắt nói: “Mấu chốt buôn bán?”

“Nói nhảm.” Lê Trí Kiệt sửa lại, lại cợt nhả nói: “là cơ hội, cơ hội.”

Văn Thanh liếc anh ta một cái, “Miệng lưỡi trơn tru, anh lo chụp đi!”

Lê Trí Kiệt bừ môi, nhanh chóng chụp cho Diệp Duy Trăn và Khương ngọc hai tấm, còn lập tức gửi đi cho đám bạn.

Hai người là bạn chơi với nhau từ nhỏ, cho nên đám bạn cũng giống nhau, trừ mấy người chơi thân thiết ra, còn có vài người linh tinh.

Ôi không, hình anh ta mới vừa gửi đi đã nhận được không ít phản hồi. Có vài người khen, cũng người chúc phúc, vài người hơi chút quen biết đều sẽ tới tham gia náo nhiệt, rồi rít bày tỏ Diệp Duy Trăn cuối cùng cũng bị tóm cổ, thật là đáng mừng. diendan .com/

Lê Trí Kiệt vừa vui vẻ vừa trả lời vài người, vừa vặn bà nội Diệp kêu bọn họ đi mời rượu. Anh ta vội vàng cất điện thoại di động, lúc sắp thoát khỏi thư điện tử, chợt thấy một ID quen thuộc.

Đối phương nói: “Thay tôi chúc mừng anh ấy.”

Lê Trí Kiệt liếc nhìn Khương Ngọc đang cúi đầu nói chuyện với Diệp Duy Trăn, đầu ngón tay hơi dừng, cuối cùng đáp lại một chữ thật nhanh: “Được.”

Anh ta dĩ nhiên cũng không định nói câu này với Diệp Duy Trăn.

Trừ phi đầu óc anh ta bị hỏng.

*

Hôn lễ còn đang tiến hành, vẫn phải tiếp tục mời rượu, thật may là tửu lượng của Diệp Duy Trăn rất tốt, qua mấy bàn rồi mà sắc mặt hoàn toàn không có thay đổi. Mấy người đến một bàn trong đó, Diệp Duy

Trần đặc biệt giới thiệu cho Khương Ngọc, “Vị này là chú Tần, trước kia là. Cấp trên của anh, chú ấy dạy anh không ít thứ, đối xử với anh rất tốt, anh vẫn gọi chú ấy là sư phụ.”

Mặc dù Diệp Duy Trần không muốn nói chuyện trước kia, nhưng anh vừa nói như thế, Khương Ngọc lập tức hiểu. Cô cung kính chào hỏi đối phương, “Chào. Sư phụ Tần.”

Lời đến khoe miệng cô mới xoay chuyển, cuối cùng còn vô cùng giang hồ chấp tay bái lạy đối phương.

Việc này chọc chú Tần cười, “Này, chú lại thêm tên à?”

Mặt chú Tần hơi đỏ, có lẽ trước đó cũng đã uống không ít, nhưng cười lên rất hiền hoà, lời nói cử chỉ vẫn có khí phách nghiêm nghị. Ông cười đập xuống bả vai Diệp Duy Trần, “Cuối cùng cũng đợi được ly rượu mừng của cháu. Không tệ không tệ, cô bé này thật thú vị.”

Diệp Duy Trần lại cười nói: “Chú đừng chê cười cháu, tuổi cô ấy còn nhỏ, cháu lại cảm thấy bất nạt người ta.”

“Vậy cháu hãy đối xử với người ta tốt một chút.” Chú Tần nháy mắt với anh, “Cũng không thể lẫn lộn giống như trước kia được, nếu không cô bé này lại bị dọa chạy mất nữa, để cho cháu khóc cũng không có chỗ ngồi khóc.”

Khương Ngọc rất bèn nhảy bắt được chữ “nữa”, cô không biến sắc liếc nhìn Diệp Duy Trần, nhưng trên mặt anh cũng không có cái gì không đúng, chỉ vừa rót rượu vừa nói chuyện với chú Tần.

Chú Tần và Diệp Duy Trần trò chuyện mấy câu, ánh mắt bỗng nhiên lại rơi vào trên người Khương Ngọc.

Ông uống rượu, vào lúc này đầu óc cũng hỗn loạn, giơ tay lên đập gáy một cái nói: “Không nói chuyện nữa, cô bé này khá quen, không biết từng gặp qua ở đâu.”

Khương Ngọc mím mím môi, “Có lẽ là khuôn mặt cháu quá bình thường.”

“Không không không, không phải ——”

Chú Tần vẫn còn đang cố gắng nhớ lại, ông bạn bên cạnh ôm cổ ông ấy, “Ôi dào, không phải mỹ nữ đều có dáng vẻ na ná nhau sao. Được rồi, ông Tần, ông đừng lôi kéo bọn họ tán gẫu, bọn họ còn phải tiếp tục mời rượu đây.”

Bên cạnh cũng bắt đầu có người ồn ào lên, “Ông Tần, có phải ông muốn nói sang chuyện khác để tránh hay không? Nói cho ông biết, cái lý này ông vẫn phải uống!”

Chú Tần “ói” một tiếng, lại nhìn Khương Ngọc, như có điều suy nghĩ, cuối cùng nói mấy câu chúc phúc mới thả bọn họ rời đi.

Khương Ngọc âm thầm thở ra ở trong lòng, vừa rồi cô chỉ sợ đối phương nghĩ ra cái gì. Nhưng Đội trưởng Tần cả đời điều tra hình sự, làm nhiều vụ án như vậy, cũng chưa chắc còn có thể nhớ cô.

Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Duy Trần, Diệp Duy Trần thế nhưng cũng đang quan sát cô.

Cô đột nhiên giật mình, “Sao vậy?”

“Bình thường sư phụ không như vậy, uống rượu mới có thể nói lung tung.” Diệp Duy Trần nói.

Khương Ngọc gật đầu một cái, qua mấy giây mới trả lời, “Nói lung tung?”

Diệp Duy Trần khẽ nhếch khoe miệng, ghé vào bên tai cô, “Em nói xem?” Xong rồi tăng thêm câu, “Yên tâm, anh sẽ không cho em cơ hội chạy mất.”

Khương Ngọc cũng không tự giác cong khoe miệng, “à” thật dài, “Vậy sau này kính mong Diệp tiên sinh chỉ giáo nhiều.”

9. Chương 9

Có lẽ là bởi Diệp Duy Trần đã đến tuổi này, hoặc là do nghề nghiệp năm xưa của anh, tóm lại Khương Ngọc phát hiện ra không một chút lo lắng nào của cô qua nổi con mắt của Diệp Duy Trần.

Chú Tần nói chữ “nữ” làm cho cô suy đoán đến chuyện giữa anh và bạn gái cũ, nhưng chỉ thoáng nhìn Diệp Duy Trần đã nhận ra. Vậy nên anh mới cam kết với cô, anh nói anh sẽ không cho cô cơ hội chạy mất, gián tiếp ám chỉ rằng — anh sẽ đối xử với cô tốt hơn.

Ở trong hôn lễ, ma lực của những lời này không thua gì ba chữ “Anh yêu em”.

Sau khi hôn lễ kết thúc, hai người cùng trở về phòng tân hôn. Trên người Diệp Duy Trần có mùi rượu nhàn nhạt, nhưng anh vẫn rất tỉnh táo; Khương Ngọc cũng không biết rốt cuộc anh có say rượu hay không.

Trong lúc cô tháo trang sức, anh đã chuẩn bị đủ nước ấm cho cô tắm, không những vậy, khăn tắm và áo ngủ cũng được gấp gọn gàng đặt trên bồn rửa tay.

“Tinh dầu để ở ngăn tủ thứ hai, anh không biết em thích loại nào, em tự lấy nhé.” Diệp Duy Trần nói xong định đóng cửa, bỗng bất chợt quay đầu lại nhìn cô một cái.

Giờ phút này, Khương Ngọc trông thật giống con búp bê anh tặng cô lúc trước, da thịt trắng nõn dưới ánh đèn nhìn gần như trong suốt, trên người còn đang mặc chiếc váy đỏ khi mời rượu, màu đỏ hắt lên khiến má cô hồng hồng.

Diệp Duy Trần dừng một chút rồi hỏi: “Em có cần anh giúp cởi khóa váy không?”

Khương Ngọc nhớ tới cái váy này có khóa kéo sau lưng, bình thường cô chỉ sống một mình, tất cả mọi việc đều phải tự lo, mấy chuyện như mở khóa váy như thế này chỉ là chuyện nhỏ; nhưng quả thực người thiết kế bộ lễ phục cô đang mặc rất có dụng tâm, thiết kế hết sức cầu kỳ. Khóa đã dài thì chớ, lại còn ngoắt ngoéo, tay cô quặt ra đằng sau kéo mãi mà nó không chịu nhúc nhích.

Cô quay đầu nhìn Diệp Duy Trần, ánh mắt trầm tĩnh như nước của anh chợt làm cô cảm thấy có chút căng thẳng.

Khương Ngọc lắp bắp, “À .. có.... cần, cần.”

So với cô thì Diệp Duy Trần có vẻ tự nhiên hơn nhiều, anh khẽ mỉm cười, bước lại gần, “Xoay người qua đây.”

Khương Ngọc nghe lời quay lưng, trống ngực đập nhanh khó có thể bình ổn.

Diệp Duy Trần đặt nhẹ tay phải của anh lên ngang hông cô, ngón tay thon dài mang theo lực đạo êm ái, khiến cho Khương Ngọc cảm thấy không khí càng thêm mập mờ.

Anh dùng tay trái giúp cô kéo khóa, tiếng “xoẹt” nhẹ vang lên, nhưng giờ khắc này, không khí giữa hai người thật sự quá yên tĩnh, làm cho âm thanh nhỏ nhoi đó như bị phóng đại lên vô số lần.

Khương Ngọc có thể cảm nhận được da thịt của mình từ từ bại lộ trong không khí, mà điểm cuối của khóa kéo lại vừa vặn nằm ở giữa eo và hông.

Không biết có phải do cô quá khẩn trương nên cảm thấy thời gian trôi qua thật dài hay không, mà từ đầu đến cuối Diệp Duy Trần cũng chẳng chịu nói câu nào. Tóm lại kéo mỗi một cái khóa váy mà cũng lâu thật là lâu.

Thời điểm bàn tay Khương Ngọc rịn ra một tầng mồ hôi, rốt cuộc cũng nghe được tiếng của anh, “Xong rồi.”

“À dạ.” Khương Ngọc cúi đầu, cánh tay vội vàng nắm lấy chiếc váy chỉ chực tụt xuống.

Cô đoán chắc lúc này sợ rằng sau lưng đã ‘phong quang vô hạn’ rồi, vì vậy lập tức xoay người đối mặt với Diệp Duy Trần nói tiếng “Cảm ơn”.

Tay phải của Diệp Duy Trần vẫn còn đặt trên eo cô, anh trầm mặc, từ từ cúi người hôn lên trán Khương Ngọc.

Khương Ngọc bất chợt cảm giác như bị điện giật.

Khương Ngọc nằm ở trong bồn tắm, nước ấm ấm áp dịu nhẹ khiến người ta an lòng. Cô lại nhớ đến nụ hôn kia, liền giơ hai tay lên che mặt.

Diệp Duy Trần sau đó không làm gì tiếp nữa, chỉ ôm lấy cô trần trọc hôn sâu hơn; từ trán đến miệng, rồi rằng môi bao trọn.

Khương Ngọc trượt vào trong bồn tắm, cảm giác cả người nóng bừng bừng, nóng đến mức có thể đun sôi được nước tắm luôn rồi. Cô chưa bao giờ biết rằng – thì ra khi hôn lại có cảm giác như vậy. Mặc dù cô viết tiểu thuyết ngôn tình, nhưng dù sao lý thuyết vẫn luôn có sự khác biệt so với thực tế.

Hóa ra đầu lưỡi đối phương có thể như vậy như vậy, còn có thể như thế như thế.

Cô che mặt, trong đầu vội vàng phanh lại, tự ra lệnh cưỡng chế không cho chính mình suy nghĩ tiếp nữa. Sao cô có thể gấp gáp, không biết xấu hổ tới vậy hả!

Đợi cô tắm xong đi ra ngoài, Diệp Duy Trần đã đổi một bộ quần áo mặc ở nhà, anh đang cùng một người nào đó nói chuyện điện thoại.

Khương Ngọc nghe loáng thoáng được mấy câu, đại loại là chuyện công việc.

Thời điểm Diệp Duy Trần làm việc luôn toát ra một sức hút mãnh liệt khó có thể hình dung. Anh không nói nhiều, nhưng mỗi câu đều rất kiên định mà có lực, cực kỳ quả quyết. Khi đàn ông nghiêm túc làm việc thực sự vô cùng mê người, ánh mắt kiên quyết cùng dáng vẻ cứng rắn, Khương Ngọc nhìn chăm chú vào gò má anh, cho đến lúc anh xoay đầu lại.

“Em xong rồi.” Cô dùng khẩu hình miệng, kết hợp với động tác tay, ý bảo anh có thể đi vào tắm.

Diệp Duy Trần hơi gật đầu bày tỏ đã biết, sau khi tắt điện thoại thì bước vào phòng vệ sinh.

Khương Ngọc nhẹ nhàng thở ra, nằm bò lên giường. Xung quanh yên tĩnh, cô vỗ vỗ hai má thật mạnh.

Làm sao để đối mặt với chuyện xảy ra kể tiếp đây ——

Kết quả là bọn họ lại không trải qua đêm đầu tiên như cô dự đoán, bởi vì Khương Ngọc không cẩn thận ngủ thiếp đi.

Hôn lễ diễn ra quá lâu, mới đầu cô chỉ thấy hơi mệt, nhưng sau đó mơ mơ màng màng cô cũng không biết mình ngủ mất từ lúc nào. Thậm chí cả đêm còn chả tỉnh lại lấy một lần, không hề có cảm giác lạ lẫm, không quen giường.

Đợi cô tỉnh lại, đã là sáng ngày hôm sau.

Hơn nữa còn được Diệp Duy Trần gọi dậy.

Diệp Duy Trần một thân nhẹ nhàng khoan khoái, vừa cài nút áo sơ mi vừa nói, “Chuyến bay của chúng ta khởi hành lúc mười một giờ đấy.”

Khương Ngọc nhìn anh, đầu óc vẫn còn mông mị.

Diệp Duy Trần thấy cô nhìn mình chằm chằm, nghiêng người ngồi xuống bên giường. Anh dùng một tay cài nút áo, tay còn lại thì khoác lên vai Khương Ngọc.

“Ngẩn người gì vậy?” Anh trêu chọc, “Ngày hôm qua chúng ta đã kết hôn, quên rồi hả?”

“Em nhớ.” Mặt của Khương Ngọc có hơi hồng, ánh mắt lặng lẽ dời khỏi lồng ngực của anh, “Chỉ là sáng sớm lại nhìn thấy anh, không quen lắm.”

Diệp Duy Trần cúi đầu cười một cái, “Vây em phải sớm làm quen thôi, còn phải làm quen với việc ngủ chung nữa.”

“Hả?” Khương Ngọc có chút khó hiểu.

Diệp Duy Trần cười đầy thâm ý, “Tư thế ngủ của em thật sự... ừm..... rất có cá tính.”

Khương Ngọc: “.”

Hai người vội vã ăn điểm tâm rồi đi luôn ra sân bay, nơi được chọn để hưởng tuần trăng mật không quá xa, bởi vì gần đây Diệp Duy Trần mới nhận được một số hợp đồng vô cùng quan trọng, thời gian gấp rút, vì vậy chỉ chọn một địa điểm trong nước mà thôi.

Dọc đường đi, Khương Ngọc căng óc ra suy nghĩ rốt cuộc tối qua mình đã làm cái gì. Diệp Duy Trần không chủ động nói, cô cũng ngại không dám hỏi.

Lúc chờ bay, Khương Ngọc len lén gõ tin nhắn gửi cho Văn Thanh, “Lúc ngủ em có tật xấu gì không chị?”

Kết quả Văn Thanh gửi lại một chuỗi dài “Ha ha ha.....”. Khương Ngọc nhìn chằm chằm mấy ký tự cười kia, khóe mắt giật giật.

Cô né người che che, thấy Diệp Duy Trần đang đọc tạp chí, mới hùng hổ ép hỏi Văn Thanh, “Nói nhanh một chút!!”

Một lát sau Văn Thanh mới chịu phun ra: “Tối qua chồng em bị em đạp xuống giường á..., ha ha ha, cậu ta có thẹn quá hóa giận xử lý em tại chỗ hay không?”

Khương Ngọc kinh ngạc trợn to mắt, sau đó xoay người sang hỏi lại Diệp Duy Trần, “Tối qua em có đá anh xuống giường không?”

Diệp Duy Trần vô cùng trấn định lật một tờ tạp chí, sau đó nói: “Chính xác thì chưa đạp được xuống giường. Anh phản ứng nhanh, đã kịp thời giữ lại được cổ chân của em.”

“.” Khương Ngọc tự hình dung ra cảnh tượng đó, cảm thấy bản thân không đành lòng nhìn thẳng.

Diệp Duy Trần đặt tạp chí qua một bên, khoác cánh tay lên ghế dựa sau lưng cô, bộ dạng có vẻ thích thú, “Khoảng chừng một tiếng sau, em lại đổi sang chân còn lại, nhưng cũng vẫn bị anh thu phục, cuối cùng em còn lật người qua anh. Hai chúng ta đổi vị trí ngủ.”

Khương Ngọc không còn dũng khí tưởng tượng ra hình ảnh đó nữa.

Diệp Duy Trần tán thưởng nói: “Bản lĩnh rất tốt, nhưng về sau cần phải sửa. Anh không muốn đêm nào cũng phải ngủ trong lo sợ.”

Một cô gái trẻ ngồi bên cạnh Khương Ngọc, có vẻ là sinh viên Đại học, ngồi gần như vậy hiển nhiên cũng nghe thấy rõ đoạn đối thoại này, cô gái nhin không được “Phụt” một tiếng bật cười.

Khương Ngọc càng thêm lúng túng, máu xông thẳng lên não. Cô không dám tưởng tượng ra lúc ấy Diệp Duy Trần nghĩ như thế nào nữa.

“Nhưng em yên tâm, anh sẽ giúp em bỏ tật xấu này nhanh thôi.”

Khương Ngọc nghi ngờ nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, cô có dự cảm xấu.

Quả nhiên Diệp Duy Trần cúi đầu, ở bên tai cô nói: “Bởi vì sức lực của em phải sử dụng hết cho việc khác, nên đương nhiên sẽ phải ngủ đàng hoàng thôi.”

Khương Ngọc: “.”

Người này lại đang “nghiêm túc” đùa giỡn cô đó hả?

Nơi hưởng tuần trăng mật là một thành phố du lịch rất nổi tiếng ở phía Nam. Trời tháng hai mà nơi này lại tràn ngập ánh nắng mặt trời. Khương Ngọc đã thật lâu không đi du lịch, cô đứng ở trước cửa sổ khách sạn nhìn ra bên ngoài. Bầu trời ở đây cũng đặc biệt trong xanh.

Khương Ngọc vui vẻ nói với người phía sau: “Anh xem, nơi này cách bầu trời thật gần.”

Diệp Duy Trăn đặt tay lên vai cô, mỉm cười gật đầu một cái, “Ừ, dường như ngay cả thời gian cũng trôi chậm lại.”

Khương Ngọc nghiêng đầu nhìn anh, cảm thấy cả người anh thật dịu dàng, giống như đang hồi tưởng điều gì đó.

Diệp Duy Trăn thoáng dùng lực kéo cô ôm vào trong lòng, anh rũ mắt xuống nhìn cô chăm chăm, “Tiếp theo, nên làm chút chuyện chứ nhỉ?”

Bị anh nhìn sâu như vậy, nội tâm Khương Ngọc lại bắt đầu cuồng loạn. Cô hết sức bình tĩnh nói: “Ừm, được ——”

“Lúc trước anh đã nói sẽ giúp em bỏ được tật xấu khi ngủ, đúng không?”

Khương Ngọc tròn tròn mắt, “Sẽ không phải là muốn....?”

“Không được hả?”

“Bây giờ là ban ngày!”

“Ban ngày làm cảm giác sẽ tốt hơn.”

Khương Ngọc khiếp sợ nhìn Diệp Duy Trăn.

Diệp Duy Trăn nắm lấy cằm cô, “Nhanh lên một chút, anh không đợi được nữa rồi.”

Sự thật chứng minh, Khương Ngọc lại suy nghĩ quá nhiều.

“Thì ra anh dẫn em tới đây để đi xe đạp.” Khương Ngọc giơ tay che ánh nắng mặt trời len qua tán lá cây hắt xuống, bất đắc dĩ nhìn chăm chăm chiếc xe đạp, sau đó hung hăng liếc nhìn Diệp Duy Trăn.

Diệp Duy Trăn bật cười nói: “Nếu không thì em nghĩ đến cái gì?”

Khương Ngọc: “.” Được rồi, là do suy nghĩ của cô quá đen tối.

“Chỗ này trước kia anh đã tới rồi, phong cảnh rất đẹp, hiện tại có lẽ đây là thành phố duy nhất chưa bị khai thác quy hoạch.” Diệp Duy Trăn chân dài tay dài, đạp xe vô cùng lưu loát, anh còn cố ý đi thật chậm để chờ Khương Ngọc.

Thấy cô vẫn giơ tay che đi ánh mặt trời chói mắt, Diệp Duy Trăn cởi mũ của mình chụp lên đầu cô, sau đó nói: “Em nói tuần trăng mật không muốn đi nơi nào quá xa, nơi đầu tiên anh nghĩ đến chính là chỗ này. Phong cảnh đẹp nhất ở đây anh đã từng nhìn qua rồi, anh cũng muốn em nhìn thấy nó.”

Khương Ngọc nhìn khóe môi cong lên của anh, trong lòng hơi xúc động.

Diệp Duy Trăn, “Anh dẫn em đến một nơi, theo sát nhé.”

Anh dùng lực đạp một cái, xe lao nhanh về phía trước. Khương Ngọc nhìn theo bóng lưng anh tuần của Diệp Duy Trăn không khỏi khẽ mỉm cười, chân cũng dùng sức đạp đuổi theo.

Dẫn em đi xem phong cảnh đẹp nhất anh đã từng tới, còn có người nào nói lời tâm tình cảm động hơn người đàn ông này nữa hay không?

10. Chương 10

Biển ở nơi này có rất nhiều đảo nhỏ, hai người đạp xe đi dọc theo bờ biển dài. Diệp Duy Trăn dẫn cô đi đến một làng chài nhỏ ở khu lân cận.

Lúc này mặt trời đã lặn được một nửa xuống mặt biển, mặt nước biển xung quanh khoác lên một vầng sáng rực rỡ. Nước biển sóng gợn lăn tăn khúc xạ ra ánh sáng chói lọi như có hàng vạn viên kim cương, chói mắt nhưng lại khiến cho lòng người an tĩnh đến lạ thường.

Khương Ngọc thở dài nói: “Thật là đẹp.”

Diệp Duy Trần mỉm cười, hất cằm một cái: “Qua bên này.”

Hiển nhiên phong cảnh đẹp nhất mà anh nói lúc trước không phải là chỗ này, Khương Ngọc tò mò đi theo.

Hai người dừng xe ở ven đường, Diệp Duy Trần đi trước nhảy lên bờ ruộng, sau đó quay người giơ tay ra, “Đường không dễ đi đâu, nắm lấy tay anh.”

Khương Ngọc rất tự nhiên đặt tay mình vào tay Diệp Duy Trần, hơi ẩm từ lòng bàn tay của người đàn ông này nhanh chóng bao trùm lấy cô.

“Ở phía trước đây, đi nào.” Mười ngón tay đan chặt vào nhau, Diệp Duy Trần dắt tay Khương Ngọc, chậm rãi bước đi.

Bờ ruộng về chiều thật yên bình, trong mắt Khương Ngọc chỉ có bóng lưng cao lớn vững chắc của anh. Trong khoảnh khắc, cô bất chợt nảy ra một ý nghĩ hoang đường —— đó là cùng anh cứ chậm rãi đi như vậy, đi đến lúc đầu bạc răng long, đi tới khi hai người cùng sang thế giới bên kia.

“Đừng nhìn chằm chằm anh như thế, chú ý nhìn đường ấy.” Diệp Duy Trần giống như có mắt mọc sau gáy, bất thành lỉnh nói ra một câu như vậy.

Khương Ngọc đỏ mặt, nhưng có chết cũng không nhận, “Ai nhìn anh chứ, tự luyện quá đấy!”

Diệp Duy Trần khẽ cười, anh không quay đầu lại, chỉ có ngón tay khẽ giật giật, nhẹ nhàng vôn về bàn tay cô, “Không nhìn thật đấy à?”

“Không có.” Khương Ngọc mạnh miệng khẳng định chắc chắn.

“Tiếc quá nhỉ, bóng lưng của anh rất thu hút mà.”

Khương Ngọc thoáng ngẩn người, nhẹ mắng, “Không biết xấu hổ.” Xong lại hỏi anh, “Thế rốt cuộc anh hy vọng em nhìn hay là không nhìn?”

Diệp Duy Trần nở nụ cười, giọng nói nam tính thanh lãng vang lên, “Nếu là anh thì em nhìn thế nào cũng được, nhưng những người đàn ông khác thì không.”

“Ừm.” Khương Ngọc đồng ý, nội tâm giống như hóa ra mặt, trên mặt tràn ngập ý cười. Lúc này, Diệp Duy Trần bất ngờ quay đầu lại nhìn cô một cái, thu hết gương mặt tình nồng ý đậm của cô vào đáy mắt.

Khương Ngọc: “. Sao tự dừng lại quay lại?”

Diệp Duy Trần thản nhiên quay đầu tiếp tục đi về phía trước, trong mắt ẩn chứa nụ cười thỏa mãn, “À, chỉ xác nhận xem em có đang nhìn hay không thôi.”

Khương Ngọc: “.”

Hai người em một lời anh một câu, chậm rãi bước đi, không khí vô cùng tốt đẹp. Khương Ngọc chợt nhớ tới một vấn đề, “Vì sao trước kia anh lại tới đây?”

Một chỗ xa xôi như thế này, có bắn đại bác cũng không liên quan được tới anh, nghĩ thế nào cũng thấy không hợp lý.

Diệp Duy Trần không trực tiếp trả lời đáp án cho cô, mà chỉ nói lấp lửng, “Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Khương Ngọc bị bộ dạng ra vẻ thần bí của anh làm cho càng tò mò hơn, nhưng hiện tại anh không nói, cô cũng không hỏi thêm nữa, chỉ nhắm mắt mà đi theo.

Mấy phút sau, rốt cuộc nghe được anh nói: “Đến rồi.”

Diệp Duy Trần ngừng bước, sau đó nghiêng người tránh sang một bên để cô nhìn.

Khương Ngọc lập tức ngây dại.

Sống ở chốn thành thị đã lâu, dường như đã sớm quên mất hình ảnh đẹp đẽ của thiên nhiên rồi, cho nên khi chợt nhìn thấy cảnh tượng nguyên sơ trước mặt, Khương Ngọc đã quên mất phải phản ứng.

Chân trời rắng đỏ núi non trùng điệp, tán cây cao vút rậm rạp chỉ có vài tia sáng lọt xuống dưới, những ngôi nhà thưa thớt với tường rào trắng trồng cây leo, vườn oải hương bao quanh, còn có mấy em nhỏ đang chơi đùa bên ven đường.

Nó giống như một bức tranh thiên nhiên tràn ngập màu sắc, mang đầy sức sống, khiến cho người ta quên hết mọi ưu phiền.

Diệp Duy Trần đặt một tay trên vai cô, tay còn lại thì giơ lên hướng về đằng xa vẫy vẫy, gọi một cái tên, “Trang Bằng.”

Một thiếu niên nhanh chóng chạy tới, thân thiết chào hỏi Diệp Duy Trần, “Anh Diệp!”

Khương Ngọc không ngờ Diệp Duy Trần lại có người quen ở nơi này, không nhận được gương mặt quan sát đối phương. Thiếu niên chừng khoảng mười mấy tuổi, màu da gần giống màu lúa mì, nhưng khá cao, đứng trước mặt cô chắc cũng phải cao hơn cô mấy centimet.

“Vị đây là ——” Thiếu niên được gọi là Trang Bằng cũng đang quan sát Khương Ngọc, vẻ mặt có chút kỳ quái, nhất là cứ nhìn chăm chăm vào bàn tay đặt trên vai Khương Ngọc của Diệp Duy Trần.

Diệp Duy Trần lên tiếng giới thiệu: “Đây là vợ của anh, Khương Ngọc, em gọi cô ấy là chị được rồi, cô ấy lớn hơn em mấy tuổi thôi.”

Nét mặt của Trang Bằng giống như vừa bị người ta đánh cho một gậy, sau mấy giây yên lặng ngẩn ngui, cuối cùng vẫn mở miệng chào hỏi Khương Ngọc, “Em chào chị.”

“Chào em.”

Thiếu niên bối rối che giấu tâm tình, tuy rằng hành động của cậu ta rất lễ phép nhưng Khương Ngọc vẫn thấy được chút kháng cự trong mắt cậu ta.

Hình như Trang Bằng không thích cô lắm thì phải?

Trang Bằng nhanh chóng quay đầu đi, nhẹ nhàng nói chuyện với Diệp Duy Trần, “Hôm trước sau khi nhận được điện thoại của anh, ông nội và cả nhà đã bận rộn chuẩn bị, hôm nay còn bắt em ra tận đây chờ đấy nhé.”

Diệp Duy Trần cười nói: “Sức khỏe của ông nội có tốt không?”

“Tốt! Mấy năm nay ông nhắc đến anh suốt.” Lời nói của cậu ta xoay chuyển, khe liếc nhìn Khương Ngọc, giống như vừa định nói cái gì đó nhưng lại nuốt trở về, “Làm sao anh kết hôn mà không nói cho mọi người biết?”

“Ừ, chẳng phải là đang dẫn cô ấy đến gặp mọi người hay sao.” Diệp Duy Trần và Khương Ngọc liếc mắt nhìn nhau, anh lại hỏi Trang Bằng, “Em sắp thi lên trung học rồi nhỉ, đã ôn tập kỹ càng chưa?”

“Với thành tích của em để thi vào trung học thì không có vấn đề gì.”

Diệp Duy Trần gật đầu một cái, “Được lắm, phải cố gắng lên, chuyện học phí em không cần phải lo lắng.”

“Cái đó ——” Trang Bằng cẩn thận nói, “Đã giải quyết xong, có người gửi tiền cho em rồi.”

Về mặt Diệp Duy Trần hơi khựng lại, bàn tay nắm lấy bả vai Khương Ngọc bỗng chốc bóp chặt.

Khương Ngọc có cảm thấy, mặc dù dùng lực không lớn, nhưng rất kỳ lạ. Cô không khỏi nhúu mày, nhưng quay mặt sang nhìn Diệp Duy Trần lại không thấy anh có bất cứ khác thường nào.

Diệp Duy Trần mở miệng bình thường nói: “Anh đi đây, em về nói với ông nội một tiếng nhé.”

“Anh không tới nhà sao?” Trang Bằng vội la lên, “Ông chờ anh mãi đấy!”

Từ đầu đến cuối, Diệp Duy Trần vẫn luôn khoác tay lên bả vai Khương Ngọc, không để cô sinh ra cảm giác lạc lõng. Nhưng lúc này Khương Ngọc lại cảm thấy như vậy không tốt chút nào, có cảm giác như bị ngăn cách với bên ngoài vậy.

Diệp Duy Trần khẽ nghiêng đầu liền thấy phản ứng của cô, quay sang Trang Bằng từ chối: “Không, ông nội vẫn khỏe mạnh là tốt rồi, không quấy rầy mọi người nữa.”

Trang Bằng có chút mắt mát, khóe mắt vụng trộm liếc nhìn Khương Ngọc một cái, sau đó nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng.

Diệp Duy Trần dặn dò: “Có chuyện thì cứ gọi điện thoại tới cho anh.”

“Vâng.”

Diệp Duy Trần dẫn Khương Ngọc rời đi, Trang Bằng chợt gọi anh lại, “Anh Diệp!”

“Hả?”

Trang Bằng nắm chặt tay, một lúc sau mới nói: “Tân hôn hạnh phúc.”

Khóe miệng Diệp Duy Trần khẽ nhếch lên, “Cám ơn.”

Trên đường trở về, Khương Ngọc không đạp nổi xe nữa. Thường ngày cô không hay rèn luyện thân thể, đến lúc phải dùng đến thể lực thì chẳng trụ được bao lâu. Diệp Duy Trần nắm lấy tay cô kéo đi, hai người song song chậm rãi đạp xe trở về.

Không biết có phải Diệp Duy Trần cũng cảm thấy mệt mỏi hay không mà cả đường đều không nói tiếng nào. Lúc đến thì phần chân bồng bồng, lúc về lại có chút rã rời.

“Có thể nói cho em biết cậu bé đó là ai không?”

Diệp Duy Trần phục hồi lại tinh thần, lúc này mới chợt nhớ ra mình chưa giới thiệu Trang Bằng cho Khương Ngọc, áy náy nói: “Thật xin lỗi.”

“Không sao, hình như hai người rất thân thiết?”

“Lúc trước còn đi học anh có làm tình nguyện, từng giúp đỡ gia đình bọn họ, mấy năm nay anh đều tài trợ cho việc học của Trang Bằng.” Anh nói xong, nghiêm túc nhìn Khương Ngọc một cái, “Nhưng đã thật lâu chưa từng tới nơi đây.”

Khương Ngọc hiểu ra “À” một tiếng, “Cho nên lần này đi hưởng tuần trăng mật, anh lấy việc công làm việc tư hả?”

Diệp Duy Trần bật cười, nắm lấy tay cô nhẹ đung đưa, “Quả thực là có ý đồ riêng, muốn nhân mấy ngày nghỉ tới thăm bọn họ một chút, em biết anh gần như không lấy đâu ra thời gian rảnh mà. Nhưng anh không muốn một mình đi đến thăm bọn họ.”

“Bạn bè của anh không nhiều lắm, có một vài người khá quan trọng, anh đều muốn dẫn em đi gặp mặt một lần.” Anh nhìn thật sâu vào trong mắt cô, “Anh muốn em hiểu rõ hơn về cuộc sống của anh, muốn em gặp nhiều người có quan hệ liên quan tới anh, Diệp phu nhân ạ.”

“Diệp tiên sinh thật biết nói chuyện.” Khương Ngọc ý vị sâu xa nói.

Cô ý thức được Diệp Duy Trần vô cùng giỏi về việc xử lý mâu thuẫn, nói chuyện cũng rất có nghệ thuật.

Lần nào cô cũng có thể bị những lời nói của Diệp Duy Trần gợi lên xúc động, cuối cùng mặc kệ trong lòng có bao nhiêu cảm giác kỳ quái đều sẽ được trấn an thành công. Vốn dĩ cô định hỏi, vì sao Trang Bằng lại có địch ý với cô, khi cậu ta định nói nhưng lại thôi là đang che giấu điều gì? Ấy vậy mà tất cả những hoài nghi đó chỉ vì một câu “Hiểu rõ cuộc sống của anh” và “Dẫn em đi gặp nhiều người có quan hệ liên quan tới anh” hóa giải hết rồi.

Khương Ngọc liếc nhìn đối phương, trong lòng vẫn còn có chút không thoải mái, cô nói: “Anh đã để cho em hiểu rõ về anh hơn một chút, vì vậy em cũng muốn đáp lễ, để cho anh hiểu rõ về em hơn.”

“Bỗng dưng anh có dự cảm xấu.” Diệp Duy Trần dung túng nhìn cô, “Nhưng đã là chuyện bà xã muốn làm thì dù có lên núi đao xuống biển lửa anh cũng quyết theo tới cùng.”

Khương Ngọc nhe răng, “Anh nhớ đấy nhé, không được đổi ý đâu.”

Sau khi đến địa điểm mà Khương Ngọc muốn tới, Diệp Duy Trần dở khóc dở cười, “Còn kêu anh thù dai, em cũng chẳng khác là bao.”

“Đúng rồi, thế cho nên chúng ta là một đôi trời sinh đấy.” Khương Ngọc hết sức hài lòng, nói ra những lời này chẳng hề lúng túng chút nào.

Diệp Duy Trần nghe xong cũng chỉ cười, nhưng vẫn còn cố vùng vẫy giãy chết, “Em biết anh không thể ăn cay mà.”

“Chẳng phải nói là muốn hiểu rõ em hơn sao?” Khương Ngọc vụng trộm mừng thầm, vẻ mặt vẫn hết sức nghiêm túc nói, “Những thứ em thích ăn anh có muốn ăn thử hay không, hay anh chỉ nói chơi mà thôi? Hơn nữa, đây là hình phạt dành cho hành động lấy việc công làm việc tư của anh đấy.”

“Được rồi.” Nhìn nồi lẩu đang sôi sùng sục trước mặt, Diệp Duy Trần quyết định liều mình cùng bà xã.

Kết quả hai người cơm nước xong xuôi đi ra ngoài, Diệp Duy Trần không thốt ra được câu nào nữa, anh chống trán, có cảm giác dạ dày đang bốc cháy mãnh liệt.

Khương Ngọc vốn chỉ định quấy một chút thôi, nào biết độ cay của quán lẩu này cay đến biến thái, ngay cả người thích ăn cay như cô cũng không chịu nổi.

Cô nhìn Diệp Duy Trần nhú chặt mày, mở chai nước suối đưa qua, “Anh thấy sao rồi?”

Diệp Duy Trần uống một ngụm lớn, lúc quay đầu nhìn cô trên trán đã ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn nói: “Không sao, cái này vẫn còn kém xa so với núi đao biển lửa. Huống chi có thể khiến cho em vui vẻ cũng đáng giá.”

“Lúc trước sao em không phát hiện ra anh lẻo mép như vậy nhỉ, chẳng lẽ vừa nãy ăn đường chứ không phải là ớt?”

Diệp Duy Trần vòng tay ôm cô, cúi đầu khẽ cười một tiếng, sau đó chột nói: “Em có muốn kiểm tra không?”

“Hả?” Khương Ngọc mới thốt ra một chữ, trước mắt đã tối sầm, anh ôm ghì lấy người cô hôn thật sâu.

Trên con phố xa lạ, bọn họ đứng dưới bóng đèn đường mà hôn nhau. Khương Ngọc bị anh giữ thật chặt ở trong ngực, hai thân thể dán sát, dường như hai trái tim đang đập ở ngay cạnh nhau.

Sau đó mọi chuyện giống như thuận nước đẩy thuyền, đến khi trở về khách sạn, cô lập tức bị anh ôm lên giường lớn.

Trong phòng không bật đèn, Khương Ngọc có thể cảm nhận được hơi thở nặng nề của anh quanh quẩn bên chóp mũi. Anh còn cố ý trêu chọc cô, “Còn cảm thấy ngọt nữa không?”

Khương Ngọc quay mặt đi, “Tốc độ “biến thân” rất nhanh, xem ra anh rất am hiểu lĩnh vực này nhỉ.”

Diệp Duy Trần nắm lấy cằm Khương Ngọc xoay mặt cô lại, rõ ràng trước mắt chỉ là một màu tối đen, nhưng Khương Ngọc vẫn cảm giác được ánh mắt nóng rực của anh nhìn mình.

Anh nói: “Về chuyện này, em phải tự mình trải nghiệm mới biết được.”

11. Chương 11

Bởi vì đặc thù nghề nghiệp, Khương Ngọc đặc biệt giỏi về khả năng liên tưởng. Có những khi chỉ cần một câu nói hoặc là một từ then chốt cũng có thể khiến cho cô suy diễn ra rất nhiều điều. Vì vậy, khi Diệp Duy Trần vừa nói những lời này xong, trong đầu cô đã bắt đầu phát ra một chuỗi hình ảnh H.

Thời điểm tiếp xúc thân mật bình thường, Khương Ngọc khó tránh khỏi việc chẳng may chạm phải thân thể anh, cho nên cô biết rõ dưới lớp tây trang kia ẩn giấu những bắp thịt rắn chắc hấp dẫn đến nhường nào.

Khương Ngọc nuốt nước miếng một cái, cảm thấy toàn thân nóng lên.

Diệp Duy Trần chợt lên tiếng, “Em đang nghĩ cái gì thế?”

Khương Ngọc nói xạo: “Không nghĩ gì cả?”

Diệp Duy Trần càng lúc càng cúi đầu tới gần cô, “Đang suy nghĩ đến chuyện mà ban ngày em nghĩ đến hả?”

Hồ hấp của Khương Ngọc thoáng ngừng lại, vành tai nóng cháy, “Cái gì mà ban ngày nghĩ đến chứ?”

“Mạnh miệng.” Anh cắn vào môi cô một cái, tay cũng bắt đầu hành động xấu xa.

Khương Ngọc bị anh đè có chút thở không ra hơi, gờ tay lên muốn đẩy người đàn ông trước mặt ra. Nào ngờ Diệp Duy Trần lại ôm cô nhẹ nhàng linh hoạt lật người, Khương Ngọc mạnh mẽ nằm ở trên người anh.

Đường cong của thân thể dán sát vào nhau, một chút biến hóa của đối phương cũng có thể cảm nhận rõ ràng, Khương Ngọc nhồm dấy, có cảm giác mình đã ngồi vào “chỗ” không nên ngồi rồi.

Đúng là chết người, ấy vậy mà cô vẫn đưa tay sờ xuống.

Khương Ngọc chống tay, chậm rãi muốn dịch mỏng ra một chút, Diệp Duy Trần đột nhiên nắm chặt lấy tay cô, toàn thân căng thẳng.

“Đừng lộn xộn.” Ngay cả giọng nói cũng trở nên đè nén.

Khương Ngọc: “Nhưng ở bên trên. em không biết.”

Diệp Duy Trần cười ra tiếng, “Thế ở bên dưới thì biết hả?”

Khương Ngọc lúng túng nói: “Cũng không.”

Lần này Diệp Duy Trần không lên tiếng, nhưng rõ ràng anh đang cười, lồng ngực rắn chắc không ngừng phập phồng.

Khương Ngọc then quá đấm lên ngực anh, Diệp Duy Trần nhẹ nhàng bắt lấy tay cô nắm trong tay mình.

Anh cười khê trêu chọc, “Anh dạy cho em nhé?”

“Không cần.” Khương Ngọc mặt đỏ bừng, mạnh miệng từ chối, “Em sợ mệt, cũng sợ đau.”

Diệp Duy Trần với tay luôn vào mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng đặt phía sau gáy, tiếp đến vuốt dọc theo sống lưng, một đường đi xuống —

Anh nói: “Anh sẽ không làm em đau.”

Ngay sau đó, đột nhiên anh ngồi dậy, giữ chặt lấy ót và eo cô, những cái hôn ùn ùn kéo tới.

Khương Ngọc trong nháy mắt bị anh bao phủ.

Diệp Duy Trần rất nóng, nhưng lòng bàn tay thô ráp lại khá lạnh. Khương Ngọc cảm thấy những lúc anh chạm vào người mình rất thoải mái, đầu óc cô trống rỗng, cái gì cũng quên hết, chỉ nhớ rõ phải dựa thật sát vào anh, nghe lời, làm theo, ngênh hợ.

Cô mơ mơ màng màng nghĩ, lúc này Diệp Duy Trần cực kỳ giống với cụm thành ngữ gì đó, gọi là gì ấy nhỉ, à đúng rồi, là mặt người dạ thú! Quả đúng là hoàn toàn biến thân.

Lúc kết thúc, Khương Ngọc ngẩn người nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Diệp Duy Trần hỏi cô, “Muốn tắm không?”

Khương Ngọc: “.”

Thấy cô một mực im lặng, Diệp Duy Trần nhú mày một cái, “Anh làm em đau sao?”

“Không có.” Khương Ngọc nhỏ giọng nói, “Đầu óc trống rỗng, anh để cho em nghỉ ngơi một chút.”

Diệp Duy Trần gạt sợi tóc ướt đầm mồ hôi vắt ngang qua gò má cô gọn sang một bên, dịu dàng nhìn cô cười, “Em như vậy khiến anh có cảm giác mình rất thành công.”

Khương Ngọc liếc mắt một cái, “Không biết xấu hổ.”

“Đây là tình thú giữa vợ chồng mà.” Diệp Duy Trần nói xong, vén chăn của cô lên.

Khương Ngọc bị dọa sợ, giữ chặt lại góc chăn, vội nói: “Anh làm gì thế?”

“Ôm em đi tắm.” Diệp Duy Trần nhìn bộ dạng đỏ bừng mặt của cô thì hiểu ra, “Sợ cái gì, vừa rồi anh không chỉ nhìn mà còn sờ hết rồi. Về sau còn nhìn thấy nhiều hơn ấy.”

Khương Ngọc: “.”

Không lẽ sau này anh sẽ càng ngày càng lưu manh như vậy?! !

Mấy ngày kế tiếp, Khương Ngọc tận mắt nhìn thấy Diệp Duy Trần lột xác hoàn mỹ từ hình tượng “người đàn ông khiêm tốn” trở thành “mặt người dạn dày”. Hơn nữa còn phát huy vô cùng tinh tế ý nghĩa của bốn chữ đăng sau. Bình thường lúc ở bên ngoài còn may, anh vẫn duy trì dáng vẻ dịu dàng chừng mực, trừ phi xung quanh không có người mới trêu chọc cô một chút, nói chung là vẫn biết có chừng mực.

Nhưng cứ về đến khách sạn thì ——

Khương Ngọc lại được anh ôm ngang người bế vào phòng tắm, không nhận được lớn tiếng kháng nghị, “Anh còn nói em tinh lực tràn đầy, có anh thì có! Buổi sáng mới làm.”

Cô đỏ mặt, xấu hổ không nói tiếp được, dù sao kinh nghiệm ở phương diện này của cô vẫn còn ít.

“Bây giờ là thời kỳ trăng mật, không biết tiết chế mới là bình thường.” Anh hôn lên má cô một cái, thản nhiên mở miệng.

Khương Ngọc: “.” Anh đang kiểm soát cho bản tính lưu manh của mình đó hả?

Nhưng dù nói như thế nào thì trong mấy ngày này, tình cảm của hai người ấm lên rõ ràng.

Diệp Duy Trần sẽ dung túng cùng Khương Ngọc làm rất nhiều chuyện mà từ trước đến giờ anh cho rằng nó rất ngây thơ. Tỷ như hai người cùng nhau post ảnh thân mật lên mạng xã hội, sau đó chờ mọi người lao vào gào thét bình luận.

Hành động này cùng hình tượng nghiêm túc của Diệp Duy Trần ngày trước khác nhau một trời một vực, vì vậy trong ảnh của anh có rất nhiều bình luận hài hước.

Những lúc như thế này, hai người sẽ cùng nhau nằm ở trên giường, chia sẻ bình luận thú vị của bạn bè cho đối phương, sau đó lại đùa giỡn, cười nói vui vẻ.

Diệp Duy Trần chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có lúc mình lại làm ra việc nhảm chán tức cười như vậy. Nhưng trên thực tế, không ngờ anh lại cảm thấy vô cùng hào hứng. Nhìn Khương Ngọc gối đầu lên chân anh, tay cầm di động cười híp mắt lẩn qua lẩn lại, cũng đủ khiến cho anh không nhận được mà cong khóe môi.

Ngoài cửa sổ ánh nắng rực rỡ, dường như ánh sáng tươi đẹp đó đã trực tiếp soi thẳng vào lòng anh.

—

Lúc này khi chuẩn bị quay về nhà, Khương Ngọc bất ngờ đề nghị đi thăm nhà Trang Bằng một chuyến.

Điều này khiến cho Diệp Duy Trần hết sức kinh ngạc, “Em ——”

“Anh nói muốn nhân cơ hội này đi thăm bọn họ mà, nhưng vì lần trước có em nên chỉ vội vã gặp mặt một lần. Anh vẫn nhớ đến ông nội của cậu bé, không phải sao?”

Diệp Duy Trần im lặng mấy giây, sau đó vươn tay vuốt vuốt tóc Khương Ngọc, “Có những lúc em làm cho anh cảm thấy rất vui mừng.”

Khương Ngọc nghiêng đầu nhìn anh cười một tiếng, “Như vậy không tốt sao?”

“Rất tốt.” Diệp Duy Trần nói xong, đội chiếc nón to lên đầu cô, cẩn thận vén mái tóc dài ra sau tai, sau đó nắm tay cô thật chặt.

Nhà của Trang Bằng ở gần bờ biển trên đảo nhỏ, cách khu thành thị một đoạn, Trước khi đến, Diệp Duy Trần gọi một cuộc điện thoại cho bọn họ. Khi hai người từ minibus đi xuống, Trang Bằng đã sớm chờ sẵn ở đầu đường.

Hôm nay cậu ta mặc một bộ quần áo thể thao, trông giống học sinh hơn rồi. Trang Bằng chạy tới, nhìn thấy Diệp Duy Trần thì vẫn rất vui vẻ, mỉm cười, “Lần trước sau khi anh đi, em còn sợ anh không tới đây nữa đấy.”

“Bọn anh chuẩn bị về rồi, ngày mai bay.”

“Hả?” Trang Bằng nói, “Vội như vậy sao? Không dễ gì anh mới tới đây một lần, không biết sau này đến khi nào mới gặp lại. Ngày đó ông nội mắng em một trận, ông còn muốn giữ anh ở lại chơi vài ngày nữa cơ.”

Diệp Duy Trần không biết nói gì, ngược lại Khương Ngọc nói tiếp: “Sau này vẫn còn cơ hội mà, nếu anh Diệp của em không có thời gian rảnh thì em có thể đến tìm anh ấy.”

Trang Bằng nhìn cô một cái, trầm mặc gật đầu, dáng vẻ có chút không tình nguyện.

Khương Ngọc vô tư cười, lấy từ trong balo ra một vài thứ.

Diệp Duy Trần quay qua nhìn, là mấy cuốn sách, anh thậm chí còn không biết Khương Ngọc chuẩn bị từ khi nào.

Khương Ngọc đưa đồ cho Trang Bằng, nói: “Đây là sách do một người bạn của chị viết, nghe nói rất được các thanh thiếu niên ở độ tuổi của em yêu thích. Vừa hay chị có mang vài theo quyển bên mình, chị tặng cho em.”

Trang Bằng sững sốt một chút, nghi hoặc tiếp nhận, xem xét, hai mắt nhất thời sáng lên. Cậu ta ngẩng đầu nhìn Khương Ngọc một lần nữa, lúng túng muốn nói lại thôi, “Cái này, em không thể nhận được.”

“Không sao.” Khương Ngọc nháy nháy mắt, “Chị đã đọc xong rồi, với lại mang về cũng rất nặng.”

Diệp Duy Trần sờ sờ đầu Trang Bằng, “Thích thì cầm lấy đi, chị Khương Ngọc không phải là người ngoài.”

Ánh mắt Trang Bằng thâm sâu liếc nhìn Khương Ngọc, cuối cùng mới cẩn thận cất sách vào trong túi, cúi đầu nói “Cám ơn”. Nhưng sau đó cậu ta lại không nhận được hỏi Khương Ngọc, “Bạn của chị là tác giả nổi tiếng như vậy, sao chị quen được?”

“Bọn chị cùng nhau viết sách, thế là quen thôi.”

“Chị cũng là tác giả?”

“Ừ, người khác gọi chị như vậy... nhưng chị thấy không đúng lắm.”

Trang Bằng sống từng này tuổi đầu nhưng chưa bao giờ được gặp một tác giả bằng xương bằng thịt ngoài đời, ngay lập tức lộ ra vẻ mặt sùng bái, mắt đen lúng liếng nhìn chăm chăm Khương Ngọc, “Chị à, chị thật lợi hại.”

“Khụ khụ, cũng tầm tạm thôi.” Khương Ngọc mím môi cười.

Trang Bằng: “Có thể nói cho em biết chị viết sách gì không? Hoặc là người bạn kia cũng được, em có một người bạn cực kỳ thích cô ấy!”

Diệp Duy Trần nhìn một lớn một nhỏ đi ở phía trước, mình bị bỏ lại lẻ loi đi đằng sau, khẽ nhướn đuôi lông mày. Xem ra anh đúng là đã xem thường Khương Ngọc rồi, nhanh như vậy mà đã có thể hòa hợp được với tên tiểu quỷ kia.

Có Trang Bằng dẫn đường , Khương Ngọc và Diệp Duy Trần cùng đi tới nhà cậu ta.

Đây là một gia đình tương đối nghèo sống trên đảo nhỏ, căn nhà không biết đã có từ bao giờ, cũ kỹ loang lổ, vách tường vôi tróc ra từng mảng, lộ cả đất bên trong.

Một ông cụ đang ngồi đợi trước cổng nhà, Khương Ngọc đoán đó là ông nội của Trang Bằng.

Quả nhiên từ xa Trang Bằng đã hô to, “Ông nội, anh Diệp tới rồi này.”

Ông nội Trang lập tức ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn về phía này, sau đó khó khăn chống gậy muốn đứng dậy.

Diệp Duy Trần sải bước nhanh lại gần, thân thiết chào hỏi, “Ông nội, cháu là Tiểu Diệp đây.”

“Tiểu Diệp à.” Ông nội Trang nhìn Diệp Duy Trần thật lâu sau đó mới run rẩy cầm tay anh, “Hiếm lắm mới tới, tới không vào cửa thì sao được chứ.”

Diệp Duy Trần đỡ lấy ông, cười nói: “Cháu sợ quấy rầy mọi người.”

“Nói gì vậy?” Ánh mắt ông nội Trang dịch chuyển sang người đứng bên cạnh anh, híp mắt nhìn thật lâu, “Đây là Tiểu.”

“Ông nội, đây là vợ của anh Diệp, chị ấy là Khương Ngọc.” Trang Bằng mở miệng giới thiệu, vừa nói vừa dùng sức nắm tay ông nội Trang, “Là Khương Ngọc.”

“À ——” Ông nội Trang trầm mặc, nhìn Diệp Duy Trần một chút, lại quay sang nhìn Khương Ngọc, thoáng thở dài.

Ông cầm gậy chỉ chỉ vào trong sân, “Vào nhà ngồi đi.”

Ông nội Trang và Diệp Duy Trần có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau, Khương Ngọc an tĩnh ngồi ở bên cạnh. Chỉ có điều ngồi một lát cô lại phát hiện ra, ánh mắt của ông nội Trang hình như bị tắt.

Thời điểm ông nhìn đồ vật nào đó thì sẽ nhìn thật lâu không nói gì, nhìn đến khi khóe mắt ướt ướt.

Diệp Duy Trần cũng phát hiện ra, anh nắm lấy bàn tay già nua nhỏ giọng hỏi: “Ông nội, mắt của ông sao vậy?”

“Không có vấn đề gì lớn, là bệnh đục thủy tinh thể.”

“Sao không đi phẫu thuật ạ?” Khương Ngọc vừa nói xong đã lập tức hối hận, nhìn gia cảnh cũng biết, e rằng vấn đề lớn nhất chính là tiền.

Diệp Duy Trần: “Sao ông không nói với cháu?”

“Ông tuổi đã cao, sợ đi bệnh viện. Hơn nữa con mắt này vẫn có thể nhìn, không ảnh hưởng gì.” Ông nội Trang nói xong, quay đầu nhìn về phía Khương Ngọc, “Tiểu Khương à, cháu và Tiểu Diệp kết hôn, chúng ta không biết nên không kị chuẩn bị quà rồi.”

“Không sao đâu ạ.” Khương Ngọc đứng lên đi tới ngồi cạnh ông nội Trang, “Ông xem ông chuẩn bị trái cây ngon tiếp đãi chúng cháu như vậy đã tốt lắm rồi. Ông không biết đâu, hiện tại rất khó mua được trái cây tươi như vậy đây, mua ở siêu thị rất đắt nha.”

“Thật sao?” Ông nội Trang bị cô chọc cười, “Nếu thích thì ăn nhiều một chút, lát nữa ông bảo Trang Bằng hái thêm cho hai đứa mang đi.”

“Mang về nhà thì không còn tươi nữa, lần sau cháu và Diệp Duy Trần sẽ lại tới đây ăn.” Khương Ngọc nói, “Sau này có thời gian chúng cháu sẽ tới thăm ông.”

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông nội Trang trong nháy mắt như nở hoa, “Tốt tốt. Người già rất thích trong nhà náo nhiệt, bình thường chỉ có mỗi ông và Trang Bằng, yên tĩnh quá rồi.”

Khương Ngọc nhìn dáng vẻ này của ông nội Trang, trong lòng cảm thấy thật chua xót.

Cô chọn một quả sung đỏ lột vỏ, sau đó đặt vào tay ông nội Trang, “Ông nội cũng thử một chút đi, quả này rất ngọt.”

Ông nội Trang đưa lên miệng nếm thử, liên tục gật đầu, “Đúng là rất ngọt.” Ông dừng một chút rồi dặn dò Khương Ngọc, “Mấy năm nay Tiểu Diệp nói công việc bận rộn không ngừng, nhưng có bận rộn đến thế nào thì cũng phải nghỉ ngơi. Xem chừng thằng bé rất nghe lời cháu, cháu phải giám sát thật kỹ đấy.”

Khương Ngọc quay đầu nhìn Diệp Duy Trăn, thấy Diệp Duy Trăn cũng đang nhìn mình chăm chú, cô khẽ mỉm cười nói: “Vâng ạ, cháu sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.”

Diệp Duy Trăn cũng cúi đầu cười một tiếng.

“Đúng rồi Tiểu Diệp.” Ông nội Trang chợt nói, “Khi đó mấy đứa một nhóm thanh niên trẻ tuổi đi đến đây, không phải đã chụp ảnh sao? Ông vẫn giữ, sau khi về cháu gửi cho mấy đứa kia nhé, để mọi người giữ làm kỷ niệm.”

Trang Bằng sững sốt một chút, lúc trước cậu ta đã ám chỉ với ông nội Trang, nhưng sao bây giờ ông lại nói vậy? Cậu ta nghĩ xong thì chẳng kịp nói gì nữa, ông nội Trang đã đứng dậy tự đi vào trong phòng ngủ.

Cậu ta quay đầu nhìn Diệp Duy Trăn, vẻ mặt Diệp Duy Trăn cũng hơi khác thường, nhưng anh không nói gì, chỉ có ngón tay từ từ co lại, cuối cùng nắm chặt thành quyền.

Còn Khương Ngọc lại rất muốn nhìn một chút, Diệp Duy Trăn lúc còn trẻ so với trí nhớ của mình có khác biệt nhiều không. Cô vui mừng đứng lên, chờ ông nội Trang trở lại.

12. Chương 12

Ông nội Trang đi rất lâu, chờ lúc ông đi ra, lại là Trang Bằng tới gần đầu tiên.

Cậu ta vừa nhanh chóng lật xấp hình, vừa giải thích với Khương Ngọc, “Mất ông nội không tốt, em xem thử trước xem có cầm nhầm hay không, ngộ nhờ cầm nhầm ảnh lúc nhỏ của em thì thật xấu hổ.”

“Ảnh lúc nhỏ của cậu không thể để người khác nhìn à?”

Trang Bằng nói: “Lúc còn nhỏ em chụp rất nhiều ảnh không có mặc quần áo.”

Khương Ngọc: “.”

Ông nội Trang bị cướp ảnh trợn mắt nhìn Trang Bằng một cái, ngược lại không nói gì, chỉ kéo Khương Ngọc ngồi xuống, “Đều là vài tấm ảnh lúc trước của bọn chúng, ông lưu làm kỷ niệm. Không biết lúc nào mới có thể gặp lại tiểu Diệp, không bằng để thằng bé mang đi.”

Khương Ngọc hiểu, gật gật đầu.

Trang Bằng kiểm tra xong, xác định không có gì không thể cho Khương Ngọc xem, lúc này mới đưa một xấp hình thật dày vào tay Khương Ngọc, “Được rồi, chị xem đi.”

Khương Ngọc nhận lấy, nhưng lật liên tục vài tấm lại cũng không có ảnh Diệp Duy Trăn?

Diệp Duy Trăn nhận thấy tầm mắt đầy nghi vấn của cô, nói: “Khi đó thích chơi đùa không thích chụp hình, cho nên người phụ trách chụp hình là anh.”

“À.” Khương Ngọc có chút tiếc nuối, cô muốn nhìn thử bộ dáng khi còn trẻ của Diệp Duy Trăn. Nghiêm túc tính toán, thời gian anh tới nơi này cách lúc cô biết anh rất gần.

“Đây là ai?” Ánh mắt của cô chợt bị hình ảnh một cô gái đứng giữa hấp dẫn, hơi cau mày.

Diệp Duy Trần nhìn thoáng qua, vừa định trả lời, bỗng Khương Ngọc lại nói: “Nhìn hơi quen, từng gặp qua thì phải?”

“Em từng gặp cô ấy?” Diệp Duy Trần hơi sững sốt, ngay sau đó lại nói, “Không đâu, hai người không có liên hệ gì.”

Khương Ngọc suy nghĩ thấy cũng đúng, cô làm sao có thể biết bạn của Diệp Duy Trần?

Lúc cô ngẩn người, Diệp Duy Trần đã cất ảnh vào trong túi xách, “Được rồi, không có gì hay đâu, về đưa ảnh này cho Lê Trí Kiệt.”

“Anh không tự đưa cho họ?”

“Rất nhiều người lâu không liên lạc.” Diệp Duy Trần nói: “Lê Trí Kiệt có phương thức liên lạc với họ.”

Khương Ngọc không lăm mồm nữa, dù sao đến bây giờ cô cũng không quá thân quen với bạn anh.

Ngồi ở nhà họ Trang một lúc, hai người quyết định rời đi, ông nội Trang muốn giữ bọn họ ở lại ăn cơm, cuối cùng vẫn bị bọn họ uyển chuyển từ chối.

*

Trên đường trở về, hai người tay nắm tay, đi được một đoạn đường, gần như là đồng thời mở miệng.

“Em có chuyện ——”

“Anh muốn ——”

Bọn họ bèn nhìn nhau cười. Diệp Duy Trần nói: “Em nói trước đi.”

Khương Ngọc đưa tay khoắc lên cánh tay anh, “Vừa nãy ông nội Trang vẫn kiên trì nói mắt không có việc gì, nhưng thật ra là không muốn phiền phức cho anh, có điều mắt cụ già không tốt thật bất tiện. Em biết một người bạn, cô ấy vừa hay đang làm việc ở trung tâm điều trị nông thôn, em sẽ liên lạc thử xem, nhưng có thể sẽ phải tới nông thôn.”

Diệp Duy Trần không có nói gì.

Khương Ngọc nói tiếp: “Em đã hỏi Trang Bằng rồi, nơi này trừ cậu ta là cô nhi ra, còn có rất nhiều trẻ em và cụ già. Rất nhiều gia đình chỉ còn mình cụ già và trẻ nhỏ, lúc ngã bệnh cũng không kịp thời chạy chữa, bệnh nhẹ có thể trở thành bệnh nặng.”

“Mọi người trong đội ngũ này đều tự nguyện tới ủng hộ, vô cùng yên tâm, ở nông thôn sẽ không có vấn đề gì.” Thấy anh vẫn nhìn mình không nói lời nào, Khương Ngọc không nhịn được dừng lại, “Anh cảm thấy không tốt?”

Diệp Duy Trần im lặng chớp mắt, bỗng đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy bàn tay thon dài ấm áp của anh nhẹ nhàng che bên tai mình.

Anh nói: “Làm sao có thể không tốt, anh cũng muốn chữa mắt cho ông nội, nhưng không chu đáo như em. Khương Ngọc, cảm ơn em.”

“Em vừa may có chỗ nhờ vả được mà thôi, nếu như không có, có lẽ cũng chỉ có thể tận tâm giúp ông nội.” Khương Ngọc ngửi hơi thở nhẹ trên người anh, từ từ ngẩng đầu mở tròng hai mắt với anh, “Mặc dù trên thực tế bạn em rất ít, nhưng thông qua Nhị Thứ Nguyên biết được rất nhiều người tốt.”

“Nhị Thứ Nguyên?” Diệp Duy Trần không hiểu.

Khương Ngọc lắc đầu một cái, “Ông chú như anh sẽ không hiểu đâu.”

Diệp Duy Trần: “.”

*

Trở lại khách sạn, Khương Ngọc lập tức gửi tin nhắn cho người bạn kia. Sau khi đối phương nghe xong cảm thấy rất hứng thú, bày tỏ đồng ý cần thời gian sắp xếp.

Khương Ngọc nằm lì ở trên giường gửi một tin nhắn cuối, ngừng đầu làm một thủ thế “OK” với Diệp Duy Trần đang dọn dẹp hành lý.

Diệp Duy Trần đang nhắc vali hành lý, sau đó đứng yên, đưa tay nâng cằm của cô, khẽ cúi người xuống cọ mũi cô, “Bà xã lao tâm lao lực như thế, muốn anh thưởng thế nào?”

“Ừm.” Khương Ngọc suy tư, “Tốt nhất là cả đời làm trâu làm ngựa, nhẫn nhục chịu khó, vâng lệnh nghe theo sự sai bảo của em.”

Diệp Duy Trần cười ra tiếng, một vòng tay rắn chắc đè người cô ở trên giường lớn, “Cộng thêm một việc nữa, lấy thân báo đáp thì như thế nào?”

“Đừng dùng thân thể của anh dụ dỗ em.”

“Rốt cuộc bà xã có thích hay không?”

“.”

“Hử?”

“Ừm, tạm được.”

“Tạm được?”

“.”

“Được rồi, chuyên tâm chút.” Diệp Duy Trần hôn cô, đôi tay dịu dàng vuốt ve trên má cô.

Rõ ràng là chính anh không chuyên tâm được không? Khương Ngọc hừ nói: “Lần này đến lượt em ở trên.”

Diệp Duy Trần bị cô chọc cười, “Được.”

Căn phòng kiều diễm.

*

Thời gian trắng mắt một tuần trôi qua rất nhanh, khi hai người bay trở về thành phố B, suýt nữa không quen chênh lệch thời tiết.

Thật may là Diệp Duy Trần sớm có chuẩn bị, anh đưa áo khoác trong tay cho Khương Ngọc mặc vào, nhắc nhở: “Bà nội vừa gọi điện thoại dặn về nhà ăn cơm, em có cần điện thoại trước cho bác gái hay không?”

Lúc này Khương Ngọc mới có cảm giác gia đình, cô đã có người thân bên nhà chồng rồi, không thể tùy ý đi chỗ mình muốn.

Diệp Duy Trần nói chuyện điện thoại với trợ lý, Khương Ngọc cũng gọi điện thoại cho bác gái, nhưng trong nhà vẫn không ai nhận.

Bây giờ là lúc ăn cơm, theo lý thì trong nhà không thể không có ai, trong lòng cô bỗng sinh ra dự cảm xấu.

Diệp Duy Trần đã kết thúc trò chuyện, đi tới bên cạnh cô, thấy sắc mặt cô không tốt, hỏi: “Sao thế?”

“Gọi mấy lần đều không có ai nghe.” Khương Ngọc nhíu mày, “Không phải có chuyện gì chứ?”

Trong hai năm qua tình trạng cơ thể Kiều Mộng Tiệp vẫn không tốt lắm, nhất là năm nay, đã đi bệnh viện vài chuyến rồi. Trong lòng cô lo lắng, trên trán cũng hiện đầy mồ hôi hột.

Diệp Duy Trần nắm bả vai cô, “Gọi cho Văn Thanh.”

“Dạ.” Khương Ngọc nghe lời gọi qua, một lát sau Văn Thanh mới bắt máy.

Quả nhiên như Khương ngọc nghĩ, Kiều Mộng Tiệp nhập viện. Khương Ngọc vừa nghe tin tức này, mắt nhanh chóng đỏ, “Nghiêm trọng không? Tại sao không ai nói cho em biết!”

Văn Thanh nói: “Mẹ nói không muốn làm em mất vui. Em đã về rồi à? Qua đây đi.”

Cô ấy nói địa chỉ bệnh viện, Khương Ngọc ghi nhớ rồi vội vàng cúp máy, xoay người nhìn Diệp Duy Trăn, chần chừ nói: “Em phải đi thăm bác gái, bên bà nội ——”

“Không có việc gì, anh đi cùng em, anh sẽ giải thích với bà nội.” Diệp Duy Trăn khép lại áo khoác trên người cô, nhỏ giọng an ủi, “Đừng có gấp, nếu như có chuyện, khẳng định Văn Thanh đã sớm nói cho em biết.”

Khương Ngọc thở ra, nhưng tóm lại trong lòng vẫn lo lắng, cô nhìn Diệp Duy Trăn, gật đầu một cái không nói thêm nữa.

*

Kết quả Diệp Duy Trăn vừa đưa cô đến bệnh viện, lại nhận được điện thoại của trợ lý. Khương Ngọc dừng ở cửa chờ anh, nhưng xa xa cũng có thể nghe được giọng Diệp Duy Trăn, âm lượng không nhỏ, “Tôi nói không nhận đơn này, tự cậu làm đi!”

Trợ lý cũng sắp khóc, “Nhưng đã ký hợp đồng.”

Diệp Duy Trăn cười lạnh nói: “Ai cho cậu lén lút nhận, tự mình giải quyết.”

Trợ lý: “.”

Diệp Duy Trăn rất bức bối, anh nhìn Khương Ngọc đứng ở cách đó không xa, cảm thấy cô sốt ruột, vì vậy nói với đầu kia điện thoại: “Bồi thường tiền vi phạm, cô ấy muốn bao nhiêu trả bấy nhiêu.”

Trợ lý hoảng sợ, “Ông chủ!” Nào có ai thoái thác chuyện làm ăn lớn đưa tới cửa chứ? Lại còn bỏ tiền ra thoái thác?

Không để ý trợ lý ngạc nhiên, Diệp Duy Trăn định cúp điện thoại. Ai ngờ bên kia chợt truyền đến một giọng nữ, lâu ngày và xa lạ, “Anh sợ em ư?”

Diệp Duy Trăn: “.”

13. Chương 13

Thời tiết bắt đầu ấm lại dần, nhưng nhiệt độ vẫn thấp hơn vài độ so với phía Nam, Khương Ngọc mới vừa trở về nên hơi khó chịu, vẫn hà hơi vào trong lòng bàn tay.

Cô liếc nhìn Diệp Duy Trăn, dường như anh gặp rắc rối không nhỏ, mặc dù giảm âm lượng xuống, nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi.

Khương Ngọc lại cúi đầu nhìn qua địa chỉ phòng bệnh Văn Thanh mới vừa gửi tới, trái tim đều quẩn quýt vì nó.

Không biết rốt cuộc thân thể bác gái thế nào, có nghiêm trọng không. Kiều Mộng Tiệp quan trọng như mẹ ruột của cô, cô rất sợ phải trải qua cảm giác “mất đi” một lần nữa.

Cô nắm chặt điện thoại di động theo bản năng, đáy lòng có chút lo âu. Thật may là Diệp Duy Trăn cũng đã đi qua.

“Ồn rồi?” Khương Ngọc ngẩng đầu hỏi anh.

Diệp Duy Trăn im lặng, sau đó nói với cô: “Anh có chút chuyện phải về công ty, em đi lên chỗ bác gái trước nhé.”

Nếu nói không thất vọng là giả, trong lòng Khương Ngọc ít nhiều có chút không thoải mái, đã đến cửa bệnh viện nào có đạo lý không vào thăm? Nhưng cô biết Diệp Duy Trăn là một người có chừng mực, nếu vội vã trở về thì có lẽ là vô cùng gấp.

Cô tự an ủi mình, gật đầu nói tiếng “ừ”, xoay người muốn đi thì Diệp Duy Trăn bỗng gọi cô.

“Có việc gì thì gọi điện thoại cho anh.” Anh vuốt ve gương mặt của cô, “Hết bận anh sẽ tới đón em.”

Khương Ngọc nhìn dáng vẻ không yên lòng của anh, khẽ cười, “Biết rồi, anh đi nhanh đi.”

Cô nói xong cũng sải bước vào đại sảnh bệnh viện, chạy thẳng tới khu nội trú.

Diệp Duy Trần đứng ở trong gió lạnh, cảm hơi căng cứng.

*

Khương Ngọc vội tìm đến phòng bệnh của Kiều Mộng Tiệp, phòng đơn nên điều kiện rất tốt cũng rất yên tĩnh, vào lúc này bên trong chỉ có mình Văn Thanh ở đây.

Mới mấy ngày ngắn ngủi, cơ thể Văn Thanh đã gầy đi rất nhiều, cảm cũng nhợt. Cô ấy cúi đầu gọt táo cho Kiều Mộng Tiệp, hai mẹ con vẫn không có nói chuyện với nhau.

Âm thanh Khương Ngọc đẩy cửa vào làm hai người chú ý, Kiều Mộng Tiệp thấy là cô, lộ ra nụ cười mừng rỡ, “Tiểu Ngọc trở lại?”

“Bác gái.” Khương Ngọc buộc mình bình tĩnh, nhanh chóng đi tới bên giường, “Sao bác không nói với con.”

Kiều Mộng Tiệp: “Bác đã là khách quen của bệnh viện rồi, đâu thể mỗi lần vào bệnh viện đều thông báo cho con. Con và Duy Trần như thế nào? Chơi vui chứ?”

“Rất vui ạ.” Khương Ngọc cẩn thận quan sát thần sắc của bà, “Nghiêm trọng không ạ? Bác sỹ nói sao?”

Kiều Mộng Tiệp tránh nặng tìm nhẹ mà nói: “Con biết đấy lớn tuổi rồi nên khó tránh khỏi có tật xấu nhỏ. Đúng rồi, Duy Trần đâu? Không đi cùng con à?”

Khương Ngọc nói: “Công ty anh ấy có việc gấp.”

Kiều Mộng Tiệp cũng tỏ ra thông cảm, “Đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng.” Lại dặn dò cô, “Hai vợ chồng phải thông cảm cho nhau, con đừng cáu kỉnh với nó.”

“Con biết rõ.” Khương Ngọc lơ đãng trả lời.

Kiều Mộng Tiệp kêu cô đến bên giường ngồi xuống, Khương Ngọc vẫn không nhận được tiếp tục truy vấn: “Rất cuộc khó chịu chỗ nào, không phải thời gian trước kiểm tra sức khỏe bác nói không có chuyện gì sao?”

Kiều Mộng Tiệp ấp a ấp úng nói: “Bệnh cũ ——”

Văn Thanh đặt quả táo nạo một nửa trong tay xuống, ánh mắt nhìn Kiều Mộng Tiệp vô cùng phức tạp, “Mẹ cần gì phải lừa gạt em ấy, sớm muộn gì em ấy cũng biết rõ. Con thật sự rất chán ghét mẹ, mẹ cho rằng đang diễn phim truyền hình ư?”

Khương Ngọc bị thái độ kịch liệt của Văn Thanh dọa sợ hết hồn, mặc dù Văn Thanh nói chuyện không dễ nghe, nhưng vẫn vô cùng hiếu thuận, khi bác gái bị bệnh nói lời khó nghe lại càng không giống chuyện cô ấy sẽ làm.

“Bác làm sao vậy?” Trái tim Khương Ngọc cuồng loạn, cảm giác xấu càng thêm rõ ràng, “Lừa gạt con chuyện gì?”

Sắc mặt Văn Thanh khó coi vô cùng, âm trầm mà nghiêm túc, cô ấy hít thở sâu mấy lần, cuối cùng nặng nề đứng dậy, “Con đi phòng vệ sinh.”

Khương Ngọc hồ đồ mà liếc nhìn Kiều Mộng Tiệp, Kiều Mộng Tiệp dựa vào trên đầu giường, sâu kín thở dài, “Thật ra thì cũng không có gì, mùa hè bác kiểm tra ra tử cung có khối u ác tính”

Khương Ngọc như bị sét đánh nhìn về phía Kiều Mộng Tiệp.

Kiều Mộng Tiệp cười cười, “Sinh lão bệnh tử, thật ra thì bây giờ bác thấy tất cả ước muốn, kỳ vọng đời này bác cũng đã đều thực hiện. Không có tiếc nuối gì.”

Bà lại đưa tay cầm ngón tay lạnh như băng của Khương Ngọc, ôn tồn nói: “Bác gái thật vui mừng vì có thể nhìn thấy con kết hôn, bác gặp được ba mẹ con, cuối cùng có thể thông báo với bọn họ.”

Khương Ngọc cắn môi, hồi lâu mới lắc đầu, “Bác lừa con, có phải không?”

Kiều Mộng Tiệp nhìn cô, mệt mỏi cười.

Khương Ngọc nhào vào trong ngực Kiều Mộng Tiệp, một lúc sau cũng không nói được lời nào. Từ nhỏ cô đã sợ chết, cái chết đã từng cách cô gần như vậy, gần đến nỗi cô bất lực khi chính mắt thấy cha mẹ chết đi. Mặc dù cô cũng biết bọn họ đều sẽ lần lượt rời xa mình, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, đến mức vội vàng không kịp chuẩn bị.

Cha mẹ đã như thế, hôm nay Kiều Mộng Tiệp lại như vậy.

*

Văn Thanh đứng ở cuối hành lang hút thuốc lá, Khương Ngọc đi tới thì cô ấy ôm cánh tay hơi nghiêng người đi.

Có gió thổi từ cửa sổ vào làm mái tóc dài của cô ấy bay rối loạn.

“Thường ngày chị nói với mẹ, già không cần xem phim truyền hình, bây giờ xem đến độ bị tẩy não, mẹ vẫn gạt chúng ta mọi chuyện. Nếu không phải là lần này đột ngột ngắt xủ thì định kéo dài tới cuối cùng mới nói sao?” Văn Thanh có chút kích động, ngón tay kẹp điếu thuốc cũng run run, “Mẹ không biết. làm vậy chị sẽ hối hận cả đời sao?”

Khương Ngọc đi tới, ôm lấy cô ấy từ phía sau.

Văn Thanh: “Mẹ luôn nói chị không tốt, không đúng, chị nghỉ cần thời gian dài để sửa đổi. Chị không nghe mẹ cầu nhau, ghét mẹ sắp xếp cái này cái kia cho mình, hiện tại, chị thật sự vô cùng hối hận, hối hận không thể quất mình mấy bạt tai.”

Cảm thấy thân thể cô ấy luôn run rẩy, giọng nói cũng gần như nước nỡ nghẹn ngào, Khương Ngọc khó chịu nói không ra lời, chỉ có thể dùng sức ôm chặt cô ấy, “Chị hãy bình tĩnh, em biết rõ chị không tiếp nhận nổi, em cũng vậy, nhưng lúc này chúng ta càng phải tỉnh táo. Bác gái không muốn nhìn thấy chị thế này đâu.”

Văn Thanh tựa đầu vào trên vách tường lạnh lẽo, cổ họng khàn khàn, “Tiểu Ngọc, chị quá bất hiếu. Bình thường tự cho là hiếu thuận với mẹ, lại chỉ biết thỏa mãn mẹ về mặt vật chất, bây giờ ngẫm lại những thứ kia tính là gì! Chị còn có rất nhiều chuyện muốn làm với mẹ, ngay cả kết hôn, chị cũng không nghe theo mẹ.”

Văn Thanh rất ít khi xúc động lớn vậy, cô ấy hơn mình mấy tuổi, lại luôn bảo vệ mình ở phía sau, cho nên qua nhiều năm ở trước mặt Khương Ngọc cô ấy vẫn kiên cường mạnh mẽ.

Nhưng giờ phút này Khương Ngọc mới hiểu được, đằng sau những lời gay gắt của Văn Thanh hóa ra cất giấu sự sợ hãi và lo lắng, còn có tự trách của cô ấy.

“Văn Thanh, em biết chị khổ sở.”

Văn Thanh che mặt, rốt cuộc lệ rơi đầy mặt, “Mấy ngày nay, chị nhiều lần hy vọng là mình đang nằm mơ.”

Khương Ngọc có thể biết cảm giác này khi cha mẹ không còn, cô và Văn Thanh cảm giác giống nhau, cô hi vọng hôm sau tỉnh lại cha mẹ vẫn còn khỏe mạnh, mà tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Cô cùng với Văn Thanh đợi một lát, hai người gần như không nói gì, chỉ là tựa sát vào nhau, cho nhau ấm áp khi gió lạnh ủa vào qua cửa sổ.

Sau đó Khương Ngọc trở lại trò chuyện với Kiều Mộng Tiệp, chờ Kiều Mộng Tiệp ngủ thiếp đi mới rời đi.

Vào lúc này sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối, Diệp Duy Trần vẫn không có gọi điện thoại tới, có lẽ còn chưa hết bận. Văn Thanh hỏi cô, “Muốn chị đưa em về không?”

“Không cần, chị ở lại với bác gái, sáng sớm ngày mai em sẽ tới, đến lúc đó chị trở về nghỉ ngơi thật tốt.”

Sắc mặt Văn Thanh mệt mỏi, lúc này có lẽ đã tỉnh táo không ít, có lẽ những ngày qua cô ấy đè nén quá lâu, Khương Ngọc trở lại cuối cùng cũng để cho cô ấy tìm được người có thể giải bày.

Cô ấy khẽ lắc đầu, “Chị trở về cũng không ngủ được, thời gian của mẹ càng ngày càng ít, chị không muốn rời xa mẹ.”

Khương Ngọc trầm mặc nhìn cô ấy, “Vậy chị nghỉ ngơi đi, em đi đây.”

“Ừ.” Văn Thanh đưa cô đến cửa phòng bệnh, còn nói, “Em cũng đừng quá nuông chiều Diệp Duy Trăn, công việc bận rộn nữa cũng không phải là lý do, bỏ rơi em lâu vậy sẽ trở thành thói quen.”

Lúc này Khương Ngọc mới nhớ tới bác trai Văn Định Sơn hình như vẫn không lộ mặt, cô phỏng đoán trong lòng Văn Thanh nín nghẹn không có nơi phát tiết, vì vậy gật gật đầu bày tỏ biết rồi.

Trên đường cô gọi điện thoại cho Diệp Duy Trăn, bên kia sau một lát mới kết nối, xung quanh yên tĩnh, cũng không biết có phải đang họp hay không.

“Em về nhà, anh còn bận à?”

Diệp Duy Trăn nói: “Sắp xong rồi, em tự bắt xe?”

“Ừ.” Trong lòng Khương Ngọc nặng trĩu, cô nhìn ánh đèn thành phố lấp lánh mà lại cảm thấy vô cùng cô đơn, gần như bật thốt lên: “Em nhớ anh lắm.”

Diệp Duy Trăn dừng một chút, anh cũng không có hỏi xảy ra chuyện gì, chỉ nói với cô, “Anh sẽ nhanh chóng trở về.”

Khương Ngọc nghe giọng của anh, buồn buồn đáp một tiếng, sau khi cúp điện thoại vẫn nhìn ngoài cửa sổ đến mất hồn.

*

“Bà xã gọi điện thoại kiểm tra?” Giọng của cô gái sau lưng khiến Diệp Duy Trăn lấy lại tinh thần, anh cất điện thoại đi động xong, quay đầu lại lạnh nhạt nhìn đối phương.

Mạc Tử Kỳ mặc đồ công sở, ưu nhã ngồi trên ghế sa lon, gương mặt tinh xảo luôn mỉm cười, “Đã như vậy, chúng ta kết thúc sớm chút, đừng để cô ấy lo lắng.”

Diệp Duy Trăn ngồi phía sau bàn làm việc, “Thái độ của tôi đã rất rõ ràng, tôi sẽ tìm luật sư bàn với em tiền vi phạm hợp đồng.”

Trợ lý gây họa đứng bên cạnh không dám lên tiếng, nhưng vẫn cảm thấy chuyện này thật sự khó hiểu, ánh mắt quan sát trên người hai người.

Lê Trí Kiệt cũng có cổ phần ở công ty, hợp đồng chính là anh ta bày mưu để trợ lý của Diệp Duy Trăn nhận lấy, mặc dù biết rồi rầm, nhưng hiện tại thân phận của Mạc Tử Kỳ khác trước, có thể mang tới danh lợi cho công ty. Anh ta cân nhắc nhiều lần mới ra quyết định, cùng lắm thì chuyện tiếp xúc với Mạc Tử Kỳ sẽ do anh ta ra mặt.

Nhưng lúc này thấy thái độ kiên quyết của Diệp Duy Trăn, anh ta cũng cảm thấy nhức đầu, dè ép huyết Thái Dương, cố gắng khuyên nhủ, “Duy Trăn, chuyện này ——”

“Cậu câm miệng.” Diệp Duy Trăn vô cùng tỉnh táo khắc ra ba chữ, ánh mắt lạnh như băng lướt qua trên người anh ta.

Lê Trí Kiệt buông tay ra, áp vào trên sofa không có bất kỳ ý kiến gì.

Mạc Tử Kỳ cười nói: “Ngay cả trợ lý của anh cũng biết hợp đồng buôn bán này trăm lợi không một hại đối với các anh, em không biết anh kiên trì cái gì. Vì lợi ích cá nhân không để ý tới đại cục, hay lo lắng người vợ mới mất hứng?”

Trợ lý đang làm động tác rục cổ trong nháy mắt trợn to mắt, giống như nghe được bí mật động trời? Hóa ra Mạc tiểu thư đã từng qua lại với ông chủ lớn.

Diệp Duy Trăn nghe vậy chỉ cười khê, “Không có phức tạp như thế, đơn giản bởi vì không muốn nhìn thấy em. Nhưng nếu em nghĩ vậy cũng không sao cả, bởi vì tôi quả thật không muốn làm bất cứ chuyện gì khiến vợ mình cảm thấy không có cảm giác an toàn, dù chỉ là một chút khả năng cũng muốn loại bỏ.”

“Anh thật sự rất thích cô ấy.” Sắc mặt của Mạc Tử Kỳ hơi trắng bệch.

Cô ta nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mặt. Mười năm rồi, cô ta chưa từng có giây phút nào không chú ý tới chuyện của anh, biết anh chưa kết hôn, cô ta mừng thầm trong lòng, cảm thấy. . . . có lẽ anh đang chờ mình cũng không chừng.

Nhưng ai biết chỉ chớp mắt, anh bỗng kết hôn, thậm chí không hề có điền báo trước chọn một cô nhóc không biết ở đâu ra.

Diệp Duy Trần không có hứng thú tiếp tục trò chuyện với cô ta, đứng dậy muốn rời đi.

Mạc Tử Kỳ nhìn chằm chằm bóng lưng của anh, nắm chặt quả đấm, lại cười nói: “Không làm đối tác cũng được, dầu gì cũng bạn cũ, cùng nhau ăn bữa cơm nhé?” Cô ta nói xong lại nói tiếp, “Gọi cả vợ anh nữa?”

Diệp Duy Trần đi tới cửa phòng làm việc, nghe lời này cũng không quay đầu lại nói: “Không cần, so với những người rảnh rỗi, tôi càng muốn thế giới hai người hơn.”

Mạc Tử Kỳ: “. . . .” Cho nên hiện tại, cô ta thành những người rảnh rỗi ư?

14. Chương 14

“Lão Diệp.” Lê Trí Kiệt đuổi theo, ngăn Diệp Duy Trần ở bãi đậu xe, sau đó mặt dày mày dạn cười kéo cửa xe tay lái phụ, “Xe của tôi đưa đi bảo dưỡng, thuận đường tiễn tôi một đoạn?”

Diệp Duy Trần biết anh ta có lời muốn nói, không có cự tuyệt, chỉ nói: “Đưa cậu đến đầu đường, tự đón xe về.”

“. . . .” Lê Trí Kiệt co gập khóe miệng, thật xấu có thù tất báo của tên này lúc nào thì có thể thay đổi?

Biết lúc này không dễ chọc vào anh, vì vậy Lê Trí Kiệt vô cùng thức thời lên xe nịt chặt dây an toàn, vượt cằm nói: “Cũng được, không làm lỡ thì giờ để cậu trở về dự dỗ vợ.”

Diệp Duy Trần từ chối cho ý kiến, một cước đạp lên chân ga cho xe chạy, xe bỗng chốc lao ra ngoài.

Bộ dáng kia thật giống lòng như lửa đốt chạy về nhà.

Lê Trí Kiệt bị chọc cười, “Ồ, thật đúng là vợ vãi à. Là em dâu quá hung dữ hay do cậu sợ vợ? Hay quá điệu dáng, nung chảy tảng đá là cậu?”

“Mắc mớ gì tới cậu.”

“Phải, không liên quan gì tới tôi, mọi người đều có lòng hiếu kỳ chứ sao.” Lê Trí Kiệt nhú mày với anh, “Nói nghe coi, cảm giác kết hôn như thế nào?”

Lê Trí Kiệt còn lớn hơn Diệp Duy Trần nửa tuổi, nhưng đến bây giờ vẫn lẻ loi một mình, vào lúc này ngược lại trêu chọc đối phương.

Diệp Duy Trần hỏi anh ta, “Muốn biết?”

“Dĩ nhiên.”

“Cậu kết hôn một lần chẳng phải sẽ biết hay sao?”

Lê Trí Kiệt: “. . . .”

Nhìn dáng vẻ cao thâm khó lường của Diệp Duy Trần, Lê Trí Kiệt vừa cau mày vừa bĩu môi, “Thôi xong, nhìn ánh mắt lẳng lơ của cậu kia. Sẽ không phải là yêu thật lòng đấy chứ?”

Mắt Diệp Duy Trần như đầm sâu, thật lâu không nói gì.

Lê Trí Kiệt gật đầu hiểu, “Tôi biết ngay mà.” Dù sao tình cảm cũng không phải là hệ thống cung cấp nước uống, nói mở là mở, nói đóng là đóng.

“Nhưng cô ấy thật đáng yêu, tôi sẽ cố gắng yêu cô ấy.” Diệp Duy Trần trầm mặc một lát, sau đó nói.

Lời này không biết Khương Ngọc nghe được sẽ có cảm tưởng gì, chắc hẳn sẽ thật vui mừng? Chồng mình nói sẽ cố gắng yêu mình, nghe thế nào cũng thấy hơi chua xót.

Nhưng mà nghĩ tới phương thức hai người kết hợp, Lê Trí Kiệt lại bình thường trở lại, “Tôi không hiểu chuyện yêu đương lắm, nhưng mà nếu cậu đã lựa chọn kết hôn, đương nhiên phải chịu trách nhiệm, hết lòng hết dạ với người ta.” Nói xong, lại tranh thủ nói, “Cậu nên quý trọng người trước mắt, quá khứ hãy để cho nó đi qua đi.”

Lời này không thành công đổi lấy câu trả lời của Diệp Duy Trần, Lê Trí Kiệt có chút sốt ruột, lời kế tiếp cũng bị chặn ở cổ họng.

Anh ta hoài nghi thằng nhóc Diệp Duy Trần này cố ý!

*

Trong khoang xe rất yên tĩnh, cho tới nay Diệp Duy Trần đều không phải là người thích tán gẫu, bình thường Lê Trí Kiệt sẽ nói cười chêm chọc để khiến đối phương nói chuyện, vào lúc này cũng mất ý định.

Anh ta cân nhắc chốc lát, ho một tiếng, nhắm mắt nói: “Cái đó, mấy ngày trước cô ấy trở về, lén lút tìm tôi mấy lần. Cậu biết bây giờ hòa đồng với cô ấy chỉ là hình thức, bạn bè cũ hỗ trợ nhau không phải rất bình thường ư?”

Diệp Duy Trần nói mà không có biểu cảm gì: “Hiện tại công ty không ổn?”

“Dĩ nhiên không phải.” Lê Trí Kiệt nói: “Nhưng cũng không thể thoái thác cơ hội tốt đưa tới cửa chứ? Lão Diệp, cậu lý trí chút, công là công, tư là tư. Hơn nữa, còn có tôi chắn ở trước mặt cậu!”

“Cậu á?”

Ánh mắt hoài nghi của Diệp Duy Trần làm tổn thương lòng tự ái của Lê Trí Kiệt, anh ta nhăn nhó mặt mày, “. Mặc dù năng lực của tôi không bằng cậu, nhưng tôi lại rất lạnh lợi.”

“Ừ.” Diệp Duy Trần đồng ý, “Lạnh lợi còn mang cô ta tới công ty.”

Lê Trí Kiệt vội la lên: “Là cô ấy tìm tôi chứ! Không đúng, tại sao lại nói vòng lại. Bây giờ cậu phải cân nhắc thiệt hơn, hợp đồng đã ký, khoản tiền bồi thường cũng không phải là con số nhỏ, chúng ta ít nhất công toi hơn nửa năm.”

Thấy Diệp Duy Trần không chút cử động, anh ta lại nói, “Bây giờ tôi không cần nói nhiều tới địa vị của Mạc Tử Kỳ ở trong giới giải trí nhỉ? Dưới tay cô ấy có bao nhiêu nghệ sĩ nổi danh, lấy ví dụ là tiểu thiên vương Alex thôi! Anh ta diễn sung thế nào? Chúng ta phụ trách an vấn đề toàn của anh ta, sau này sức ảnh hưởng tăng lên còn cần tôi cẩn thận trình bày với cậu nữa hay sao?”

Diệp Duy Trần lạnh nhạt nhìn anh ta một cái.

Lê Trí Kiệt cười cười, tựa như không có cảm xúc gì, “Tôi suy nghĩ cho tương lai của công ty, một đám thuộc hạ đi theo tôi kiếm cơm, cậu không thể quá ích kỷ. Hơn nữa, trong lòng cậu không có quỷ thì sao phải sợ cô ấy?”

“Tôi không có sợ cô ấy.” Diệp Duy Trần nhún mày sửa chữa, “Tôi chỉ không muốn có liên quan tới cô ấy.”

Lê Trí Kiệt: “Ai cho cậu và cô ấy có dính líu? Đối tượng chúng ta phải phụ trách an toàn là tiểu Thiên vương, Mạc Tử Kỳ chỉ là ông chủ. Nói trắng ra, chuyện ký hợp đồng đều do tôi ra mặt, ngay cả cơ hội cậu và cô ấy tiếp xúc cũng không có.”

Diệp Duy Trần vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn nhìn Lê Trí Kiệt ngây thơ, “Cậu cảm thấy vì sao cô ấy vừa ý chúng ta, vì sao cô ấy không tìm công ty lớn hơn chúng ta mà tìm chúng ta, cậu thật sự cho rằng cô ấy trọng tình nghĩa?”

Hai chữ ‘tình cảm’ không đáng giá một xu đối với Mạc Tử Kỳ! Không có ai hiểu rõ cô gái này hơn Diệp Duy Trần.

“Tôi biết rõ.” Lê Trí Kiệt liếc nhìn anh, “Không phải cậu nói người ta nhằm vào cậu mà tới sao? Cho dù cô ấy có lòng, cậu ngay thẳng thì còn phải lo lắng cái gì? Cô ấy là con gái còn có thể mạnh ——”

Diệp Duy Trần trầm mặc, tiếp đó giẫm lên phanh xe.

“” Mặt Lê Trí Kiệt thiếu chút nữa tiếp xúc thân mật với kính chắn gió.

“Tới rồi, xuống xe.” Diệp Duy Trần nhắc nhở anh ta.

Lê Trí Kiệt thở dài, “Được rồi, tôi đã nói đến mức này, tự cậu làm đi.”

Trước khi anh ta rời xe thì quay đầu nhìn Diệp Duy Trần một cái, “Không phải cậu để ý chuyện đổ vỡ năm đó sao? Cậu càng như vậy, cô ấy càng nghĩ rằng cậu chưa buông xuống chuyện quá khứ, cậu cự tuyệt vụ này, lần sau không chừng cô ấy còn lấy chiêu gì đó quẩn cậu. Mạc Tử Kỳ là loại người dễ nhận thua ư?”

Diệp Duy Trần dùng sức cầm chặt tay lái, gân xanh cũng nổi hẳn lên trên mu bàn tay.

Lê Trí Kiệt lui về phía sau một bước, “À, tôi đang suy nghĩ cho công ty, lại nói cậu vì chuyện riêng của mình mà phải bồi thường một số tiền lớn, cấp dưới nhất định phải có ý kiến, tôi, tôi, tôi, chào cậu. Cậu đừng cử động tay.”

Diệp Duy Trần liếc nhìn Lê Trí Kiệt, “Cút đi, cậu, cậu – CMN, nói nhảm vãi.”

Lê Trí Kiệt nhún vai, “Tôi yêu tiền, nhưng tôi yêu cậu hơn, tôi nhất định sẽ thay cậu cố thủ nghiêm ngặt.”

Diệp Duy Trần khinh bỉ nhìn anh ta một cái rồi rời đi.

*

Lúc về đến nhà vừa hay là bảy giờ tối, cánh cửa mở ra, bên trong truyền đến âm thanh bản tin thời sự, Diệp Duy Trần vừa định mở miệng nói chuyện, chợt có thân thể mềm mại ập tới.

Hơi thở thuộc về Khương Ngọc làm cho tâm hồn anh xao động.

Bởi vì cô nhào tới quá nhanh, anh chưa kịp phòng bị, một tay ôm cô lui về sau một bước, cả sau lưng cũng đụng vào ván cửa.

Diệp Duy Trần cau mày hạ mi, cúi đầu nhìn người trong ngực, “Làm sao vậy?”

Mặt Khương Ngọc vẫn dán chặt ở ngực anh, lúc nói chuyện ồm ồm, “Muốn ôm anh.”

Diệp Duy Trần đoán tình hình bên Kiều Mộng Tiệp không lạc quan, trong lòng anh hơi có lỗi, nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu cô, “Có tâm sự?”

Khương Ngọc “Ừ” một tiếng, nhưng không có dấu hiệu buông tay, Diệp Duy Trần không thể làm gì khác hơn là dung túng để cho cô giắt trên cổ mình, vừa tranh thủ đổi giày.

Anh nửa ôm cô đi đến bên sa lon ngồi xuống, dịu dàng hỏi: “Tình hình bác gái không tốt?”

Khương Ngọc mắt đỏ nói với anh, Diệp Duy Trần nghe xong an tĩnh mấy giây. Anh không biết an ủi người khác, chỉ có thể ôm thật chặt lấy cô, “Họa phúc sớm chiều, không biết lúc nào sẽ phủ xuống trên người chúng ta, chúng ta không khống chế được, chỉ có thể cố gắng không để cảm thấy tiếc nuối.”

“Anh còn hiểu.” Khương Ngọc nhỏ giọng nói, “Em cũng hiểu đạo lý đó, có điều rất khó tiếp nhận.”

“Ngày mai anh đi thăm bác gái với em.”

Khương Ngọc lúc này mới nhớ tới, “Anh đã giải quyết xong chuyện công ty?”

“Ừ.” Diệp Duy Trần nhìn thấy mặt cô không vui, mấy lời muốn nói lại nuốt trở vào, “Chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Khương Ngọc không hiểu chuyện làm ăn, nghe anh nói như vậy thì không hỏi nữa.

Cả hai nhất thời không nói gì, nếu Khương Ngọc không chủ động tìm đề tài, hai người rất dễ dàng tẻ ngắt. Diệp Duy Trăn lại hơi khó chịu, anh chần chờ, chợt lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo từ trong túi áo măng tô.

Khương Ngọc định thần nhìn lại, chính là kẹo cô cho anh ăn trong hôn lễ? Không khỏi kinh ngạc mà nói: “Làm sao anh mua được?”

Loại kẹo này có lịch sử, bây giờ đang rất khó mua được trên thị trường, phải tốn chút công sức mới mua được.

Diệp Duy Trăn không có nói tiếp, mà lột vỏ đút vào trong miệng cô, một lát sau hỏi: “Tâm tình có khá hơn chút nào không?”

“Cho nên anh là đang dỗ em vui vẻ?” Tâm trạng Khương Ngọc đang tràn đầy lo lắng rồi cuộc cũng phẳng lặng, giống như là có cái gì ảm áp chiếu rọi vào đáy lòng.

Cô chủ động nghiêng người qua ôm cổ anh, nói tiếng “Cám ơn”.

Diệp Duy Trăn khẽ vuốt ve sống lưng của cô.

“Nhưng trước đó anh không biết bệnh tình của bác gái, làm sao lại nghĩ đến mua kẹo dụ dỗ em?” Khương Ngọc nheo mắt, “Có phải làm chuyện gì xấu hay không?”

Diệp Duy Trăn thản nhiên nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh sẽ không cho mình cơ hội làm chuyện xấu.”

“Nghe không giống lời hữu ích.”

Diệp Duy Trăn nhéo mũi cô, “Vậy phải nói thế nào? Anh là người bình thường, chỉ có thể bảo đảm mình đủ khắc chế, những thứ khác anh đương nhiên không khống chế được.”

Khương Ngọc trừng mắt, “Anh nói như thế em sẽ trở mặt.”

Diệp Duy Trăn lại nhét viên kẹo vào trong miệng cô, mình cũng ăn một chiếc, “Ừm, quá ngọt, em phải tiết kiệm.”

Khương Ngọc lườm anh, “Nói sang chuyện khác là không tốt.”

Diệp Duy Trăn mỉm cười, cúi đầu hôn một cái bên môi cô, sau đó đứng lên đi vào phòng bếp, “Muốn ăn cái gì?”

“Gì cũng được.” Khương Ngọc cầm hộp kẹo nhìn, ánh đèn xuyên qua khe hở tràn tới, đáy mắt cô cũng ảm áp.

Anh. vẫn còn có chút quan tâm tới mình?

*

Hôm sau Diệp Duy Trăn cùng Khương Ngọc đi thăm Kiều Mộng Tiệp, Kiều Mộng Tiệp thấy anh thì vui mừng vô cùng, nhưng trong lời nói vẫn hơi khách sáo, sai bảo Văn Thanh vừa châm trà vừa gọt trái cây .

Diệp Duy Trăn cự tuyệt, “Không cần phiền vậy đâu.”

Khương Ngọc không muốn Văn Thanh quá mệt mỏi, tự mang trái cây đi rửa, Văn Thanh cũng đi theo cô nói nhỏ, trong phòng bệnh chỉ còn lại Diệp Duy Trăn và Kiều Mộng Tiệp.

Kiều Mộng Tiệp liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, nói với Diệp Duy Trăn: “Bác không biết mình còn có bao nhiêu ngày, cho nên có mấy lời, bác sẽ nói thẳng.”

“Về Khương Ngọc?”

“Ừ.”

Diệp Duy Trăn gật đầu, “Mời bác nói.”

Kiều Mộng Tiệp cúi thấp đầu, biểu cảm khá nặng nề, “Từ nhỏ đứa nhỏ này đã thiếu cảm giác an toàn, hôn nhân của hai đứa lại quá vội vàng, bác một lòng muốn tìm mái ấm cho nó, bây giờ ngẫm lại, cũng không biết có đúng hay không.”

Diệp Duy Trần trầm mặc.

Kiều Mộng Tiệp nói tiếp, “Bác không phải yêu cầu cháu cam kết cái gì, chỉ hy vọng cháu có thể thật lòng đợi nó, Khương Ngọc là một đứa bé ngoan, sớm muộn gì cháu cũng sẽ thích nó.”

“Cháu biết.” Diệp Duy Trần nói: “Bác yên tâm, cháu thật lòng muốn chung sống với cô ấy.”

Kiều Mộng Tiệp khẽ mỉm cười: “Có những lời này của cháu thì bác yên tâm rồi. Tiểu Ngọc không giống cháu, trước khi gặp cháu nó đã gặp gỡ nhiều người đàn ông khác, cũng đều không có thích. Sau khi gặp gỡ được cháu, lập tức đồng ý kết hôn, bác đoán, con bé thật sự thích cháu.”

Trước đó Diệp Duy Trần cũng không biết chuyện này, anh chỉ biết Khương Ngọc cũng giống như mình bị buộc đi xem mắt, sau khi kết hôn cũng chỉ cho là hai người ký kết hiệp nghị theo như nhu cầu Chẳng lẽ không đúng?

Nhưng nghĩ lại, nào có ai vừa gặp đã thích, sợ rằng chỉ là hợp mắt cô.

“Cháu lớn tuổi hơn nó, gặp chuyện tỉnh táo hơn, làm cái gì cũng đúng mực. Những thứ này Tiểu Ngọc không làm được.” Lời nói của Kiều Mộng Tiệp cắt đứt mạch suy nghĩ của Diệp Duy Trần, chỉ nghe bà nói tiếp, “Tiểu Ngọc hiểu chuyện, thật ra thì gặp chuyện rất không lý trí, sau này bác mắt, con bé cũng chỉ còn có cháu.”

“Đồng ý với bác, hai đứa phải sống tốt.”

Nhìn dáng vẻ kỳ vọng của Kiều Mộng Tiệp, lần đầu tiên Diệp Duy Trần cảm thấy tâm tình nặng nề.

Mẹ của anh cũng mới vừa qua đời hai năm trước, anh rất hiểu cảm giác vô lực khi đối diện với cái chết. Ở chung với Khương Ngọc chưa được năm tháng, anh nhìn thấy cô lạc quan hoạt bát, không biết nếu như Kiều Mộng Tiệp qua đời, khi đó Khương Ngọc sẽ như thế nào?

Diệp Duy Trần chợt phát hiện, mình cũng không muốn thấy nụ cười của cô biến mất.

15. Chương 15

Cách hai ngày, bà nội Diệp cũng tới bệnh viện một chuyến, bà cụ nghe nói chuyện của Kiều Mộng Tiệp thì rất đau lòng, thậm chí len lén lau nước mắt, người tới tuổi này luôn dễ xúc động. Nhưng mặc kệ như thế nào, bà vẫn biết không chế khi ở trước mặt Kiều Mộng Tiệp.

Bà nội đưa lá bùa cho Kiều Mộng Tiệp, cẩn thận dặn dò: “Chớ chê bác mê tín, lá bùa trên núi này là linh nghiệm nhất đấy, trước kia bác có một bà bạn cũ thân thể không tốt, sau đó đến xin lá bùa này thì lập tức khỏe hơn! Hiện tại còn có thể đi leo núi đấy.”

“Lợi hại thế cơ ạ, vậy cháu nhất định phải cất kỹ.” Kiều Mộng Tiệp mỉm cười cất lá bùa ở dưới cái gối.

“Chuyện quan trọng chính là để tâm trạng tốt hơn, phối hợp với bác sỹ, biết đâu sẽ có kỳ tích?” Bà nội Diệp dỗ cháu gà ninh trong một đêm ra cái bát, bưng tới đưa cho bà, “Con người không tránh được bệnh tật, không có gì quan trọng hơn vui vẻ.”

Kiều Mộng Tiệp gật đầu liên tục, “Đúng vậy ạ.”

Khương Ngọc ở bên cạnh nghe, trong lòng ngũ vị tạp trần, có lẽ tuổi cô còn trẻ nên không nghĩ thoáng thế được.

Bà nội Diệp ở lại tán gẫu với Kiều Mộng Tiệp một lúc, chợt lấy ra thứ gì từ trong túi nhét vào tay Khương Ngọc.

Khương Ngọc nghi ngờ nhìn thật lâu cũng không thấy rõ, “Đây là cái gì ạ?”

“Lá bùa xin con.” Bà nội Diệp cười híp mắt vỗ tay cô, “Cái này cũng rất linh, bà cũng cầu mong.”

Khương Ngọc: “.”

Có phải bà nội quá gấp gáp hay không, bọn họ mới kết hôn mấy ngày.

Bà nội Diệp không hề cảm thấy không đúng, còn an ủi cô: “Rất bình thường, không phải xấu hổ, thừa dịp còn trẻ sinh xong dễ khôi phục. Hơn nữa, có con rồi, tình cảm hai vợ chồng sẽ tốt hơn.”

Kiều Mộng Tiệp nghe xong lời này, như có điều suy nghĩ liếc nhìn bà nội Diệp.

“Con biết rồi.” Khương Ngọc không muốn làm bà cụ mất hứng, nghe lời bỏ đồ vào trong túi. Cô chưa bao giờ cảm thấy tình cảm của hai người phải dựa vào con để duy trì, nếu như phải tới bước này, vậy hôn nhân này cũng quá bi ai.

Vừa hay bác sỹ tới kiểm tra phòng, mọi người đều tránh ra. Lúc này Văn Định Sơn mới vừa chạy về không bao lâu chợt kêu Văn Thanh ra ngoài, hình như có gì muốn nói.

Bên này bác sỹ kiểm tra xong sau đó cho biết tất cả đều tốt, ngày trước mặc dù Kiều Mộng Tiệp gặt người trong nhà, nhưng vẫn tích cực phối hợp trị liệu, cộng thêm tâm trạng bà luôn thoải mái, trợ giúp lớn cho bệnh tình.

Bác sỹ còn nói: “Có chồng và hai cô con gái giúp đỡ có khác.”

“Dĩ nhiên, bọn họ chính là may mắn lớn nhất của tôi, so với Linh Đan Diệu Dược còn tốt hơn ấy chứ.” Kiều Mộng Tiệp cười nói.

“Cho nên nói sinh con gái thật tốt, rất thân thiết. Cháu xem nhà bác.” Bà nội Diệp không nhịn được lại châm chọc họ Diệp mấy câu.

Ánh mắt Khương Ngọc thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa, cô hơi bận tâm về Văn Thanh và Văn Định Sơn, bởi vì Văn Định Sơn trở về hơi trễ, hai ngày này quan hệ giữa hai cha con vẫn rất căng thẳng, hai câu bất hòa sẽ gây gổ.

Cô không muốn hai cha con tranh chấp vì sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Kiều Mộng Tiệp, vì vậy khi hai người lớn đang nói chuyện phiếm thì cô nói: “Con đi ra ngoài một lát.”

Kiều Mộng Tiệp không nói nữa, tuy nhiên ánh mắt hơi nặng nề.

*

“Cái gì? Bố phải trở về?” Văn Thanh nhìn Văn Định Sơn, chợt cười cười, đáy mắt lại không có nhiệt độ, “Nếu con nhớ không lầm, bố mới về được một ngày nhỉ?”

Văn Định Sơn không có nhìn cô ấy, mà đưa mắt nhìn nơi khác, hơi nhú mày, “Bên công ty có chuyện, bắt cứ chuyện gì đều cần bố.”

“Thật sao?” Văn Thanh ôm lấy cánh tay, nhìn ông dò xét, hỏi, “Không có nguyên nhân khác?”

“Có thể có nguyên nhân gì?” Trong nháy mắt Văn Định Sơn tối thui, “Mẹ con khám bệnh không cần tiền? Số tiền lớn như vậy, bố không đi làm kiếm tiền chẳng lẽ trông cậy vào con?”

Văn Thanh làm ở Đài Truyền Hình, thu nhập coi như khá quan, lần này bác gái ngã bệnh cũng không cần bỏ tiền ra, nghe lời này càng cảm thấy Văn Định Sơn đang nguy hiểm.

Văn Định Sơn cũng nói chắc như đinh đóng cột, “Con cho rằng chút này tiền là đủ ư? Ban đầu mẹ con cố ý giữ Khương Ngọc lại, một mình bố nuôi hai đứa lớn lên, tạo điều kiện cho các con học đại học, trước đó giúp Khương Ngọc đặt mua đồ cưới, bây giờ trong nhà nào có tiền nữa!”

Khương Ngọc không muốn nghe lén, nào biết mở cửa ra thì nghe được câu này.

Cô ngậy người ở cửa phòng bệnh, nhớ tới Kiều Mộng Tiệp vẫn còn ở bên trong, vội vàng đóng kỹ cửa lại.

“Rầm” một âm thanh vang lên làm hai người kia chú ý, Văn Định Sơn đảo mắt nhìn thấy bóng dáng của cô, hơi mỉm môi không lên tiếng.

“Bác trai.” Có lẽ Văn Định Sơn vẫn luôn có dáng vẻ hòa ái dễ gần, Khương Ngọc nhất thời hơi lúng túng, “Bác không cần bận tâm đến tiền thuốc thang của bác gái, con vẫn còn chút tiền.”

Văn Định Sơn nhìn cô một cái, “Tiểu Ngọc, bác gái coi con như con ruột, tình cảm này con phải ghi nhớ. Con không cần để ý suy nghĩ của bác.”

Làm sao có thể không để ý? Sâu trong nội tâm của cô luôn coi Văn Định Sơn như cha mà hiếu thuận, nhưng mãi đến giờ mới chợt phát hiện, hóa ra trưởng bối mình kính trọng vẫn không hoan nghênh cô?

Ý nghĩ này bỗng lóe lên trong đầu, cảnh tượng bị cô xem nhẹ cũng từ từ hiển hiện ra, những năm này Kiều Mộng Tiệp không ít lần cãi cọ với Văn Định Sơn, trước kia cô cho là giữa vợ chồng có xung đột nhỏ, bây giờ ngẫm lại. Có lẽ nguyên nhân do cô cũng không chừng.

Mấy năm này Văn Định Sơn thậm chí lấy danh nghĩa làm ăn, vẫn luôn sống ở thành phố khác rất ít về nhà.

Trái tim Khương Ngọc không ngừng trầm xuống, cả người đều giống như bị nước lạnh tưới ướt.

Văn Định Sơn liếc nhìn sắc mặt Khương Ngọc cứng ngắc, lại nhìn Văn Thanh, ném xuống một câu: “Có chuyện thì gọi điện thoại” rồi rời đi.

Văn Thanh cuộn chặt nắm tay, nặng nề thở dài, “Thật CMN đủ rồi! Đàn ông đều thật đức hạnh.”

Khương Ngọc há miệng muốn nói cái gì, Văn Thanh vung tay nói: “Chị không phải trẻ con, là thật hay giả hơi suy nghĩ cũng biết. Khương Ngọc, ông ấy chỉ đang mượn đề tài để nói chuyện của mình, em đừng để ở trong lòng.”

Khương Ngọc trầm mặc.

Mặc kệ bác trai rời đi vì nguyên nhân gì, nhưng ông có ý kiến với cô là thật, hơn nữa rất có thể vì cô mà gây ra phiền phức cho bác gái.

*

Bởi vì chuyện này, cảm xúc của Khương Ngọc vẫn không tốt, nhưng cô còn phải chống đỡ trước mặt bác gái, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

May mà Diệp Duy Trần tan việc rất sớm, anh tới đón Khương Ngọc, thuận đường đưa bà nội trở về.

Ba người đi bãi đậu xe, trên đường Diệp Duy Trần chú ý thấy Khương Ngọc không hăng hái lắm, nói ít hơn bình thường.

Anh không nhịn được hỏi, “Sao thế, không vui?”

“Không có sao.” Khương Ngọc bật thốt lên hai chữ này theo thói quen, sau khi nói xong thì ngừng chút, cô nhìn người chồng trước mặt, suýt nữa không khống chế được chớp mũi cay cay, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, “Hơi mệt, đừng lo.”

Những năm này cô rất sợ cảm giác mang đến phiền phức hoặc là gánh nặng cho người khác, cho nên cẩn thận từng li từng tí cất giấu tất cả cảm xúc, nhưng đến cuối cùng mới phát hiện, hóa ra mình là phiền phức lớn nhất.

Cô không muốn Diệp Duy Trần cũng cảm thấy cô là như vậy, giữa bọn họ không có cơ sở tình cảm, không thể chịu quá nhiều sức ép.

Diệp Duy Trần vẫn nhìn chăm chú vào cô, một lát sau sờ sờ tóc cô mà không gặng hỏi kỹ hơn.

Ngược lại bà nội kéo Diệp Duy Trần nói không ít chuyện, trừ dặn dò anh rảnh rồi thì thường xuyên tới thăm Kiều Mộng Tiệp ra, còn bảo anh quan tâm Khương Ngọc nhiều hơn, đừng luôn mãi mê công việc. Lực chú ý của Diệp Duy Trần vẫn ở còn trên người cô gái trầm mặc không nói ở bên cạnh, không yên lòng gặt đầu một cái.

Bà nội nhìn bộ dáng kia của anh, đáy mắt rõ ràng lo lắng hơn.

Kết quả có lẽ Khương Ngọc quá mệt mỏi, ở trên xe dựa vào thành ghế liền ngủ mất. Diệp Duy Trần và bà nội ngồi ở ghế sau, thấy một màn này, đồng thời mở miệng, “Đắp thăm cho cô ấy (con bé).”

Ông Lưu cười thầm: “Dạ.”

“Biết thương vợ, rất tốt.” Bà nội Diệp ý vị sâu xa liếc nhìn cháu của mình.

Diệp Duy Trần quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Bà cũng nói là vợ cháu, đương nhiên phải đối tốt với cô ấy.”

“Có trách nhiệm là chuyện tốt, nhưng không cần đổ tội cho hai chữ ‘trách nhiệm’, có lẽ cháu muốn đối tốt với con bé đấy?” Bà nội nói xong, trong buồng xe nhất thời im ắng. Bà trầm mặc, đột nhiên hỏi, “Cháu gặp tiểu Kỳ rồi hả?”

Diệp Duy Trần không ngờ bà nội sẽ nói cái này, nhú mày một cái, “Sao bà biết cô ấy trở lại?”

Bà nội lộ ra nét mặt “quả nhiên”, “Hai ngày trước con bé đến nhà, mua cho bà không ít thứ, nói là tới thăm bà và cha cháu. Lúc ấy bà biết ngay, con bé nhất định sẽ đi tìm cháu.”

Sắc mặt Diệp Duy Trần trầm xuống, anh không ngờ Mạc Tử Kỳ lại chạy đến nhà anh.

Bà nội không yên tâm nói: “Duy Trần à, bây giờ cháu đã kết hôn rồi, mặc kệ lúc trước với con bé như thế nào, hiện tại không thể có lỗi với Tiểu Ngọc.”

“Cháu biết rõ.” Diệp Duy Trần cầm tay bà, “Bà không tin cháu à?”

Bà nội Diệp lắc đầu, “Bà nhìn Tiểu Kỳ từ nhỏ tới lớn, quá rõ tính tình nó, nó để tâm quá nhiều.”

Nghe đến đó, Diệp Duy Trần thẳng thắn: “Cô ấy tìm tới công ty muốn hợp tác với chúng cháu, Trí Kiệt đồng ý.”

Bà nội Diệp “A” một tiếng, sau đó nhìn anh chằm chằm, “Khó trách gần đây cháu ngày ngày làm thêm giờ, có phải tìm cơ hội gặp riêng nó hay không?”

“Gần đây cháu đang phụ trách vụ trước kia, chuyện của cô ấy giao cho Trí Kiệt phụ trách.” Diệp Duy Trần nói xong lại chần chờ nói, “Trí Kiệt vẫn thích cô ấy.”

Bà nội Diệp mở to mắt chốc lát, thở dài: “Tiểu Kỳ vẫn là đứa vĩnh viễn không biết quý trọng.”

Diệp Duy Trần không tiếp tục nói về người này nữa, anh lặng lẽ chuyển mắt tới Khương Ngọc, suy tư chuyện khác.

*

Sau bữa cơm chiều Khương Ngọc luôn ở thư phòng, nhưng cô không có viết bản thảo, mà nhìn máy vi tính đến ngẩn người.

Thật ra thì mấy năm này cô kiếm được chút tiền, lén lút đưa cho Kiều Mộng Tiệp mấy lần, nhưng Kiều Mộng Tiệp đều không nhận. Lúc ấy còn luôn nói cho cô, “Bọn con còn chưa chắc chắn, nói không chừng ngày nào đó rời xa, thì còn có tiền để giành.”

Kiều Mộng Tiệp cũng thay cô lo lắng cho tương lai của cô, tận tâm tận lực đối với cô.

Khương Ngọc lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, đây là cái năm đó Kiều Mộng Tiệp không nhận, mặt mã chính là sinh nhật của bà. Mặc dù bà vẫn không nhận, nhưng hàng năm Khương Ngọc vẫn để một khoản tiền bên trong, hiện tại khẳng định cũng không ít.

Cho Văn Thanh sợ rằng chị ấy cũng không nhận, không bằng trực tiếp cầm đi đóng tiền chữa bệnh. Cô quyết định xong, đặt ở trong túi xách, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nói một tiếng với Diệp Duy Trần. Mặc dù đây là tài sản trước hôn nhân, nhưng giữa vợ chồng nên có tôn trọng tối thiểu.

Nào biết cô còn chưa có chủ động mở miệng, Diệp Duy Trần đã gõ cửa thư phòng, sau khi đi vào trực tiếp đặt một tấm thẻ trên bàn của cô.

Khương Ngọc: “.”

“Anh biết rõ bác gái không thua gì mẹ ruột của em, cha mẹ vợ ngã bệnh, làm con rể nào có thể không biết đạo lý.” Anh mặc quần áo ở nhà, tùy ý tựa vào bàn đọc sách, giống như là đang thảo luận một chuyện rất bình thường, “Huống chi, anh không thể để vợ anh tùy tiện bị người ta ăn hiếp.”

Khương Ngọc sững sốt, “Chuyện ngày hôm nay, anh biết?”

“Thấy em mất hứng, anh vừa gọi điện thoại cho Văn Thanh.”

Diệp Duy Trần cúi người xuống, cánh tay xuyên qua ánh sáng màu vàng ấm áp tỏa ra từ đèn bàn, anh nắm cằm của cô muốn cô ngẩng đầu lên nhìn mình, “Về sau có chuyện gì phải nói với anh, không được buồn bực một mình. Chúng ta là vợ chồng, là một thể.”

Có lẽ từ xưa tới nay chưa từng có ai nói với cô như vậy, Khương Ngọc nhất thời có chút sợ sệt, cô đứng dậy đi tới bên cạnh anh, dùng sức ôm chặt anh.

“Lúc anh nói lời này, sao đẹp trai thế nhỉ.”

Diệp Duy Trần ôm lấy cô, cười nhẹ: “Chẳng lẽ không phải là câu nói thể này càng đẹp trai hơn.”

Khương Ngọc cười nhăm mắt lại, ngẩng đầu lên nhìn anh lần nữa thì đáy mắt hơi ươn, “Hôm nay em rất buồn, bởi vì anh phát hiện một sự thật tồi tệ, em mang đến tai họa cho người bên cạnh, vì cái này, em khổ sở muốn khóc.”

“Khóc rồi?”

“Không có.” Khương Ngọc nói, “Bởi vì có bà nội ở đây, bác gái ở đây, anh cũng ở đây, em không muốn làm cho mọi người không vui.”

“Không cần ngại trang ở trước mặt anh.” Bàn tay Diệp Duy Trần che ở sau gáy cô rồi chậm rãi vuốt ve, “Anh không thích em xếp anh vào bên trong hàng ngũ đó.”

Khương Ngọc sững sờ nhìn chăm chú vào mắt anh.

Diệp Duy Trần nói từng chữ: “Anh vẫn luôn chờ đợi em chủ động mở miệng tâm sự với anh, nhưng em không có, thật ra thì anh cũng rất mất hứng.”

“Anh. Sẽ để ý?”

“Dĩ nhiên.” Diệp Duy Trần cúi đầu cọ xát cái mũi của cô, “Nếu như không thể làm em tháo xuống phòng bị với anh, đó là do anh làm chưa đủ tốt.”

Nụ cười của Khương Ngọc hàm chứa nước mắt, “Diệp Duy Trần.”

“Hả?”

“Không có gì, chỉ muốn gọi tên anh.”

Diệp Duy Trần trầm mặc, sau đó nói ở bên tai cô: “Còn có một việc em nghĩ sai rồi.”

“Cái gì?”

Anh nhìn cô nói: “Em không có tệ như vậy. Em mang tới cho anh không phải là tai nạn, gặp được em, anh cảm thấy rất tốt.”

Khương Ngọc bị chặn ở trong cổ họng, không phát ra âm thanh nào.

Đây là khi anh không biết tất cả, nếu như mà biết rõ thì sao? Còn có thể cảm thấy gặp được em rất tốt không?

*

Diệp Duy Trần thấy cô lại sững sờ, cúi đầu hôn hàng mi ươn ướt của cô, “Được rồi, chuyện này đến đây thôi. Trở về phòng ngủ.”

Khương Ngọc kéo anh, “Không được, tối nay em còn có việc chưa làm xong, gần đây thiếu rất nhiều bản thảo.”

Diệp Duy Trăn cau mày nhìn cô một hồi, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, “Được rồi, để cho một mình anh trông phòng vậy.”

Khương Ngọc thấy anh chậm rãi đi ra ngoài, suy nghĩ một chút, chạy tới nhảy lên lưng anh, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói: “Thấy anh đáng thương như thế, dủ dủ anh ngủ trước vậy.”

Diệp Duy Trăn khẽ cười ôm cô về trước, “Muốn kể chuyện xưa sao?”

“Có thể.”

“Vậy không bằng vừa vận động vừa nói.”

“Diệp Duy Trăn, anh là đồ lưu manh! A ——” Khương Ngọc bị anh ném lên trên giường, tiếp theo bị thân thể bền chắc của anh bao trùm.

Bóng đêm dịu dàng, Khương Ngọc biết mình càng bị dòng nước xoáy mang tên “Diệp Duy Trăn” bao phủ không cách nào tự kiềm chế. Cô giống như là con cá thiếu dưỡng khí quá lâu, rốt cuộc cũng tìm được nguồn cung dưỡng khí có thể dựa vào mà sống.

Cô nghĩ, có lẽ cô không thể rời bỏ Diệp Duy Trăn rồi.

Diệp Duy Trăn thì sao? Có thể làm tất cả vì cô, vậy cũng có khả năng từ từ thích cô sao?

16. Chương 16

Chương 16

Edit: Bozu

Nguồn: bupbecaunang.com

Cuối cùng Khương Ngọc rốt cuộc vô dụng trước Diệp Duy Trăn, nguyên nhân cũng là —— mặc dù động tác anh lấy thể rất tuần tú, nhưng vẫn tương đối có thành ý.

Diệp Duy Trăn dĩ nhiên cũng biết cô nghĩ như thế nào, không có miễn cưỡng nữa, nhưng không cắt thể đi, chỉ bảo cô cắt đi, về sau cần thì thoải mái dùng.

Anh đưa Khương Ngọc đi bệnh viện, sau đó về công ty lấy thứ gì đó.

Hai ngày nay Diệp Duy Trăn đều chạy ngoài trường, quản chế phụ trách hiện trường Duy Tự có chuyện, hôm nay có thể còn phải ở bên ngoài đợi cả ngày. Nào biết cầm hết đồ rời đi, lại gặp được Lê Trí Kiệt và Mạc Tử Kỳ ở lầu dưới.

Hai người giống như là vừa mới kết thúc bữa ăn đề bạt.

Lê Trí Kiệt chào hỏi anh trước, ngăn xe anh lại hỏi, “Tại sao trở lại?”

“Quên đồ.” Diệp Duy Trăn hạ cửa sổ xe xuống, đồng thời vô cùng có phong độ hơi gật đầu với Mạc Tử Kỳ, nhưng ánh mắt không có dừng lại ở trên người cô ta nửa giây.

Ánh mắt Mạc Tử Kỳ tối đi, vẫn cười đáp lời anh, “Khó trách không nhìn thấy người, hóa ra là chạy ngoài trường, rất vất vả hả?”

Lời này nghe đều có chút lạ, Diệp Duy Trăn không trả lời.

Lê Trí Kiệt vội hoà giải, nói: “Từ khi công ty khai trương tới nay, phương diện này đều do cậu ấy phụ trách, quen rồi. Lại nói thể lực của cậu ấy tốt.” bupbecaunang.com/

“Trước kia anh ấy thích tham gia vận động bên ngoài, đúng là người không chịu ngồi yên.” Mạc Tử Kỳ mỉm cười nhìn chăm chú vào khuôn mặt khôi ngô của anh, Diệp Duy Trăn vẫn không có phản ứng.

Anh chỉ mở miệng hỏi Lê Trí Kiệt: “Còn có việc gì không?”

Lê Trí Kiệt mỉm cười, nói chuyện là Mạc Tử Kỳ sau lưng anh ta. bupbecaunang.com/. Cô ta đến gần một bước hỏi: “Thuận tiện đưa em một đoạn được không?” Vừa cười vừa bổ sung, “Ngay trước mặt thôi. Không hẹp hòi đến mức không chịu chở em một đoạn chứ?”

Diệp Duy Trần nhăn mày, thật ra thì phép khích tướng của Mạc Tử Kỳ không có tác dụng với anh.

Nhưng Lê Trí Kiệt cúi người xuống, lại gần anh thầm nói: “Tôi còn có việc, cậu đưa cô ấy một đoạn, dầu gì cũng quen biết, chỗ này không dễ bắt xe.”

Thấy Lê Trí Kiệt nịnh nọt, Diệp Duy Trần không nói nữa, khẽ ngược mắt ra hiệu cho ông Lưu.

Ông Lưu tài xế trực tiếp xuống xe, mở cửa ghế trước ra, “Mời Mạc tiểu thư.”

Mạc Tử Kỳ: “.”

Lê Trí Kiệt ho một tiếng, “Đi đường cẩn thận.”

Mạc Tử Kỳ gật đầu một cái, cúi người ngồi vào ghế trước. Cô liếc nhìn Diệp Duy Trần qua gương chiếu hậu.

Diệp Duy Trần an tĩnh ngồi ở ghế sau, vẫn cúi đầu nhìn tài liệu trong tay.

*

Xe đi thẳng về phía trước, trong buồng xe chỉ có ba người, Mạc Tử Kỳ không thể nào nói gì quá giới hạn. Vì vậy cô ta chọn một đề tài tương đối an toàn để tán gẫu, “Anh đã đặc biệt phụ trách quản chế Duy Tự, Alex concert cũng do anh phụ trách sao?”

“Ký hợp đồng với cậu ta là Trí Kiệt, cho nên do cậu ta phụ trách.”

“Nói vậy giống như là anh cố ý tránh tiếp xúc với em.”

Diệp Duy Trần vẫn không có ngắc đầu lên nhìn cô ta, “Em nghĩ nhiều rồi, còn rất tự mình đa tình.”

Mạc Tử Kỳ bị anh chẹn họng, ngược lại càng bị áp chế lại càng hăng, ánh mắt nhìn thẳng, “Thật sao? Nhưng hình như anh vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện đã qua, em vài lần muốn làm bạn với anh nhưng anh đều cự em ở ngoài ngàn dặm.”

Lời này rốt cuộc lại làm Diệp Duy Trần nhìn thẳng vào cô ta, nhưng đôi mắt lại không có nhiều cảm xúc, “Em cho rằng trên thế giới này thật có nhiều tình cảm như vậy? Hay là em cho rằng tôi ngu đến mức sẽ thích một người đàn bà như vậy nhiều năm?”

Mặt Mạc Tử Kỳ không còn chút máu, cắn môi liếc nhìn tài xế bên cạnh.

Ông Lưu vẫn nhìn phía trước, giống như là không nghe được.

Cô ta nắm chặt dây túi xách, cổ bình tĩnh, “Em đương nhiên không nghĩ như vậy, chỉ là anh cũng không cần nghĩ ti tiện em như thế, không thể làm bạn được sao? Đều là người làm ăn, dù sao nhiều bạn cũng tốt hơn nhiều kẻ địch.”

Diệp Duy Trần cất tài liệu, lạnh nhạt trả lời, “Em đã nói tình nghĩa bạn bè, như vậy Trí Kiệt cũng là bạn cũ, hợp tác cùng ai có khác gì đâu.”

Mạc Tử Kỳ không lên tiếng, một hồi lâu sau cố làm thoải mái mà cười một cái, “Đúng vậy, hợp tác với anh ấy cũng rất được, em chỉ thuận miệng hỏi thử thôi.”

Trong khoảng thời gian ngắn không ai nói chuyện, Diệp Duy Trần quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, dáng vẻ cự tuyệt không nói chuyện.

Mạc Tử Kỳ luôn cho rằng Diệp Duy Trần hờn giận, chỉ là không ngờ anh có thể quyết tuyệt đến mức này, ngồi ở trước có chút vô vị tẻ nhạt, ánh mắt đảo vòng quanh, tiếp theo thấy một vật.

“Đây là cái gì?”

Diệp Duy Trần cũng liếc nhìn, là một thứ giống lá bùa, lúc trước anh chưa từng thấy qua.

Vẫn là ông Lưu giải thích, vô cùng tự nhiên nói: “Là bùa xin con, hôm qua phu nhân làm rớt trong xe.”

Mặt Mạc Tử Kỳ đột nhiên cứng ngắc, khoe miệng cố gắng cong cong, “Cầu xin con? Vợ anh rất mê tín. Hai người định có con?”

Diệp Duy Trần đoán nhất định là bà nội cầu xin cho Khương Ngọc, từ trước đến giờ chuyện như vậy đều do bà nội tự ý làm. Nhưng anh không có mở miệng giải thích, đưa tay nhận lấy cẩn thận bỏ vào trong túi áo măng tô, “Tuổi của tôi muốn có con cũng rất bình thường.”

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau, Mạc Tử Kỳ bị nụ cười lóe lên trong mắt Diệp Duy Trần đâm bị thương.

Nụ cười dung túng, gần như cứng chiều. Còn tưởng rằng dành riêng cho một mình cô ta.

Cô ta cười như cảm thán: “Xem ra hai người phát triển rất tốt. Em nhớ trước kia anh rất đáng trẻ con.”

“Con người đều sẽ thay đổi.” Diệp Duy Trần nói xong, ý vị sâu xa nói cho cô ta biết, “Chuyện trước kia tôi đều đã quên, hiện tại chỉ muốn bắt đầu cuộc sống mới.”

Ngụ ý là, không muốn cô ta quấy rầy anh?

Rất nhanh Mạc Tử Kỳ xuống xe, Diệp Duy Trần lễ phép lại xa cách nói một câu hẹn gặp lại với cô ta.

Xe đi mất, Mạc Tử Kỳ đứng tại chỗ thật lâu, người ta tấp nập vào trong, quả nhiên chỉ còn dư một mình cô ta lẻ loi, tư vị kia rất không dễ chịu.

Chỉ chốc lát sau, cô ta móc điện thoại di động trong túi xách ra gọi một cú điện thoại.

*

“Thấy con mặt mày hớn hở, hẳn là phát triển không tệ với Diệp Duy Trần?” Kiều Mộng Tiệp đi phòng trị liệu, Văn Thanh và Khương Ngọc ngồi ở hành lang nói chuyện phiếm.

Khương Ngọc nghe vậy gơ tay lên sờ mặt của mình, “Rõ ràng thế cơ à?”

Mặt Văn Thanh không thay đổi, kháng nghị nói: “Có phải em nên chú ý tới tâm trạng của cô gái đang thất tình hay không?”

“Thất tình?” Khương Ngọc lấy làm kinh hãi, ngay sau đó há to miệng, “Không đúng, chị yêu khi nào sao em không biết? Văn Thanh, chị thật không có cốt khí, lúc thất tình mới nói cho em biết!”

Văn Thanh một bộ lưỡi phải nói, “Đã chia tay rồi thì có cái gì có thể nói, chỉ là sau này em và Diệp Duy Trần chớ ân ái ở trước mặt chị, gần đây chị không chịu nổi kích thích.”

Mặt Khương Ngọc tràn đầy khiếp sợ và lo lắng.

Văn Thanh bị cô nhìn đến không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là nói: “Chị không sao, thật, người đàn ông kia tuyệt không đáng tin. Chị và anh ta qua lại rất lâu rồi, nhưng mà cho tới nay đều không có công khai, hai ngày trước mới biết, anh ta ở với người khác, trực tiếp tuyên bố kết hôn.”

Khương Ngọc đau lòng sờ sờ mặt của cô ấy, “Văn Thanh.”

“Làm gì?”

“Chị không có đánh anh ta à?”

Văn Thanh: “.”

Khương Ngọc đứng lên từ trên ghế, “Loại đàn ông căn bản đó đương nhiên là phải dạy dỗ một chút mới được, chị nói cho em biết, hẳn là ai?”

Văn Thanh bật cười “Phốc”, “Thôi đi, tay chân em lèo khèo bỏ xừ. Chị đã dạy dỗ hẳn rồi.”

Khương Ngọc tò mò hỏi: “Dạy dỗ hẳn thế nào.”

“Ồm.” Văn Thanh thờ ơ, thông thả nói, “Chị đưa ảnh chụp chung trước kia gửi cho vợ sắp cưới của hần.”

Khương Ngọc giơ ngón tay cái lên với cô.

Văn Thanh dựa vào thành ghế, đôi tay đút vào trong túi, thở dài, “Đã từng cảm thấy yêu đến chết đi sống lại mới có thể kết hôn, hiện tại bỗng phát hiện, hôn nhân và tình yêu hoàn toàn khác nhau.”

“Chị vì thứ đàn ông cặn bã đó mà mất đi lòng tin đối với tình yêu à?”

Văn Thanh lắc đầu, “Không phải là bởi vì hần, còn có ——” cô ấy nói một nửa rồi dừng lại, nhìn Khương Ngọc cười nhẹ, “Thật ra thì cũng không có gì, hiện tại chị rất nhẹ nhõm.”

Khương Ngọc tựa đầu trên vai cô ấy, “Em sẽ bồi chị.”

Văn Thanh vừa định trêu chọc cô là “Em không cần Diệp Duy Trần sao?” thì điện thoại của Khương Ngọc chợt vang lên. Cô tùy ý liếc nhìn, phát hiện là Hàn Giang gọi tới.

*

Ở trong điện thoại Hàn Giang hỏi địa chỉ phòng bệnh của Kiều Mộng Tiệp, nghe âm thanh có lẽ đã xuống đại sảnh lầu dưới. Anh ta và Văn Thanh là bạn học cũ, lại là ông chủ của Khương Ngọc, đến thăm Kiều Mộng Tiệp là hợp tình hợp lý.

Khương Ngọc nói địa chỉ cho anh ta biết, sau mấy phút, Hàn Giang đã cầm giỏ trái cây đứng ở trước mặt bọn họ.

“Thời gian trước ra nước ngoài nên tới chậm, bác gái thế nào rồi?”

Văn Thanh khẽ gật đầu, “Tốt vô cùng, bác sỹ nói có thể lập tức trở về nhà, làm kiểm tra và trị liệu định kỳ là được.”

“Nói thế thì khôi phục rất tốt.” Hàn Giang nói, “Tâm trạng rất quan trọng.”

Sau khi Kiều Mộng Tiệp đi ra, Hàn Giang chủ động tới đỡ bà, miệng anh ta ngọt lại biết nói chuyện, lừa Kiều Mộng Tiệp cười mãi. Trước kia Kiều Mộng Tiệp cũng quen biết anh ta nên khi nói chuyện không cố kỵ gì, vô tình hay cố ý nói: “Cháu và Văn Thanh thật là bổ sung cho nhau, Văn Thanh đọc miệng nói chuyện không biết điều, phải bảo nó học cháu một ít.”

Văn Thanh sao lại không đọc hiểu ý của Kiều Mộng Tiệp, đi theo phía sau bất đắc dĩ nói: “Mẹ, không cần se tơ hồng lung tung, làm như không ai thèm lấy con vậy.”

“Con không thay đổi tính tình, không ai thèm lấy chẳng lẽ không phải là chuyện sớm hay muộn ư?”

Một câu nói đâm đúng chỗ đau của Văn Thanh, sắc mặt Văn Thanh hơi khó coi, nhưng cố nén không phản bác. Bây giờ cô ấy đã thay đổi không ít, trước kia còn luôn mạnh miệng với Kiều Mộng Tiệp, hiện tại hoàn toàn có thể thuận theo ý nguyện của bà.

Hàn Giang tán gẫu với Kiều Mộng Tiệp rất lâu, chờ lúc rời đi, anh ta vẫy vẫy tay với Khương Ngọc, “Anh có chuyện làm ăn muốn nói với em.”

Khương Ngọc thuận đường đưa anh ta xuống lầu.

Trước cô đã thương lượng với Hàn Giang về công việc sau này, kỳ hạn bản thảo bộ truyện dài cần kéo dài thời gian, nếu ngắn cũng phải suy tính mới có thể nhận. Khương Ngọc coi là có chút danh tiếng trong giới tác giả trẻ, cộng thêm phong cách đặc biệt của cô, độc giả và nhà xuất bản rất muốn mua sách của cô.

Cho nên bây giờ Khương Ngọc còn chút được sủng mà kiêu.

Cô cũng rất tò mò công việc Hàn Giang muốn nói với cô là gì?

Lúc này có thể khiến Hàn Giang khuyên cô nhận, tất nhiên sẽ rất quan trọng mới đúng.

Hai người vào trong thang máy, lúc này Hàn Giang mới lên tiếng nói: “Anh thực sự không muốn quấy rầy em, nhưng thấy tình hình của bác gái đã tốt hơn nhiều. Như vậy công việc có thể thu lợi nhuận, em có thể suy nghĩ thử.”

Khương Ngọc nghi ngờ nhướn mày, chỉ nghe Hàn Giang nói: “Anh có người bạn, cũng coi là nhân vật hết sức quan trọng ở Làng Giải Trí, cô ấy muốn xuất bản bộ sách tự truyện và muốn tìm em chấp bút.”

17. Chương 17

Chương 17

Edit: Bozu

Nguồn: bupbecaunang.com

Cuối cùng, Hàn Giang lại bổ sung một câu, “Dĩ nhiên, tiền nhuận bút cũng rất cao.”

Khương Ngọc trầm ngâm chốc lát, vẫn cảm thấy nghi ngờ, “Tại sao lại tìm em?”

“Cô ấy thích phong cách hành văn của em.” Hàn Giang cười nói, “Em biết đấy, người dính vào Làng Giải Trí càng lâu, khó tránh khỏi sẽ muốn dính chút hơi thở văn nghệ để bảo toàn mình.”

Cái này Khương Ngọc hiểu.

Trước kia cô cũng đã gặp rất nhiều người xuất thân từ truyền thông, nhưng phần lớn đều tìm tác giả viết nhân vật tiểu sử chấp bút, rất ít khi tìm tác giả ngôn tình như cô, dù sao cũng không phải là viết câu chuyện tình yêu.

Hàn Giang thấy cô vẫn do dự, cũng không có thúc giục cô, “Cô ta thuê rất nhiều nghệ sĩ tương đối thành công, hiện tại cũng coi là nữ cường nhân trong suy nghĩ giới trẻ, em viết tự truyện cho cô ấy, cũng là một loại tuyên truyền cho em.”

Suy tư liên tục, Khương Ngọc chỉ nói: “Để em suy nghĩ thử xem.”

Nếu là ngày trước cô sẽ trực tiếp cự tuyệt mà không cân nhắc, cô cũng không thiếu tiền, cũng thấy tương đối đậm bạc đối với hai chữ “danh lợi”. Có lẽ cũng do từ lúc xuất đạo đã thuận buồm xuôi gió, cho nên rất ít khi làm chuyện mình không thích.

Nhưng bây giờ ——

Cô nghĩ đến bác gái, lại nghĩ tới Văn Định Sơn.

*

Khương Ngọc không nói chuyện này với Diệp Duy Trăn, cuộc sống hôn nhân của họ mới bắt đầu không lâu, vẫn còn đang trong giai đoạn bồi dưỡng tình cảm, rất ít hỏi tới phương diện công việc của nhau.

Đảo mắt đến ngày Kiều Mộng Tiệp xuất viện, Văn Định Sơn vẫn không thấy về, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi tới một cuộc. Khương Ngọc biết mặc dù trên mặt bác gái không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng nhất định rất không vui, vì vậy cô lặng lẽ gọi điện thoại cho Văn Định Sơn.

Điện thoại reo thật lâu, Khương Ngọc cho là Văn Định Sơn đang đi họp, vừa mới chuẩn bị cắt đứt, bên kia chợt tiếp thông.

Lại là giọng con gái.

Khương Ngọc: “.”

Bên kia nghi ngờ “Alo” hai tiếng, trẻ tuổi và thanh thúy, Khương Ngọc cảm thấy cổ họng của mình giống như là bị cái gì chặn, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, hồi lâu mới tìm lại âm thanh, “Đây là điện thoại của Văn Định Sơn phải không?”

Bên kia an tĩnh, qua thật lâu mới có âm thanh truyền đến, lần này cuối cùng cũng là Văn Định Sơn. Ông ta ho một tiếng, đối với chuyện mới vừa rồi thì không nhắc một chữ, “Tiểu Ngọc à, sao rảnh rồi gọi điện thoại cho bác thế?”

Khương Ngọc trầm mặc, “Người vừa rồi là ai ạ?”

Văn Định Sơn: “. Một người bạn.”

Khương Ngọc chợt hiểu rõ vì sao trong khoảng thời gian này Văn Thanh luôn nóng nảy và sa sút, còn có câu “Đàn ông đều thật đức hạnh” lần trước rốt cuộc là có ý gì. Xuyên qua cửa sổ thì ra là cất giấu tất cả những gì xấu xí.

“Tại sao?” Khương Ngọc khó có thể tiếp nhận, “Bác gái tốt như vậy, làm sao bác có thể.”

Hơn nữa tại sao là lúc này? Vợ chồng nhiều năm, chút tình nghĩa vào lúc khó khăn nhất cũng không có sao? Nhớ tới phản ứng của ông ta trong khoảng thời gian này, Khương Ngọc cảm thấy như nghẹn ở cổ họng, trái tim cũng lạnh giá.

Ngay cả ngục trang và lửa gạt ông ta cũng không chịu làm.

Văn Định Sơn an tĩnh một lát, “Bà ấy tốt, đúng như cháu nói. Khương Ngọc, bác và tiểu Kiều có rất nhiều ý nghĩ trái ngược nhau, hai bác không chỉ khác nhau ở chuyện của cháu, còn có rất nhiều chỗ không hợp.”

Khương Ngọc nhớ rõ ràng trước kia bác gái và bác trai rất tốt, bọn họ vẫn rất ân ái.

Văn Định Sơn thở dài, “Sau khi cha mẹ cháu gặp chuyện không may, bà ấy càng ngày càng không thêm để ý tới bác, khi đó sự nghiệp của bác ở thời kỳ thấp, áp lực lớn lại rất khổ cực, bác cũng cần an ủi và thông cảm. Nhưng tiểu Kiều chỉ để ý cháu, bà ấy không hỏi qua ý kiến của bác, thật ra thì dù có hỏi, bác cũng phản đối nhưng lại không hề có ý nghĩa gì với bà ấy.”

“Bà ấy không thử tìm hiểu tình cảnh của bác, tâm tư của bà ấy đều đặt trên người cháu thôi. Bà ấy tình nguyện nghĩ hết biện pháp dụ dỗ cháu vui vẻ, lại hoàn toàn không muốn chia chút sinh lực trên người bác.” Văn Định Sơn giống như là dồn nén quá lâu, “Cháu vừa tới, tiểu Kiều sợ cháu không quen, mỗi đêm đều ngủ với cháu, ban ngày cũng giống vậy, biến đổi biện pháp làm cháu vui vẻ, trong mắt bà ấy chỉ còn lại cháu và Văn Thanh.”

“Tiểu Kiều là một người phụ nữ tốt, nhưng bà ấy không phải là một người vợ tốt.”

Khương Ngọc kinh ngạc lắng nghe tất cả, từng chữ nghe vào trong lỗ tai cô đều giống như từng cây kim sắc bén đâm vào màng nhĩ và trái tim cô.

Cô không ngờ mình mang đến tất cả tội tệ cho bác gái.

Trong trí nhớ bác gái rất thích bác trai, bọn họ tự do yêu nhau, không có nhân tố bên ngoài quấy nhiễu. Hôn nhân cũng là suông sẻ, bác trai gây dựng sự nghiệp, bác gái ở nhà chăm sóc gia đình và con cái, bởi vì đau lòng thân thể bác gái không tốt, bác trai vẫn không để bà đi ra ngoài làm việc.

Hàng năm bọn họ về nhà thăm người thân, tất cả thân thích đều thấy bọn họ hạnh phúc.

Khương Ngọc khó chịu nắm chặt điện thoại di động, cô nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ hít một hơi thật sâu, nói: “Đây không phải là lý do.”

“Cái gì?”

“Đừng tìm lý do cho chuyện mình ngoại tình!” Khương Ngọc mất khống chế gào to, “Bác gái có phải người vợ tốt hay không, không phải bằng câu nói của bác là có thể phủ định. Có lẽ bác gái có chỗ không đúng, nhưng bác gái không hề có lỗi với bác, không hề có lỗi với cái nhà này. Người có lỗi với cái nhà này là bác, lạc lối cũng là bác, đừng bôi nhọ bác gái, bác cũng không xứng nói tên bác gái!”

Khương Ngọc cúp điện thoại, đứng ở cuối hành lang bình phục tâm tình.

Cô phá hủy hôn nhân của bác gái, có lẽ không phải người khởi xướng, nhưng có phần mang đến sự thúc đẩy. Khương Ngọc biết không nên bị lời từ một phía của Văn Định Sơn quấy nhiễu, nhưng cô vẫn có cảm giác có tội.

*

“Khương Ngọc.” Giọng Văn Thanh truyền tới, cô ấy đứng ở cửa phòng bệnh ngoắc, “Chị có lời muốn hỏi em.”

Khương Ngọc vội vàng điều chỉnh cảm xúc, khi đi tới cố gắng không để cho mình lộ ra bất kỳ đầu mối nào.

Văn Thanh cầm một xấp biên lai, cau mày nhìn cô, “Em nộp tiền chữa bệnh?”

Khương Ngọc gật đầu một cái.

Văn Thanh thở dài nặng nề, “Thật ra em không cần ——”

“Văn Thanh, em coi bác gái như mẹ.”

Chỉ một câu nói này, Văn Thanh liền ngậm miệng. Chị em họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quá hiểu nhau, tình cảm của Khương Ngọc đối với Kiều Mộng Tiệp là gì, Khương Ngọc là một người trọng tình cảm như thế nào, không ai rõ ràng hơn Văn Thanh.

Cô ấy cúi đầu nhìn biên lai trong tay, tròng mắt rỏ xuống thật sâu, “Tuy nói vậy là rất khách khí, nhưng chị vẫn phải nói, cảm ơn em.”

Khương Ngọc nhìn Văn Thanh trước mặt, người chị không sợ trời không sợ đất lúc này khẽ cụp bả vai. Bả vai gầy yếu của chị ấy gánh chịu nhiều chuyện cô không biết, mẹ bệnh nặng, thất tình, ba ngoại tình bên ngoài.

Có thể Văn Thanh không nói với cô.

Cô chủ động tiến lên một bước, dùng sức ôm lấy Văn Thanh.

Nước mắt nhăn nại đảo quanh thật lâu ở trong hốc mắt, nhưng cuối cùng không có rớt xuống, Khương Ngọc mấp máy cánh môi khô khốc, nói: “Chúng ta là chị em, bác gái còn có em là con gái. Về sau, tất cả đều có em và chị cùng nhau gánh vác.”

Văn Thanh sững sốt một chút, giây lát sau, giơ tay vịn sống lưng của cô, “Em đều biết?”

Khương Ngọc buông cô ấy ra, chậm rãi gật đầu một cái, “Chị biết lúc nào?”

“Trước khi mẹ ngã bệnh không lâu, chị đi công tác, kết quả là chạm mặt.”

Văn Thanh nói cực kỳ bình tĩnh, nhưng đáy mắt lại có dấu vết tro tàn, “Chị do dự thật lâu có nên nói cho mẹ biết hay không, nhưng sau mẹ ngã bệnh, chị không dám nói, cũng không nỡ nói. Khương Ngọc, tại sao lại như vậy, chị cho là bọn họ yêu cả đời, chị cho là ba chị không giống người khác, nhưng ba lại ngoại tình. Thậm chí ba còn ti tiện đến mức này, ngay cả mẹ ngã bệnh cũng không tới thăm bà.”

Khương Ngọc nhìn thấy Văn Thanh rơi nước mắt, đây là lần đầu tiên kể từ khi trưởng thành tới nay cô thấy Văn Thanh đau lòng khóc thảm thiết như thế. Cô chỉ có thể nắm chặt tay Văn Thanh, im lặng nắm thật chặt.

Đã từng cho rằng cha mẹ rời xa mình đã là chuyện đau khổ nhất trên thế giới này, hóa ra còn có rất nhiều chuyện không nằm trong vòng kiểm soát, nhưng không thể nào tiếp nhận nổi.

Khương Ngọc không biết bác gái có cảm ứng được bác trai thay đổi hay không, trực giác của phụ nữ vô cùng nhạy cảm, nhưng bác gái không đề cập tới nên bọn họ cũng nói năng thận trọng. Nhưng có chuyện Khương Ngọc hạ quyết tâm ở đáy lòng, đó chính là về sau cô phải có trách nhiệm với bác gái, cô sẽ không để Văn Định Sơn có thêm bất kỳ lý do gì nhục nhã bác gái.

*

Khương Ngọc nhanh chóng đồng ý với Hàn Giang, cũng hẹn thời gian gặp mặt đối phương, bất kỳ chuyện hợp tác chi tiết nào cũng phải chờ lúc gặp mặt bàn.

Ngày đó Diệp Duy Trần thuận đường đưa cô đi, đến bên ngoài quán cà phê vẫn không quên nhắc nhở: “Hôm nay phải về nhà chúc thọ bà nội, chớ quên đấy.”

Từ khi trăng mặt trở lại Khương Ngọc vẫn không có tới nhà họ Diệp, đối với lần này trong lòng cô thật là có lỗi, vào lúc này vô cùng khiêm tốn thành khẩn liên tiếp bày tỏ, “Yên tâm đi, em vẫn nhớ, em sớm ghi chép vào sổ rồi. Ngay cả quà tặng em cũng chuẩn bị tốt.”

Diệp Duy Trần nghiêng người hôn một cái ở trên má cô, “Ngoan như vậy, phần thưởng của em.”

Khương Ngọc không khỏi cười, miệng giận trách: “Rõ ràng là chiếm tiện nghi của em.”

Diệp Duy Trần chỉ chỉ khoe môi mình, thái độ bao nhiêu nghiêm chỉnh: “Được, vậy em hôn lại.”

Khương Ngọc tiến tới thật, cũng cắn một cái trên môi anh, tiếp đó tâm tình tốt xuống xe, đứng ở bên ngoài cửa xe vẫy tay với anh, “Hẹn gặp lại chú.”

Diệp Duy Trần nheo mắt nhìn cô, “Đợi Hàn Giang ở đây?”

“Đúng vậy, anh ấy là ông chủ kiêm người quản lý của em.” Khương Ngọc nói xong đảo mắt, chồm người qua híp mắt nhìn anh, “Anh ghen à?”

Diệp Duy Trần khinh thường bĩu môi.

Khương Ngọc sắp bị anh chọc cười, đáy mắt đều là nụ cười không giấu được. Diệp Duy Trần nhú mày, mang tai lại hơi ửng hồng, ném xuống một câu: “Kết thúc gọi điện thoại cho anh, không cho phép tùy tiện đi xe của người khác”, rồi rời đi.

Khương Ngọc đứng tại chỗ đưa mắt nhìn anh rời đi, lúc này mới xoay người vào phòng cà phê, khoe môi cong lên gần như không thu lại được.

*

Xa xa thấy Hàn Giang và một cô gái ngồi ở trong góc, anh ta vẫy tay với cô, nhưng mà trên mặt lại có nụ cười chế nhạo. Khương Ngọc phỏng đoán nhất định là tình cảnh mới vừa rồi của cô và Diệp Duy Trần ở bên ngoài đã bị anh nhìn thấy, trên mặt hơi nóng, nhưng sống lưng thẳng tắp đi tới.

Cô tò mò cô gái hôm nay muốn gặp rốt cuộc là ai, ánh mắt chuyển tới trên người cô ta, càng đến gần, trái tim không khỏi chìm xuống.

Sao lại là cô ta?

18. Chương 18

Chương 18

Edit: Bozu

Nguồn: bupbecaunang.com

Trí nhớ của Khương Ngọc không tính là quá tốt, có lúc cũng thường quên chìa khóa, nhưng đối với diện mạo người ta thì cô lại khác, đây cũng là khi tách ra sống với Diệp Duy Trần. Khi đó tất cả mọi người bên cạnh gọi Diệp Duy Trần là “Lão Tam”, anh là thuộc hạ đội Tần đứng hàng thứ ba, ở trường cảnh sát hay phòng ngủ đều xếp thứ ba, vì vậy truyền ra tên đó.

Chờ sau khi anh bị thương rời đi, Khương Ngọc muốn nghe được tin tức của anh cũng đã muộn.

Nhà họ Diệp đau lòng con trai, cũng lo lắng vấn đề an toàn, vì vậy kiên trì không cho phép lộ ra bất cứ tin tức gì về anh. Khương Ngọc không hỏi thăm được từ phía đội Tần.

Biển người mênh mông, cô ghi nhớ bộ dáng của anh, hàng mi nét mày nụ cười tiếng nói, cô đều buộc mình phải nhớ rõ. Sau đó từ từ tìm kiếm.

Cũng là sau đó, cô gần như sắp biến thành người nhận dạng, đối với người từng gặp qua một lần thì không quên được.

Cho nên Khương Ngọc lập tức nhận ra cô gái trước mặt, đây chẳng phải là một thành viên trong hình ông nội Trang lấy ra khi ở thôn nhỏ ư?

Thật ra thì nguyên nhân lúc ấy nhớ cô gái này là Diệp Duy Trăn chụp ảnh, gần như tấm nào cũng đều có cô ấy. Người chụp hình lấy ai là trung tâm, xem hình nhiều cũng có thể biết được.

Có lúc trực giác của con gái nhạy bén đến đáng sợ, trong phút chốc, Khương Ngọc đã cảm thấy có thứ gì không đúng lắm.

Ánh mắt cô gái kia nhìn cô chứa ý cười, nhưng trong con người lại thoáng che dấu cảm xúc không nói ra được.

Tóm lại cảm giác không tốt lắm.bup*be*cau*nang

“Vị này là Mạc tổng – Mạc Tử Kỳ, CEO của công ty giải trí Lập Tân, em biết Lập Tân hơn anh, thiên vương em thích là người nhà cô ấy.” Hàn Giang chủ động giới thiệu hai người.

Mạc Tử Kỳ đưa bàn tay trắng nõn ra, sơn móng tay màu đỏ tươi rất là bắt mắt. Cô ta và Khương Ngọc bắt tay, “Chào Khương tiểu thư, dung mạo của cô không giống với trong ấn tượng của tôi.”

Hàn Giang vốn muốn giới thiệu Khương Ngọc thì lại nuốt trở vào, cười nói: “Đó là cô chưa từng thấy dáng vẻ cô ấy bận rộn bản thảo, điển hình trạch nữ.”

“Nói như vậy, Hàn tiên sinh từng thấy?” Mạc Tử Kỳ muốn đùa giỡn.

Hàn Giang nghe ra hàm nghĩa trong lời nói đó, vội vàng cười lắc đầu, “Đừng hiểu lầm, trông Khương Ngọc trẻ tuổi, nhưng người ta có chồng rồi. Mạc tổng đừng nói giỡn mới phải.”

Mạc Tử Kỳ “ồ” một tiếng, quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Khương Ngọc rất là thâm thúy, “Vừa rồi cô nói chuyện với một vị nam sĩ ở bên ngoài, anh ta là ——”

“Chồng tôi.” Khương Ngọc không biến sắc nhìn người trước mặt. Cô muốn xem Mạc Tử Kỳ rốt cuộc muốn nói cái gì, trước không biết cô ta và Diệp Duy Trăn, bây giờ biết, cảm giác vô cùng vi diệu.

Quả nhiên Mạc Tử Kỳ cúi đầu cười một tiếng, làm ra vẻ suy tư, “Hình như, anh ấy rất giống một người bạn cũ của tôi.”

Khương Ngọc biết mình không có đoán sai, chỉ mỉm cười nhìn cô ta.

Mạc Tử Kỳ không đợi cô nói tiếp, nói tiếp, “Anh ấy tên Diệp Duy Trăn, không biết tôi có nhận lầm không?”

Hàn Giang kinh ngạc nói: “Diệp Duy Trăn là bạn cô?” Ngay cả anh ta cũng nhăn mày, sao trùng hợp vậy?

Mạc Tử Kỳ: “Đúng vậy, lúc này tôi còn tưởng nhận lầm.” Lại dừng một chút mới nói, “Không ngờ anh ấy chính là chồng cô ấy, tôi không có nghe anh ấy nhắc tới.”

Lời này ngay cả Hàn Giang cũng nghe ra, cười khan một tiếng, đổi đề tài, “Mạc tổng, chúng ta nói chuyện hợp tác nhé?”

“Dĩ nhiên, bây giờ biết là vợ Duy Trăn, chuyện hợp tác lại càng không có vấn đề gì.” Mạc Tử Kỳ cười nhìn Khương Ngọc, mở tròng hai mắt, “Tôi và anh ấy lớn lên với nhau từ nhỏ, cô giúp tôi viết tự truyện, cũng có thể thấy có rất nhiều chuyện lý thú có liên quan tới anh ấy.”

Khương Ngọc nhìn cô ta, không có nhận lời.

Mạc Tử Kỳ lại làm vẻ lỡ lời, “Cô không nên suy nghĩ nhiều, Duy Trăn là bạn tốt của tôi, coi như một người rất quan trọng trong đời tôi, không có quan hệ khác.”

Khương Ngọc gật đầu một cái, vừa hay phục vụ tới hỏi cô uống gì, cô chọn nước lọc.

Mạc Tử Kỳ chờ nhân viên phục vụ đi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Khương Ngọc, “Về chuyện hợp tác, Khương tiểu thư nghĩ như thế nào?”

*

“Nếu là bạn Diệp Duy Trăn, vậy thì gọi tôi là Khương Ngọc.” Khương Ngọc hơi suy tư, nói, “Thật ngại quá Mạc tổng, chuyện hợp tác, tôi phải nói tiếng xin lỗi với cô.”

Mạc Tử Kỳ nhú mày.

Khương Ngọc nói tiếp: “Tôi sợ sẽ phụ tâm ý của Mạc tổng, bởi vì tôi thật sự không giỏi chuyện sáng tác hồi ký, so với hồi ký, tôi giỏi viễn tưởng hơn, dù sao, tương lai đáng để mong chờ hơn so với quá khứ đúng không? Ngoài ra cô nói về Diệp Duy Trăn, thật ra thì tôi cũng không có quá nhiều hứng thú về quá khứ của anh ấy, tương lai của anh ấy thuộc về tôi là đủ rồi.”

Nụ cười trên mặt Mạc Tử Kỳ dần dần biến mất.

Khương Ngọc còn nói: “Thật ra thì tôi nghĩ anh ấy cũng giống vậy, bởi vì anh ấy chưa từng nhắc đến với tôi, có lúc thỉnh thoảng nhắc tới, nhưng nói không đáng nhớ tới.”

Cho dù Hàn Giang chậm lụt, đến mức này cũng cảm thấy có gì không đúng, từ đầu đến cuối anh ta không có chen miệng, vẫn trầm mặc xem cuộc chiến.

Khương Ngọc nói xong những lời này, lấy tiền từ trong túi ra để lên bàn, sau đó chậm rãi đứng lên, “Rất hân hạnh được biết Mạc tổng, thật ra thì cô không giống nữ cường nhân trong tưởng tượng của tôi. Tôi đi trước.”

Cô khẽ gật đầu với Hàn Giang, lúc rời đi thậm chí không có nhìn sắc mặt của Mạc Tử Kỳ. Tuy nhiên nghĩ cũng biết, sợ rằng người nọ bị cô làm cho tức giận không nhẹ.

Đứng ở ven đường chờ xe, đôi tay Khương Ngọc cắm ở trong túi, trong đầu vẫn lặp lại lời Mạc Tử Kỳ nói. Nói như vậy, Diệp Duy Trăn cũng đã gặp mặt cô ta.

Khương Ngọc là viết câu chuyện tình yêu, cho nên chút thủ đoạn của Mạc Tử Kỳ không có ý nghĩa gì với cô, đối phương cố ý nói không rõ ràng, vì muốn ly gián cô và Diệp Duy Trăn. Cô dĩ nhiên sẽ không dễ dàng trúng bẫy, nhưng Diệp Duy Trăn vẫn gạt cô chuyện này, làm trong lòng cô hơi khó chịu.

Trước kia Diệp Duy Trăn từng nói, sau khi cưới sẽ chung thủy không lừa gạt cô.

Mặt khác, cô liên tưởng đến ông nội Trang, bây giờ nhớ lại, thật ra thì lúc ấy rất nhiều dấu vết đều bị cô bỏ quên. Nghĩ đến Trang Bằng đầu đối với cô ngay từ đầu, bao gồm vẻ mặt và phản ứng của ông nội Trang, luôn có thể làm cô đoán được chút gì. Hôm nay xem ra, đó là nơi anh và Mạc Tử Kỳ đã từng trải qua. . . .

Diệp Duy Trăn nói, lúc ấy chọn nơi đó, là bởi vì cảm thấy phong cảnh rất đẹp muốn mang cô đi xem, một mặt khác là muốn mượn cơ hội đi thăm gia đình Trang Bằng.

Những lý do này đều rất hợp lý, nhưng nếu như anh có thể thẳng thắn với cô hơn thì tốt biết bao.

Khương Ngọc thở ra, ngăn người nhìn dòng người trên đường phố đối diện, loại cảm giác này quả nhiên không tốt. Mặc dù biết Mạc Tử Kỳ cố ý, cũng không nên suy nghĩ lung tung, nhưng tình cảm ấy thật kỳ lạ, vừa dưng phải chuyện mình quan tâm, người mình quan tâm thì lúc nào cũng mất lý trí——

“Khương Ngọc.” Hàn Giang đuổi theo, thở hồng hộc đứng ở trước mặt cô.

Nhìn tóc anh hơi rối, Khương Ngọc thấy có lỗi, “Thật xin lỗi, em làm hỏng chuyện, có gây ra phiền phức cho anh hay không?”

Hàn Giang cười khẽ, “Dĩ nhiên không, anh và cô ấy không thân thiết lắm. Em đi đâu? Anh tiễn em.”

“Không cần, em tự bắt xe.”

Ánh mắt Hàn Giang nhìn thẳng vào cô, mơ hồ đoán được cái gì, cuối cùng cúi đầu cười cười, “Được, vậy thì anh đi đây.” Anh nhớ Mạc Tử Kỳ còn ở trong quán cà phê, chớ đến lúc đó lại bị người có lòng bất nhúc nhích nói huyền thuyên, mang đến phiền hà không cần thiết cho Khương Ngọc.

Khương Ngọc cảm kích cười với anh ta, “Hẹn gặp lại.”

Hàn Giang chuẩn bị đi, rồi lại ngừng bước, chần chừ nói một câu, “Mặc dù anh không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng nếu như em có khúc mắc, cách tốt nhất là trực tiếp hỏi Diệp Duy Trấn.”

Khương Ngọc không ngờ Hàn Giang sẽ nói lời này với mình, cười nhẹ, “Yên tâm đi, em biết nên làm như thế nào.”

“Đi đường cẩn thận.” Hàn Giang khoát khoát tay với cô, trực tiếp đi về phía đỗ xe.

Mạc Tử Kỳ thông qua cửa thủy tinh sát đất nhìn mọi thứ đang diễn ra, cô ta không ngờ cô nàng này khó đối phó như vậy, chỉ là không nóng nảy, tình cảm giữa cô và Diệp Duy Trấn đã nhiều năm, cô không tin bằng mấy tháng ngắn ngủn mà Khương Ngọc có thể thay thế. Hiện tại Diệp Duy Trấn có thù địch với cô ta, nói trắng ra không phải là đang oán hận năm đó cô ta vứt bỏ anh ư? Chỉ có đau càng sâu, mới oán giận càng lớn.

Cô ta cong khoe môi, ưu nhã bưng cà phê trước mặt lên uống một hớp. Không sao, có một đối thủ mạnh mẽ mới thú vị, kịch hay giờ mới bắt đầu, ai thắng ai thua còn chưa biết.

*

Diệp Duy Trấn trở lại nhà họ Diệp vừa lúc quá giờ cơm, cả gia đình đông đủ, chỉ có chỗ ngồi cạnh anh còn trống không. Anh cởi áo khoác, vừa kéo ống tay áo, vừa đi đến bên Khương Ngọc, từ phía sau khẽ gõ đầu cô, hạ giọng hỏi, “Không phải nói kết thúc gọi điện thoại cho anh ư?”

Khương Ngọc vẻ mặt tự nhiên nói: “Chờ anh hết bận, hai chúng ta cùng nhau đến muộn à?”

Diệp Duy Trấn khẽ nhếch miệng cười, ngồi xuống bên cạnh cô, lại nghiêm mặt hỏi: “Ai đưa em đi?”

“Anh đoán xem?”

“Thấy em hùng hồn như vậy, hiển nhiên không phải Hàn Giang.”

Khương Ngọc không thú vị bĩu môi, “Anh không thể phối hợp với em, để em xem thử đáng về anh ghen à.”

Diệp Duy Trấn nghe vậy, đưa tay ở dưới bàn nhéo eo cô, Khương Ngọc lạnh lợi sống lưng thẳng tắp.

Bà nội Diệp đều thấy hết, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, “Được rồi, hai đứa đừng làm rộn, mau ăn cơm! Duy Trấn tuổi đã cao, sao lại giống như đứa trẻ vậy.”

“Đúng vậy, cháu là đứa bé, cháu không có náo.” Con anh cả Diệp Duy Vũ – Đa Đa chột lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi ở trên bàn cơm, thật là đáng yêu.

Khương Ngọc hí mắt bấm khuôn mặt bụ bẫm của cậu bé, “Chú hai cháu có lúc ngây thơ, còn giống trẻ con hơn cháu.”

Đa Đa tròn tròn cặp mắt, “Nhưng chú ấy còn kết hôn, đứa bé không thể kết hôn.”

Người cả nhà đều bị cậu nhóc chọc cười, Diệp Duy Trấn cũng cười. Anh nghiêm túc bưng bát lên, trong lòng lại không nhịn được hỏi mình, ở cùng Khương Ngọc quả nhiên là càng ngày càng ngày thơ? Vừa nãy ngay cả đứa trẻ mười tuổi cũng không nhất định làm như vậy.

Khương Ngọc liếc nhìn khuôn mặt yên tĩnh của anh, cắn cắn môi, cũng cúi đầu nghiêm túc ăn cơm.

*

Cơm hôm nay rất náo nhiệt, người nhà họ Diệp đều đến đông đủ, sau khi ăn xong mọi người tụ chung một chỗ ăn trái cây nói chuyện phiếm, đề tài vẫn vậy lượn trên người Khương Ngọc và Diệp Duy Trấn.

Bọn họ mới cưới, thúc giục hai người có đứa bé dĩ nhiên trở thành chủ đề trong nhà, Khương Ngọc bị chị dâu và em chồng vây quanh gần như thở không ra hơi, nhiều lần hướng ánh mắt cầu cứu Diệp Duy Trấn.

Nào biết Diệp Duy Trấn luôn làm bộ như không thấy, chỉ lo nói chuyện với anh cả Diệp Duy Vũ.

Diệp Duy Vũ nhỏ giọng hỏi anh, “Nghe nói bên chú đang hợp tác với công ty tiểu Kỳ?”

“Nghe bà nội nói?”

“Bà nội cũng là quan tâm chú.” Diệp Duy Vũ liếc nhìn Khương Ngọc cách đó không xa, còn nói, “Mặc dù Tiểu Ngọc còn ít tuổi, nhưng rất hiểu chuyện, trước khi chú tới đều là em ấy trò chuyện cùng với bà nội. Chị dâu và em gái tìm cơ ở lại, cô gái kiên nhẫn lại hiểu thuận giống như em ấy thật không nhiều.”

Diệp Duy Trần cũng liếc nhìn Khương Ngọc, khẽ “Ừ” một tiếng.

“Ừ cái gì mà ừ, anh đang nhắc nhở chú đối xử với người ta tốt hơn.” Diệp Duy Vũ đánh một quyền lên ngực anh, “Công việc quan trọng cũng không thể bằng gia đình, hơn nữa hiện tại chú có liên quan tới công ty tiểu Kỳ, tốt nhất tránh gặp mặt, hoặc là nói rõ với Tiểu Ngọc.”

Diệp Duy Trần suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, “Em sẽ nói với cô ấy.”

Nào biết buổi tối rời nhà họ Diệp, Diệp Duy Trần còn chưa kịp mở miệng, Khương Ngọc bỗng nói với anh: “Diệp Duy Trần, hôm nay em gặp một người.”

Diệp Duy Trần hơi sửng sốt, không khỏi giật mình.

19. Chương 19

Chương 19

Edit: Bozu

Nguồn: bupbecaunang.com

Có lẽ là luôn thấy Diệp Duy Trần chững chạc, trong mắt anh bỗng nhiên lộ ra kinh ngạc, trên mặt lại hơi có vẻ hốt hoảng khiến Khương Ngọc suýt nữa nhìn không được bật cười.

Cô thu hồi biểu cảm, tiếp tục tạo ra vẻ không đụng ta thì không biết bản chất, “Hắn anh biết là ai?”

Diệp Duy Trần nhìn cô rất lâu, trịnh trọng gật đầu một cái, “Biết.”

“Anh không có lời nào muốn nói với em à?”

“Có.” Ánh mắt của Diệp Duy Trần không có né tránh, thản nhiên mà trực tiếp, tuy nhiên lời nói thật làm cho người ta dễ khóc dễ cười, “Bây giờ em có muốn nghe không?”

Mặt Khương Ngọc cứng đờ, tiếp tục ra vẻ chuẩn bị tính sổ: “Vậy phải xem anh che giấu em bao nhiêu.”

Diệp Duy Trần lập tức nói: “Cô ấy là bạn gái trước của anh, hai nhà biết nhau từ nhỏ, sau đi học cùng trường, từ từ có quan hệ.”

“Ừm, thanh mai trúc mã.”

Thấy Khương Ngọc cảm thán, Diệp Duy Trần từ chối cho ý kiến.

Sau đó anh im lặng một lúc, Khương Ngọc biết anh muốn nói lúc hai người tách ra là lúc đau khổ.

Vậy mà anh chỉ hơi hột nói: “Như những cặp đôi khác, bọn anh trải qua một khoảng thời gian rất vui vẻ, nhưng vẫn đi tới chia tay. Tốt nghiệp đại học, bọn anh chọn nghề nghiệp cũng khác nhau, hơn nữa không ai nhường ai, cuối cùng vì lý tưởng cô ấy ra nước ngoài, anh vì lý tưởng của mình đi nơi khác. Không liên lạc nữa, thật ra chỉ là chuyện xưa bình thường.”

Nhìn anh nghiêm túc, Khương Ngọc cũng không rõ rốt cuộc nên thất vọng hay là vui mừng.

Anh đúng là dụng tâm giải thích, nhưng về bản thân mình, lại luôn có điều cất giữ, anh chưa từng rộng mở nói với cô những bí mật sâu trong nội tâm.

Khi còn trẻ lý tưởng của anh là gì? Sau lại xảy ra chuyện gì? Anh đều không nói một chữ.

Lúc này Khương Ngọc ngẫm lại, ban đầu Diệp Duy Trần từng nói, hôn nhân của họ không có tình cảm, hai người ở chung một chỗ giống như là theo như nhu cầu kết nhóm sống qua ngày. Ngày trước cảm thấy không có gì không được, nhưng lúc này, hình thức chung sống này làm cả người cô rét run.

Lòng người như bọt biển hút nước, càng thêm vào, lại càng khát vọng nhiều hơn.

Tham lam là bản tính của con người, dù Khương Ngọc lý trí mấy nhưng vẫn chỉ là một người thường mà thôi.

Diệp Duy Trần thấy cô không nói lời nào, cũng không đoán ra cảm xúc của cô, chỉ nói tiếp: “Thời gian trước cô ấy tìm bên anh hợp tác, nhưng em yên tâm, anh sẽ không đảm nhiệm hợp tác với cô ấy.”

Khương Ngọc an tĩnh lại, “Không còn gì nữa?”

Đáy mắt Diệp Duy Trần lộ ra một tia nghi ngờ.

Khương Ngọc nhắc nhở anh: “Nhà Trang Bằng. . . .”

Diệp Duy Trần lập tức đưa tay qua ôm bả vai cô, áp khuôn mặt cô lên ngực mình, “Thật xin lỗi, cái này là do anh suy nghĩ không chu toàn. Lúc ấy muốn đưa em tới đó, cũng không có nghĩ tới cô ấy, thậm chí anh chưa từng liên tưởng tới cô ấy, chỉ cảm thấy nên tới nơi đó.”

“Trang Bằng và ông nội là gia đình nghèo mà bọn anh từng cùng nhau trợ giúp, mặc dù anh và cô ấy chia tay, nhưng ta cũng một mực kiên trì làm chuyện này. Anh nghĩ chuyện này không liên quan đến chia tay, mà đây là trách nhiệm.” Diệp Duy Trần nói xong, “Nhưng anh không biết cô ấy vẫn còn tiếp tục hỗ trợ họ.”

“Diệp Duy Trần.” Khương Ngọc ngẩng đầu nhìn chăm chú vào anh, “Nói thật với em, trong lòng anh còn có cô ấy không?”

Diệp Duy Trần lắc đầu, ngay sau đó bật cười, “Anh là người đàn ông bình thường, mười năm chung tình chờ đợi một người, chuyện này thật không thực tế.”

“Vậy tại sao mười năm này, anh đều không có người khác?”

Diệp Duy Trần cau mày hạ mi, “Năm đó bởi vì một bất ngờ, anh mất đi rất nhiều thứ quan trọng, từng có ngày mất mát như đưa đám, sau đó cũng mất một thời gian lấy lại lòng tin. Về sau có sự nghiệp, nên không có suy tính đến vấn đề tình cảm.”

Cô để tâm hỏi, anh cũng để tâm đáp, Khương Ngọc tự nói với mình cái này là đủ rồi, không thể trách móc quá.

Đây là chuyện cũ anh không muốn nhắc tới, cô không nên bởi vì một cô gái bụng dạ khó lường mà gặng hỏi, huống chi lúc này nghe anh nói những lời này, chua cay lúc đó có mấy người hiểu?

Khương Ngọc xoay người đi về phía trước dọc theo đường cái, “Em không muốn hỏi gì nữa.”

*

Diệp Duy Trần khẽ thở dài quan sát bóng lưng cô. Anh đi nhanh lên, cũng không có đưa tay chạm vào cô mà nhỏ giọng hỏi: “Khương Ngọc, chúng ta cãi nhau à?”

Khương Ngọc hơi ngừng bước chân.

Diệp Duy Trần chợt ôm lấy cô từ phía sau, áo khoác ấm áp bao trọn lấy cô.

Giọng anh nghe càng thêm dịu dàng ở trong màn đêm, “Trước khi cưới anh đã cam kết với em sẽ chung thủy, không lừa gạt, nhưng sau khi cưới đã phá vỡ cam kết đầu tiên. Khương Ngọc, anh không có kinh nghiệm, về sau sẽ làm tốt hơn.”

“Không có kinh nghiệm làm gì?” Khương Ngọc nhìn bóng hai người, buồn buồn hỏi, “Anh và cô ấy ở chung một chỗ chưa từng cãi nhau à?”

Diệp Duy Trần cười khẽ, thổi khí ở bên tai cô, môi cũng dán lên cái tai lạnh lạnh của cô, “Đồ ngốc, anh nói là kết hôn.”

“Dù sao cũng là lần đầu tiên, anh còn có rất nhiều thứ chưa được, chúng ta từ từ thôi được không?” Anh nói với cô, “Chúng ta còn có thời gian cả đời mà.”

Cả đời.

Khương Ngọc nghĩ tới hai chữ này, trong lòng dần dần ảm áp.

Cô xoay người ôm anh, nhón chân lên, gương mặt dính sát vào ngực anh, lại đưa tay nhéo anh một cái, “Lần đầu tiên cái gì, anh còn muốn cưới lần thứ hai hả?”

Diệp Duy Trần cười ôm chặt cô, “Lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, cả đời chỉ cưới một lần.”

“Chúng ta không cãi nhau.” Khương Ngọc thì thầm ở trong lòng anh, “Em sẽ không bởi vì người khác mà tức giận cãi nhau với anh, nếu thế thì em sẽ keo kiệt và không hiểu chuyện, chuyện của hai chúng ta sẽ không bị ai quấy nhiễu. Em sẽ hỏi anh cho rõ, tuy nhiên không thích cảm giác bị anh giấu giếm.”

“Anh biết rõ.” Diệp Duy Trần không khỏi mềm giọng, anh chợt phát hiện cô gái nhỏ trong ngực thấu tình đạt lý hơn so với trong tưởng tượng của anh, sau đó lại không biết làm thế nào nhìn cô, “Cho nên vừa rồi em cố ý giả bộ hơi tức giận để khiến anh khẩn trương?”

Khương Ngọc vênh mặt lên, “Anh khẩn trương sao? Em không nhìn ra đấy. Mặc dù em không muốn so đo chuyện này với anh, nhưng anh thật sự nói dối, để tránh cho về sau tái phạm, nhất định phải trừng phạt.”

“Được.” Diệp Duy Trần cam tâm tình nguyện hỏi, “Định phạt anh thế nào?”

Khương Ngọc suy nghĩ, “Rửa bát một tuần.”

“Được.”

“Đi xem phim Hàn với em.”

“Được.”

“Mỗi đêm xoa bóp cho em.”

“Được.”

“Còn có ——”

“Khương Ngọc.” Đáy mắt Diệp Duy Trần lại cũng là nụ cười, “Có chừng có mực mới có thể yêu.”

Khương Ngọc hừ một tiếng, bỗng đi vòng qua phía sau anh, lập tức nhảy lên lưng anh. Diệp Duy Trần vội vàng giữ cô.

“Còn có, phạt anh công em, từ đây đến đầu đường kia.” Suy tính đến tay phải của Diệp Duy Trần bị thương, cuối cùng Khương Ngọc vẫn không dám quá cần rõ, chỉ chỉ một khoảng cách rất gần.

Diệp Duy Trần đi dưới ánh đèn đường mờ vàng, bước từng bước vững vàng về phía trước, vừa đi vừa lắc đầu, “Ồ với em lâu, anh thường thấy mình không giống người ba mươi bốn tuổi.”

“Chẳng lẽ giống như bốn mươi ba ư?”

Diệp Duy Trần mặc kệ cô chế nhạo, mà dùng cảm nhẹ nhàng cọ vào cánh tay cô vòng trước cổ mình.

Cuộc sống luôn có vô số bất ngờ, khi anh thù vãn mãn chí, số mạng chợt đẩy anh vào thung lũng. Khi anh rút cuộc chấp nhận số phận, muốn sống bình thản không lo hết đời, một người đột nhiên rơi xuống.

Bất ngờ này khiến anh thấy vui mừng.

*

Lần đầu tiên hai người xung đột mà dễ dàng hóa giải, trải qua chuyện này, Khương Ngọc phát hiện Diệp Duy Trần càng thêm sẵn sàng mình. Mặc kệ anh đang đền bù hay là muốn bồi đắp tình cảm của hai người, tóm lại chuyện này làm Khương Ngọc rất vui.

Mỗi ngày Diệp Duy Trần giảm giờ làm thêm giờ, trừ bình thường đi làm ra, thời gian còn lại đều do Khương Ngọc sai khiến.

Lúc Khương Ngọc viết bản thảo, anh còn quan tâm đưa cho cô một tách trà xanh, có lúc còn gọt sẵn trái cây. Khương Ngọc lại cảm thấy. Ừ, cảm giác bắt được thóp thật sự quá tuyệt vời!

Dĩ nhiên, người kia cũng không phải là mặc cho cô sai khiến.

Ví dụ như mặc kệ ban ngày dụ ngoạn thế nào, đến buổi tối sẽ ——

Ở trên giường, Khương Ngọc bị Diệp Duy Trăn chơi đùa không chịu nổi, cũng sẽ bộc phát đe dọa đối phương, “Diệp Duy Trăn, anh bắt nạt kẻ yếu!” Ban ngày ôn tồn nho nhã, đến tối liền hóa thân thành sói, Khương Ngọc hoài nghi chồng cô có khả năng diễn siêu đẳng.

Đến mức này Diệp Duy Trăn cũng không muốn nói chuyện chút nào, động tác rõ ràng dứt khoát thuần phục cô gái cứng đầu cứng cổ này, lột thật sạch sẽ nhưng ngoài miệng vẫn dụ dỗ dụ dỗ, “Rõ ràng anh rất thương em. Không thoải mái? Vậy chúng ta đổi tư thế, đến khi em thoải mái mới thôi.”

Khương Ngọc không nhịn được “Phi” một tiếng, “Yêu cầu vô độ, anh còn chút hình tượng không? Từ hôm nay trở đi, hủy bỏ trừng phạt rửa bát, đổi phạt anh ngủ ghế sa lon một tuần!”

Diệp Duy Trăn ấn người xuống, không ngừng dạy dỗ, Khương Ngọc bị anh giày vò biến đổi đa dạng, chơi đùa đến sắp khóc. Người nọ còn nói có lý, “Ngaoan, nói chuyện phải giữ lời, nói phạt cái gì sẽ phải phạt cái đó, sao có thể lật lọng được?”

Khương Ngọc kêu rên trong lòng: Diệp Duy Trăn, anh tốt nhất đừng để em nắm được cái thóp khác của anh!

*

Cuộc sống êm ả trôi qua, sau đó công ty Diệp Duy Trăn xảy ra chút chuyện.

Lê Trí Kiệt phụ trách biểu diễn của tiểu thiên vương xảy ra chuyện, đau bụng liên tục, đã kéo dài hai ngày, cuối cùng chỉ có thể đi bệnh viện truyền nước.

Diệp Duy Trăn nhìn sắc mặt anh ta tái nhợt thì rất là kinh ngạc, “Đang khỏe bỗng dưng ngã bệnh?”

Đối với lần này anh cũng hoài nghi có phải Mạc Tử Kỳ giả trò hay không, nhưng ngẫm lại thì cảm thấy khả năng cũng không lớn. Mặc dù Mạc Tử Kỳ mưu mô, nhưng chưa đến mức không chữa thủ đoạn nào, anh ta sẽ không làm chuyện hại thân thể mình.

Lê Trí Kiệt mệt lả, sắc mặt tái nhợt ghê người, anh ta nằm trên ghế sa lon vẫn hít hà, “Hôm kia Đài Tiểu Chu mua pizza về, bọn họ đều nói ăn ngon, tôi ăn không ít! Không muốn lãng phí nên.”

Diệp Duy Trăn thực sự bị anh ta chọc cho tức chết, “Cậu kiếm được không ít nhỉ? Sao lại keo kiệt thế hả, hơn nữa đây cũng là tiền của người khác?”

Lê Trí Kiệt chán nản rên rỉ một tiếng, “Tiền của người khác, tiền của tôi, cái này không phải đều là tiền sao? Lãng phí thật xấu hổ.”

Diệp Duy Trăn không nói gì mà nhìn trời.

“Ăn mấy miếng?”

“Ăn hết tất cả.” Lê Trí Kiệt nói yếu ớt.

Diệp Duy Trăn nắm quả đấm kêu răng rắc, trên mặt vẫn cười, “Chúc mừng cậu, tiết kiệm được chút tiền thì phải cống hiến hết cho bệnh viện.”

Lê Trí Kiệt vừa định phản bác anh đôi câu, sắc mặt bỗng nhăn nhó, tiếp đó đứng dậy hùng hổ vọt vào phòng vệ sinh.

Diệp Duy Trăn nhúc nhích đầu thở ra, nhìn dáng vẻ của cậu ta, sợ rằng buổi biểu diễn ngày mai sẽ do anh phụ trách ——

Quả nhiên chờ Lê Trí Kiệt ra ngoài, cả người anh ta đều vắn vẹo, há miệng run rẩy vịn vách tường nói: “Không được, tôi phải đi bệnh viện truyền nước. Buổi biểu diễn ngày mai giao cho cậu.”

Diệp Duy Trần quả thật không biết nên nói cái gì cho phải, không ngờ náo loạn nửa ngày, anh và Mạc Tử Kỳ vừa vạch rõ giới hạn lại phải chạm mặt?

Chỉ là cũng tốt, nghĩ đến chuyện Mạc Tử Kỳ chủ động tìm Khương Ngọc, sắc mặt Diệp Duy Trần hơi trầm. Anh vừa hay có lời muốn nói với Mạc Tử Kỳ.

20. Chương 20

Chương 20

Edit: Bozu

Nguồn: bupbecaunang.com

Lúc Diệp Duy Trần và Khương Ngọc nói chuyện, Khương Ngọc đang cắt cam trong phòng bếp. Trên lò hầm canh, âm thanh sùng sục làm cô nghe không rõ lắm, vì vậy cầm dao gọt trái cây quay lại, “Cái gì?”

“Em bỏ dao xuống trước đã.” Diệp Duy Trần tốt bụng nhắc nhở.

Khương Ngọc nhú mày, “Em sẽ không cầm dao đâm anh.” Cô nghe lời thả dao lại trên tấm thớt, một tay chống nạnh, “Anh vừa nói muốn cùng Mạc Tử Kỳ làm gì?”

“Bộ dáng em bây giờ, thật như con vật nào đó.”

“Con vật gì?” Khương Ngọc bị anh chuyển hướng thành công.

“Con cọp.” Diệp Duy Trần nói xong, cầm một miếng cam cô vừa cắt xong chuẩn bị đưa vào trong miệng.

Khương Ngọc kịp thời ngăn cản và cướp lấy, “Anh muốn đi gặp mặt bạn gái trước mà còn nói em là cọp cái!”

Diệp Duy Trần cúi người xuống, thành công cắn miếng cam trên ngón tay trắng nõn của cô, lúc này mới nhấn mạnh lần nữa: “Là chuyện công việc, lại nói ——”, anh dừng một chút, dịu dàng trấn an trước khi cô biến sắc, “Người ta đã bắt nạt đến đầu vợ rồi, anh đương nhiên không thể nhịn nữa.”

Khương Ngọc nhìn anh một lúc, đáy mắt dần dần chứa ý cười, “Nói thật giống.”

“Ngã một lần sẽ khôn hơn một chút, anh cũng không muốn thức đêm học theo phim Hàn với cô ấy.”

Khương Ngọc nhớ tới đoạn thời gian đó anh vui ở trên xô pha, mặt nhẵn nại khắc chế, không khỏi nhẹ nhàng cười ra tiếng, “Vậy anh sẽ đơn độc gặp cô ấy ở một phòng sao?”

“Không biết.”

“Vậy anh sẽ tiện đường đưa cô ấy về nhà sao?”

“Không biết.”

“Vậy anh sẽ cùng nhau ăn cơm bàn công việc với cô ấy sao?”

“Không biết.”

“Vậy không thành vấn đề rồi.” Khương Ngọc bỏ quả cam lên bàn thủy tinh, hết sức chăm chú bày thật đẹp, “Anh đi đi.”

Diệp Duy Trần vòng qua bồn rửa, đi tới phía sau cô, hai cánh tay vây cô ở trước ngực, “Chỉ thế thôi?”

“Anh nói là công việc.” Khương Ngọc quay đầu lại nhìn anh, “Hơn nữa em tin tưởng anh.”

Diệp Duy Trần hôn chóp mũi cô một cái, “Cám ơn tổ chức đã tin tưởng anh.”

Khương Ngọc cười nhạt, “Trí Kiệt khá hơn chút nào không?”

Diệp Duy Trần nhớ tới tên kia liền buồn cười, “Sẽ phải ở bệnh viện hai ngày, sau này có lẽ sẽ học cách nghe lời hơn.”

“Vậy ngày mai em đi thăm anh ấy.”

“Hả?”

“Em vừa hay phải đi bệnh viện thăm bác gái.” Khương Ngọc nhớ tới tiền chữa bệnh của bác gái thì hơi rầu rĩ, chỉ là cô không có biểu hiện ra, chỉ hỏi Diệp Duy Trần, “Cam ngọt chứ?”

Diệp Duy Trần nhướn nhướn đuôi lông mày, vẫn là câu nói kia, “Ăn ngọt ít thôi.”

Khương Ngọc dẫu môi, hừ một tiếng liền ôm cái mâm đi ra ngoài.

*

Mặc dù trước đó Lê Trí Kiệt đã sắp xếp tương đối rồi, nhưng hôm sau Diệp Duy Trần vẫn đi đến hiện trường từ sớm. Tám giờ tối mới bắt đầu concert, vậy mà vừa đến hiện trường đã thấy Mạc Tử Kỳ cũng có mặt.

Cô ta đang cau mày đàm phán gì đó với một nhân viên, ánh mắt nhìn thấy anh thì dừng mấy giây trên người anh.

Diệp Duy Trần không có bốn mắt chạm nhau với cô ta, anh gơ tay kêu đội viên tới đây.

Mạc Tử Kỳ đuổi nhân viên đó đi, đi nhanh tới, “Hôm nay làm phiền anh rồi.”

“Không sao.” Diệp Duy Trần cúi đầu nhìn danh sách điều hành, chỉ lo nói chuyện với đội viên bên cạnh, “Bên tiểu Lục lại phải hai người qua, còn có điểm C, phải đặc biệt lưu ý nơi này.”

“Ok.” Đội viên đồng ý, ánh mắt lại tò mò nhìn Mạc Tử Kỳ.

Mạc Tử Kỳ cũng không cảm thấy lúng túng, cứ thế chờ đợi, đợi đến khi Diệp Duy Trần hoàn toàn bàn xong với đội viên, vẫn đứng ở đó không nói một lời.

Diệp Duy Trần vỗ vỗ bả vai đội viên, “Đi đi.”

Mạc Tử Kỳ thấy anh có khoảng trống, nói: “Buổi tối gọi đội viên cùng nhau ăn khuya đi, em làm ông chủ, để em cảm ơn bọn họ.”

“Mạc tổng thật hào phóng.” Diệp Duy Trần xoay người, ánh mắt lạnh lẽo, “Em tìm vợ tôi làm gì?”

“Ồ.” Mạc Tử Kỳ nhún vai một cái, lại khẽ mỉm cười, “Cô ấy về nhà tìm anh tố cáo à?”

Diệp Duy Trần chỉ nói: “Về sau cách xa cô ấy chút.”

“Anh đang cảnh cáo em ư?” Mạc Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, nói từng chữ, “Em chỉ tìm cô ấy viết giúp vài chuyện.”

Diệp Duy Trần không có nói gì tiếp, nhưng trên mặt rõ ràng viết đầy hai chữ “Không tin”.

Mạc Tử Kỳ khẽ thở dài, “Duy Trần, em chưa từng quên anh, em ——”

Mặt Diệp Duy Trần không chút thay đổi nói: “Vậy thành thật xin lỗi, tôi đã sớm quên em.”

“ ”

“Tôi nghĩ em hiểu rõ về tôi, tôi không nói xạo, cho nên tất cả những gì nói trước đó đều là thật.” Hiếm khi Diệp Duy Trần chịu nói nhiều với cô ta, “Tôi không nhàm chán đến mức vờ tha để bắt với em, nếu tôi thật sự thích một cô gái, sẽ không bao giờ làm những chuyện vô bổ kia.”

Mạc Tử Kỳ ngẩn ngơ cả người, kinh ngạc, rồi lại tràn đầy không cam lòng.

“Xin lỗi không tiếp được, tôi còn có chuyện phải làm.” Diệp Duy Trần nhấc chân đi ra cửa sau, suy nghĩ một chút lại xoay người lại, “Tử Kỳ, đều đã qua rồi, cô ấy chính là tương lai của tôi.”

Mạc Tử Kỳ đứng tại chỗ đưa lưng về phía anh, khóe miệng dần dần nứt ra một nụ cười khó coi.

Sau khi gặp lại, cuối cùng nghe được tên mình từ trong miệng của anh, cũng là lúc nói câu này.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Diệp Duy Trần, từ mối tình đầu, càng về sau càng thân thiết, nhiều vết tích khắc sâu vào trong sinh mệnh của cô ta, một bút một vạch đều được cô ta trân trọng. Nhưng anh lại nói, anh đã sớm quên, tương lai của anh là một cô gái khác? !

Mạc Tử Kỳ nắm chặt quả đấm, xoay người, bóng lưng của Diệp Duy Trần đã sớm biến mất.

Ánh đèn tại hiện trường đã hạ xuống mờ mờ ảo ảo, vắng lặng vô cùng.

Cô ta hít một hơi thật sâu, sau đó lấy điện thoại di động ra, nói với đầu bên kia điện thoại: “Anh điều tra một người giúp tôi, đúng, càng nhanh càng tốt.”

*

Sau khi concert bắt đầu, Diệp Duy Trần vẫn ở phía sau đài quan sát, anh chau mày rất chặt, tầm mắt vẫn rơi vào giám chế trên đài.

Tiểu Lục bên cạnh cũng nhìn chăm chăm màn ảnh, “Chậc” một tiếng, nói: “Bài hát của người anh em này làm tôi đau đầu, không biết vì sao bạn gái tôi lại mê hẳn như vậy.”

Dù sao rảnh rỗi không có việc làm, Diệp Duy Trần đáp lời: “Bạn gái cậu thích hẳn?”

“Đại ca à, lời này của anh có nghĩa khác đấy.” Tiểu Lục sửa lại, “Thích ngôi sao là hẳn, còn người trong tim cô ấy thích nhất nhất định là tôi.”

Diệp Duy Trần cười cười.

Tiểu Lục nghiêng đầu qua, “Hiện tại có rất nhiều cô gái đều mê hẳn, chị dâu cũng thế chứ? Tuổi của chị dâu xấp xỉ bạn gái tôi.”

Diệp Duy Trần ngẫm nghĩ, anh thật đúng là không biết Khương Ngọc có thích những thứ này hay không

Trên thực tế, anh trừ biết Khương Ngọc thích ăn đồ ngọt ra thì không biết gì về cô cả, nghĩ như vậy, quả thật giống như anh cả nói, anh rất không chú ý đến Khương Ngọc.

Tiểu Lục không phát hiện anh đang như đi vào cõi thần tiên, nói tiếp: “Cô ấy còn dặn đi dặn lại, bảo tôi khi kết thúc nhất định phải xin ký tên cho cô ấy, anh cũng mang về cho chị dâu không? Anh nói xem chúng ta tìm Mạc tổng đi cửa sau thì không thành vấn đề nhỉ?”

Diệp Duy Trần nhìn cậu ta một cái, Tiểu Lục cười cười ha ha nói: “Bình thường tôi vẫn rất chuyên nghiệp, thỉnh thoảng vận dụng tư quyền cũng không có gì đâu nhỉ.”

Diệp Duy Trần mặc kệ anh ta, ánh mắt tiếp tục nhìn trên màn ảnh.

Mạc Tử Kỳ luôn ở phía sau đài, không tránh được luôn bị thu vào, có điều đã không còn lão luyện tự nhiên trước kia, ngược lại có chút thất hồn lạc phách. Diệp Duy Trần dời ánh mắt đi, đứng dậy đi ra cửa hút thuốc lá, nhắc chân đá ghế của Tiểu Lục, “Nhìn kỹ vào.”

“Được rồi, anh cũng đừng quá khẩn trương, có thể xảy ra chuyện gì?” Tiểu Lục đưa lưng về phía anh phẩy tay.

Thật ra thì Diệp Duy Trần không có nghiện thuốc lá, ngậm lấy điếu thuốc tựa vào trên vách tường nhưng không có đốt, mà lấy điện thoại di động ra gọi cuộc điện thoại cho Khương Ngọc.

“Sao lần này lại gọi điện thoại cho em?” Khương Ngọc cũng cảm thấy kỳ lạ.

Diệp Duy Trần trả lời không được, hỏi: “Em thích Alex chứ?”

“Tiểu thiên vương à.” Khương Ngọc vừa nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính, không chút để ý đáp một câu, “Cũng bình thường.”

Diệp Duy Trần cân nhắc đáp án này ở trong lòng, ừ, có nghĩa là vẫn hơi thích?

Anh gật gật đầu nói, “Anh biết rồi.”

“. Biết cái gì?” Khương Ngọc cảm thấy buồn cười, “Không phải hiện tại anh bận ư?”

“Không bận lắm.”

“Ừ.” Khương Ngọc nói xong, thấy đối phương không có ý cúp điện thoại, vì vậy xoay cái ghế một vòng, “Sao hả? Có phải bạn gái trước lại quấy rối anh không?”

Diệp Duy Trần bị cô chọc cười, “Không có, chỉ là. . . .” Anh chợt ho một tiếng, vội vã nói, “Chợt muốn gọi điện thoại cho em. Còn nữa, nhớ ăn cơm đúng giờ, thế nhé.”

Anh nói xong cũng nhanh chóng tắt máy, Khương Ngọc nhìn màn hình điện thoại di động tối thui, cuối cùng im lặng nở nụ cười, cầm điện thoại di động hôn một cái thật kêu.

Diệp Duy Trần xoa nhẹ mi tâm, thật chẳng lẽ là không nói yêu đương quá lâu, nên nói câu tâm tình đều cảm thấy kỳ cục?

“Đại ca!” Tiểu Lục trong phòng chợt lớn tiếng gọi anh, “Anh mau tới đây! !”

Diệp Duy Trần biến sắc, lập tức sải bước đi vào, thấy hình ảnh trên màn ảnh thì giọng lập tức rét lạnh, “Thông báo tổ 2 người đều qua đó.”

“Dạ.” Tiểu Lục lập tức cầm bộ đàm lên làm theo.

*

Sân khấu bị sập, tiểu thiên vương bị thương, khán giả xem tại hiện trường hỗn loạn, không có gì bất bết hơn. Diệp Duy Trần chỉ huy đội viên duy trì trật tự, vừa phòng ngừa sự cố xảy ra, vừa chạy tới sân khấu giúp cứu Alex bị thương ra.

Thật may là sập không nghiêm trọng, lúc Diệp Duy Trần gọi, Alex còn biết rên rỉ một tiếng đáp lại anh.

Không biết Mạc Tử Kỳ cũng đi theo từ lúc nào, lo lắng nói với Diệp Duy Trần: “Em đã gọi xe cứu thương.”

Người ở chỗ này không ai dám tùy tiện di chuyển Alex, Diệp Duy Trần từng học cấp cứu sơ cấp, kiểm tra xác nhận triệu chứng đều bình thường mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này một người khác ngoài ý muốn xông tới, không biết bởi vì nguyên nhân gì chiếc phong trên sân khấu chợt đổ xuống, mà Mạc Tử Kỳ vừa hay đứng ở dưới đó.

Diệp Duy Trần gần như lập tức đưa tay kéo cô ta sang một bên, đó là một loại bản năng của đàn ông vào thời khắc nguy hiểm, hay là trách nhiệm của anh sai khiến, tóm lại lúc ấy Diệp Duy Trần cũng không có suy nghĩ nhiều.

Giá đỡ rơi xuống đất, bắn ra đầy đất, bóng đèn tan nát dưới đất.

Cánh tay phải của Diệp Duy Trần bị thương lần nữa, lúc ngã xuống đất còn bị Mạc Tử Kỳ đè lên tay phải.

Anh đau đến mức mặt tái nhợt trong nháy mắt.

Mạc Tử Kỳ cũng bị sợ, chưa hồi phục, lúc phục hồi tinh thần thì lập tức bò đến bên cạnh anh, “Duy Trần, anh ——”

“Không có việc gì!” Diệp Duy Trần cắn chặt hàm răng, nhưng trên trán cũng đầy mồ hôi lạnh. Anh nhìn Tiểu Lục khiếp sợ, nhỏ giọng dặn dò: “Chuyện còn dư lại giao cho cậu. Còn có. . . .”

Anh nói từng chữ vô cùng khó khăn, “Đừng nói với người nhà tôi, nhất là Khương Ngọc. . . . Chớ dọa cô ấy.”

Đến bây giờ anh còn nhớ rõ lời Khương Ngọc từng nói đêm đó, vành mắt ửng đỏ nói mình mang đến tai nạn cho người bên cạnh cô, thật ra thì có liên quan gì tới cô? Nhưng anh không thể để cho cô nhóc kia suy nghĩ lung tung.

Tròng mắt Mạc Tử Kỳ vừa sáng lên đã dần dần âm đạm xuống, cô ta nhìn Diệp Duy Trần, ngón tay buông thõng bên người dần nắm chặt hơn.

*

Cuối cùng Tiểu Lục vẫn len lén gọi cuộc điện thoại cho Khương Ngọc, bác sỹ dặn Diệp Duy Trần phải ở lại viện quan sát một đêm, cậu ta suy đi nghĩ lại cảm thấy vẫn phải thông báo cho đối phương một tiếng.

Khương Ngọc biết tin, cả người đứng lên từ trên ghế, mắt mở to, một hồi lâu mới tìm lại âm thanh, “Hiện tại anh ấy như thế nào? Nghiêm trọng không?”

“Chị đừng vội, chỉ là chạm vào vết thương cũ, chị tới đây với anh ấy nhé.”

Khương Ngọc thử mấy lần mới cúp được điện thoại, ngón tay của cô vẫn run run. Cô bắt buộc mình tỉnh táo lại, nhưng đầu óc vẫn trống không, qua thật lâu mới nhớ mang đến cho anh hai bộ quần áo, sau đó hùng hống hổ hổ đi ra cửa.

Ở trên xe taxi, Khương Ngọc vẫn lấy tay cầm vào lòng bàn tay, cô suy nghĩ lời Tiểu Lục nói, ở trong lòng an ủi mình rằng Diệp Duy Trần không có việc gì.

Cầu khẩn suốt cả đường, chờ đến bệnh viện mới phát hiện tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào cô.

Cúi đầu xem xét, thế nhưng hốt hoảng đến mức mặc đồ ngủ ra ngoài, thật may là trong ngực cô còn ôm áo khoác của Diệp Duy Trần, vội vàng mở ra mặc vào.

Cô rất nhanh tìm đến số phòng bệnh mà Tiểu Lục cho, trên hành lang đã không còn ai, cũng không thấy bóng dáng Tiểu Lục. Khương Ngọc đi tới, nhưng vừa đi tới cửa phòng bệnh đã nghe được có người bên trong nói chuyện.

Là giọng Mạc Tử Kỳ.

21. Chương 21

Chương 21

Edit: Bozu

Nguồn: bupbecaunang.com

Trên hành lang, đồng hồ treo tường đã biểu hiện mười hai giờ đêm, Khương Ngọc không ngờ vào lúc này mà Mạc Tử Kỳ còn ở đây. Cô nhúu mày, đưa tay chuẩn bị đẩy cửa phòng bệnh ra, động tác bởi vì một câu nói bên trong truyền tới mà đột nhiên dừng lại.

Mặc dù giọng Mạc Tử Kỳ khá nhỏ nhưng cũng rất rõ ràng, “Tay của anh đã bị thương một lần vì em, lần này có có vấn đề gì, em sẽ ấy này cả đời.”

Xuyên qua khe cửa không đóng kín, Khương Ngọc có thể nhìn thấy cô ta đang cúi đầu thấp xuống hết sức khổ sở, còn có âm thanh nghẹn ngào truyền tới. Lúc này Khương Ngọc không thấy được dáng vẻ của Diệp Duy Trần, cô chỉ cảm thấy suy nghĩ của mình hỗn loạn, còn bị làm cho hồ đồ.

Cái gì gọi là “Tay của anh đã bị thương một lần vì em”?

Chẳng lẽ tay Diệp Duy Trần không phải bị thương khi độ sức với hung thủ sao?

Cả người cô ngây ngẩn, trên hành lang an tĩnh không có nửa điểm âm thanh, có lẽ thật quá yên tĩnh, cảm giác có cổ không biết tên lạnh lẽo theo cổ chân của cô bò lên trên.

Trong thoáng chốc nghe được Diệp Duy Trần đáp một câu cái gì, Khương Ngọc không có nghe rõ, chờ ngẩng đầu nhìn lại đi qua thời điểm, chỉ thấy Mạc Tử Kỳ trực lăng lăng nhìn chăm chăm Diệp Duy Trần phương hướng.

“Quá khứ có nhiều điều đáng nhớ, anh thật sự quên hết tất cả sao? Anh vẫn yêu em, em không tin anh có thể đi yêu người khác.”

Khương Ngọc siết chặt áo khoác trên người theo bản năng, tần số nhịp tim chợt nhanh vài nhịp.

Trong phòng bệnh hoàn toàn tĩnh mịch.

Không biết đã trải qua bao lâu, lâu đến mức Khương Ngọc cảm thấy ngón tay mình đã sắp làm cho nút cài rớt xuống, cô mới nghe được giọng của Diệp Duy Trần. Anh nói: “Tình hình hôm nay, đổi lại là bất kỳ ai tôi đều sẽ cứu người đó, tôi không hy vọng chuyện này sẽ làm cho em hiểu lầm. Tôi đã kết hôn, chuyện đã qua đều không hề có ý nghĩa với tôi.”

“Em biết rõ, anh nói tương lai của anh là cô ấy chứ gì.” Mạc Tử Kỳ hỏi, “Vậy tại sao anh không trả lời câu hỏi của em? Anh yêu cô ấy ư? Dù chỉ là một chút.”

Diệp Duy Trần trầm mặc, Khương Ngọc cũng trầm mặc, giống như là bị người ta dùng tay giữ cổ họng.

“Anh sẽ ở bên cô ấy cả đời, những thứ khác đều không quan trọng.” Cuối cùng Diệp Duy Trần trả lời như vậy, có lẽ vết thương không thoải mái, giọng anh khề mà mệt mỏi.

Tiếp đó Mạc Tử Kỳ nói cái gì nữa Khương Ngọc đã không để ý nghe, cô buông nút áo bị mình nắm đến dính đầy mồ hôi ra, nắm chặt tay thành nắm đấm, hít một hơi thật sâu.

Thật ra thì cô luôn có đáp án, nhưng có lẽ là trong khoảng thời gian này Diệp Duy Trần biểu hiện quá tốt, anh dịu dàng, anh sẵn sàng, anh vì cô làm nhiều để cho cô vui vẻ, vì vậy cô cũng cho là. . . . Anh có ý với cô.

Cô yêu cầu cũng không quá cao, chỉ cần “Một chút xíu” từ trong miệng Mạc Tử Kỳ là đủ rồi.

Nhưng Diệp Duy Trần không chịu cho.

Mấy ngày trước cô còn cảm thấy hai chữ “Cả đời” là cam kết đẹp nhất, lúc này nghe thấy lại cảm thấy nơi cổ họng tràn đầy khổ sở.

Cho dù đã chuẩn bị tâm tư, nhưng nghe được trả lời, cô vẫn cảm thấy khổ sở.

Có lẽ là trách nhiệm, đúng, Diệp Duy Trần làm tất cả, đều là vì trách nhiệm của người chồng. Anh đã ba mươi bốn tuổi, bao nhiêu phong ba đều đã trải qua, cho nên đến tuổi này, làm bất cứ chuyện gì cũng lý trí lại chu toàn, bao gồm cả hôn nhân.

Giờ khắc này Khương Ngọc mới thực sự cảm nhận được cảm giác chân nặng ngàn cân đó, cô muốn đẩy cửa đi vào, nhưng tứ chi đều giống như bị đổ chì, trái tim cũng như bị đào khoét, nhẹ nhàng trống rỗng.

*

Trong phòng bệnh vẫn còn tiếp tục nói chuyện.

“Đó là trách nhiệm, đúng không?” Mạc Tử Kỳ tiếp tục hỏi Diệp Duy Trần, thấy anh không trả lời, cười khỏ một tiếng, “Được, em cũng không bị đuổi mà mắc cỡ, em biết rõ một khi anh quyết định thì dù 100 con ngựa cũng không kéo lại được. Hiện tại em làm tất cả, còn không biết bị anh ghét thành cái dạng gì rồi.”

Diệp Duy Trần nhìn cô ta một cái.

Mạc Tử Kỳ cười tự giễu nhìn anh, “Anh cảm thấy em làm cái gì cũng có tính mục đích rất mạnh, nhưng Duy Trần à, em chưa bao giờ có tâm cơ đối với anh. Nhiều năm như vậy, em cũng không thiếu người theo đuổi, mà em vẫn nhớ anh, càng đứng cao, em càng hoài niệm ngày tháng vui vẻ của chúng ta. Thế nhưng lần này trở lại, em cảm thấy anh thay đổi thật nhiều.”

“Có ai vĩnh viễn không thay đổi.” Chung quy là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, đợi thấy cô ta xem ra bình thường chút, Diệp Duy Trần nói chuyện cũng không còn bén nhọn nữa. Anh có lòng chỉ điểm cô ta, “Thật ra thì Trí Kiệt đối với em rất tốt.”

Mạc Tử Kỳ cúi đầu vuốt ve đầu ngón tay, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, hốc mắt hoen đỏ, “Bây giờ anh không thể chờ đợi muốn đẩy em ra xa sao?”

“Em biết tôi không có ý này.” Diệp Duy Trần nói xong cũng cảm thấy mình không nên nói câu này, “Thôi, đã muộn rồi, em ——”

“Anh có từng nghĩ, cô ấy còn rất trẻ, nếu như anh không yêu cô ấy, hôn nhân như vậy công bằng với cô ấy sao?” Mạc Tử Kỳ chợt cắt đứt lời, đột ngột hỏi một câu như vậy.

Diệp Duy Trần vẫn không có đáp lại, chỉ là dáng vẻ thất thần càng thêm rõ ràng.

Mạc Tử Kỳ thấy rất rõ ràng, trước đó hỏi anh có yêu cô gái kia hay không thì vẻ mặt của anh đang do dự, cô vô cùng ghét thấy biểu lộ này trên mặt Diệp Duy Trần Vì vậy an tĩnh chốc lát, bỗng từ từ đi tới bên giường.

Diệp Duy Trần hít một hơi.

“Anh luôn nói anh đã quên quá khứ, không bằng thử một chút, có phải thật như lời anh nói hay không?” Mạc Tử Kỳ nói xong, đôi tay chậm rãi rơi vào trên bả vai anh.

Trong con mắt Diệp Duy Trần lóe lên sự tàn khốc, “Mạc Tử Kỳ!”

Mạc Tử Kỳ nói: “Anh sợ cái gì? Nếu trong lòng không có quỷ, cần gì khẩn trương. Nếu như em xác định anh không có cảm giác với em nữa thì em sẽ buông tay.”

Diệp Duy Trần thấy môi cô ta cách mình càng ngày càng gần, một khắc kia trong lòng thực sự sinh ra cảm giác chán ghét, anh vừa định giơ tay lên đẩy người ra, cửa phòng bệnh chợt bị người đá mở “Bùm”.

Không sai, là đá văng ra!

Sức lực không tính lớn nhưng làm người ta tỉnh táo, đủ để làm hai người trong phòng giật mình.

Diệp Duy Trần sửng sốt một chút.

Khương Ngọc đứng ở cửa, vẻ mặt thoát nhìn không có gì đặc biệt, nhưng giọng nói lạnh như băng, “Mạc tiểu thư, cô đang làm gì?”

Mạc Tử Kỳ từ từ hết kinh ngạc, cũng đứng lên nhìn lại cô, “Không có gì.”

Khương Ngọc hình như cười cười, nhưng trên mặt rõ ràng lại không có biểu hiện gì, cô nhắc bước chân đi tới. Mạc Tử Kỳ cũng không sợ đứng lên.

Sau đó Khương Ngọc dừng lại ở trước mặt cô ta, chậm rãi nói một câu, “Cô lại câu dẫn chồng tôi lần nữa, không cảm thấy rất không có liêm sỉ sao?”

Có lẽ Mạc Tử Kỳ không ngờ cô sẽ nói trực tiếp như vậy, vẻ mặt bỗng dưng cứng ngắc, “Cái gì?”

“Bạn gái trước thì tôi thấy nhiều, loại giống như cô cũng không ít.” Khương Ngọc quan sát mặt cô ta, trong lời nói vô cùng bình tĩnh, “Nhưng nếu đã chia tay, đối phương cũng có gia đình rồi, có phải không nên quấy rầy nhau mới là cách làm lễ phép nhất hay không? Sau khi bị đối phương cự tuyệt nhiều lần, cô vẫn dấy đưa không dừng, không biết sẽ làm người ta khó chịu à?”

Lời nói này khiến Mạc Tử Kỳ không xuống đài được, cô ta cắn cắn môi nhìn về phía Diệp Duy Trần, cô ta không tin Diệp Duy Trần cảm thấy chán ghét cô ta. Nhưng quay đầu mới phát hiện, ánh mắt Diệp Duy Trần đều đặt trên người Khương Ngọc.

Cô ta cắn chặt hàm răng, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì, “Tôi và anh ấy cộng tác, anh ấy bởi vì cứu tôi mà bị thương, giữa chúng tôi rất bình thường. Em gái à, chớ suy nghĩ quá nhiều.”

“Thật sao?” Khương Ngọc mỉm cười nói, “Nhưng bây giờ nhìn lại, hình như người nghĩ nhiều là cô.”

Ánh mắt Mạc Tử Kỳ lạnh xuống.

“Mạc tiểu thư rất thông minh, cũng không cần làm mọi người khó xử.” Khương Ngọc nói nhỏ bên tai cô ta, “Nếu tôi mà là cô, cũng sẽ không tiếp tục làm chuyện khiến đối phương chán ghét, đến cuối cùng ngay cả chút ký ức cũng đều là giày vò nhau.”

Ngẩng đầu thành công thấy sắc mặt Mạc Tử Kỳ tái nhợt, Khương Ngọc đưa tay, làm vẻ tiễn khách, “Nếu cô còn tiếp tục, chuyện truyền đi có thể sẽ không dễ nghe đâu.”

Mạc Tử Kỳ nắm thật chặt ngón tay, cầm túi xách trên ghế, “Được, vậy tôi đi trước.”

Khương Ngọc không nói gì.

Diệp Duy Trăn cũng vậy, anh nhìn ánh mắt Khương Ngọc cũng suy nghĩ không ra.

*

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Khương Ngọc và Diệp Duy Trăn, ai cũng không chịu chủ động mở miệng. Sau một lát, Khương Ngọc quay ra khép cửa lại.

Cô xoay người lại, ánh mắt bất ngờ đụng phải Diệp Duy Trăn.

Trên người anh vẫn là áo sơ mi trắng mặc hôm nay trước khi rời cửa, chỉ là vào lúc này đã hơi nhăn, sắc mặt cũng không tốt lắm, sắc môi rất trắng. Anh im lặng cùng cô nhìn thẳng vào mắt nhau, đưa tay trái về phía cô, “Tiểu Ngọc, tới đây.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Duy Trăn gọi cô như vậy.

Khương Ngọc đi tới, lại không đưa tay ra nắm lấy tay anh, mà đứng ở bên giường từ trên cao nhìn xuống anh.

Ánh mắt kia như đáng giá, khiến Diệp Duy Trăn không khỏi bật cười, “Không có đụng phải. Nếu như em không đi vào anh cũng sẽ đẩy cô ấy ra.”

“Ừ.” Khương Ngọc gật đầu một cái, “Khoan hãy nói cái này, là ai nói với em, sẽ không ở một chỗ một phòng với cô ấy?”

Rồi Khương Ngọc lại thấy hộp đồ ăn trên đầu giường, xem ra Mạc Tử Kỳ cố ý mua cho Diệp Duy Trăn. Cô có điều ngụ ý nói: “A, còn cùng nhau ăn cơm cơ đấy? Diệp Duy Trăn, anh còn nhớ rõ từng hứa thế nào không?”

Diệp Duy Trăn nhìn dáng vẻ của cô, nụ cười đáy mắt ngược lại càng đậm, anh khó khăn nghiêng người qua, mở hộp đồ ăn ra.

Cháo bên trong vẫn đầy.

“Vì kiêng dè, cửa cũng mở ra.” Diệp Duy Trăn nhìn cô kiên nhẫn nói, “Anh nhớ tất cả những gì đã hứa.”

Trong lúc nhất thời Khương Ngọc không thể nói gì.

Diệp Duy Trăn lại đưa tay trái tới trước mặt cô, dịu dàng nói: “Bớt giận chưa?”

Khương Ngọc chậm rãi đặt tay vào trong lòng bàn tay anh, Diệp Duy Trăn thuận thế kéo nhẹ, vững vàng dựa vào lòng mình.

“Tiểu Lục thông báo cho em? Có phải bị dọa hay không?” Diệp Duy Trăn nói nhỏ ở bên tai cô, đem sợi tóc rơi bên má tóc dắt ra sau tai, “Đồ ngốc, mặc đồ ngủ chạy ra ngoài, ở trên đường gặp chuyện không may thì phải làm thế nào?”

Khương Ngọc ngẩng đầu kinh ngạc mà nhìn chăm chú vào anh, ở trong đó cất giấu nụ cười và dịu dàng, lời nói của anh dịu dàng không gì sánh nổi, nhưng tất cả. . . . Không có tình yêu.

Khương Ngọc chưa từng nói yêu, cô viết nhiều câu chuyện tình yêu, nhưng vẫn là lần đầu tiên biết —— hóa ra không có tình yêu, lời ngon tiếng ngọt đều giống như thuốc độc.

Diệp Duy Trăn thấy cô vẫn không nói gì, nhẹ nhàng hôn trên trán cô, “Bị dọa thật? Anh không sao, ngày mai có thể về nhà.”

Tâm Khương Ngọc loạn như ma, chỉ có thể nhanh chóng dời tầm mắt, “Không cần ở lại quan sát thêm ư? Vết thương cũ của anh ——”

“Không sao cả.” Diệp Duy Trăn nói xong dừng lại, ôm cô càng chặt hơn, “Sau chuyện này, có thể phải xử lý một vài chuyện với bên Mạc Tử Kỳ, nhưng anh sẽ tránh đi, em yên tâm.”

Nhìn thế nào đều giống người chồng đúng quy cách, đổi lại là bình thường Khương Ngọc sẽ mừng rỡ như điên, nhưng bây giờ cô cười không nổi.

Cô thật ghét lòng tham của mình.

Khương Ngọc quay đầu, trầm mặc đưa quần áo mang tới cho Diệp Duy Trần thay, “Đổi áo sơ mi đi, cô ấy chạm qua, em không thích.”

Diệp Duy Trần sững sốt một chút, ngay sau đó cười ra tiếng, “Thì ra là em đang ghen.”

Nói xong cũng không biết tại sao, anh chợt nghiêng người qua muốn hôn cô, kích động này vô cùng mãnh liệt, gần như vô thức. Nhưng Khương Ngọc lại hạ người tránh né.

Diệp Duy Trần: “.”

Khương Ngọc: “. Đi thay quần áo trước.”

Diệp Duy Trần cho là cô đang nổi nóng, vẫn còn đang giận dữ mình, vì vậy không có nghĩ sâu, vuốt vuốt tóc cô, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Anh chuẩn bị vứt áo sơ mi trên người.

Chờ Diệp Duy Trần rời đi, Khương Ngọc mới nhẹ nhàng thở dốc một hơi.

Cô cảm thấy lo âu cùng mờ mịt chưa bao giờ có, cảm giác bồn chồn không yên không biết là vì câu “Tay của anh đã từng bị thương một lần vì em” của Mạc Tử Kỳ hay là bởi vì câu “Tôi sẽ chung sống với cô ấy cả đời, những thứ khác không quan trọng” của Diệp Duy Trần.

Thật không quan trọng sao? Trong hôn nhân có phải tình yêu có cũng được mà không có cũng không sao không? Nếu như chỉ yêu đơn phương, cũng có thể lâu như trời đất sao?

Khương Ngọc không biết đáp án.

Thậm chí cô không biết mỗi một bước cô đi rồi cuộc có đúng hay không, cô đã từng rất tin tưởng mà không hề nghi ngờ gì, bỗng lặng yên không một tiếng động sinh ra biến hóa.

22. Chương 22

Chương 22

Edit: Bozu

Nguồn: bupbecaunang.com

Sáng hôm sau Lê Trí Kiệt chạy tới, mua bữa ăn sáng không nói, còn ân cần bận trước bận sau thay Diệp Duy Trần làm thủ tục xuất viện, trong miệng cũng không ngừng nói xin lỗi, “Khi biết xảy ra chuyện, tôi choáng váng ở hiện trường cũng phải tự mình giải quyết.”

“Được, chỉ là ngoài ý muốn, ai bị thương cũng không tốt.” Ngược lại Diệp Duy Trần không có để ở trong lòng.

Lê Trí Kiệt thấy Khương Ngọc đi tìm bác sỹ, lúc này mới tiến tới nói nhỏ với anh: “Tử Kỳ nói không muốn gây thêm phiền phức cho cậu nên cô ấy không tới.”

“Ồ.” Diệp Duy Trần cúi đầu xoay cổ tay, dáng vẻ không sao cả.

Lê Trí Kiệt tiếp tục bát quái, “Nghe nói ngày hôm qua cô ấy đụng phải Khương Ngọc?”

“Nghe ai nói?”

Lê Trí Kiệt không trả lời câu hỏi, chỉ cười ha ha, “Sau khi cô ấy trở về thật ra thì rất ảo não, gọi điện thoại nói với tôi, còn bảo tôi đến bồi tội với cậu đấy. Khương Ngọc không âm ỉ với cậu chứ?”

“Không có.”

Lê Trí Kiệt “Chặc” một tiếng. Diệp Duy Trần nhú mày, “Cậu chặc cái gì?”

Lê Trí Kiệt mở trừng hai mắt, “Tôi chặc hả?”

Diệp Duy Trần gật đầu, “Mới vừa rồi.”

“A ——” Lê Trí Kiệt kéo dài vĩ âm, cợt nhả: “Ý của tôi là, không phải cậu muốn tìm người nghe lời hiểu chuyện ư, xem ra như Khương Ngọc thật tốt.”

Tại sao Diệp Duy Trần nghe lời này đều không lọt tai, vẫn cau mày, “Có ý gì?”

Lê Trí Kiệt liếc mắt, một bộ “Chớ giả bộ”, “Cậu gặp lại bạn gái trước thiếu chút nữa còn hôn mà cũng không ầm ĩ, người vợ như vậy tìm đâu ra.”

Diệp Duy Trần càng nghe lời này càng chói tai, “Thằng ranh, cậu cố ý cười tôi?”

“Đâu có.” Lê Trí Kiệt lập tức phủ nhận, nụ cười ti tiện hơn, “Tôi cảm thấy rất có lý, không phải cậu nói không thích người ta à, nhìn cô ấy giống như cũng không quá thích cậu. Tuổi của cô ấy. . . . cậu nói xem có phải trước đây bị tổn thương không? Nếu không làm sao sẽ điên đến mức chơi cười chui với cậu.”

Một câu nói làm trong lòng Diệp Duy Trần khó chịu, anh cũng không biết vì sao khó chịu, tóm lại ngay tiếp theo nhìn Lê Trí Kiệt cũng không thấy thuận mắt.

“Mắc mớ gì tới cậu.” Diệp Duy Trần không thể nhịn được văng tục.

Lê Trí Kiệt lại vui vẻ, “Ồ há, tôi không nhìn lầm chứ, sao có chút thẹn quá thành giận thế. Có phải cậu động lòng với người ta rồi không?”

Diệp Duy Trần mặc kệ cậu ta, ánh mắt nhìn sang cửa, hình như Khương Ngọc đi hơi lâu?

Lê Trí Kiệt thấy anh phân tâm, chần chờ một lúc mới hỏi: “Vậy người đó không có ý nghĩa với cậu hả?”

“Người nào?” Diệp Duy Trần quay đầu lại.

“Chính là ——” Lê Trí Kiệt nấn vuốt mi tâm, giống như là cực kỳ khó mở lời, cuối cùng dứt khoát chọc vào bộ ngực anh một cái, “Giả bộ cái gì chứ, cậu biết tôi nói ai.”

Diệp Duy Trần bất đắc dĩ nói: “Cậu có ý với người ta thì phải theo đuổi, nói với tôi làm gì.”

Lê Trí Kiệt trừng mắt, “Vậy tôi cũng phải xác định xem cậu còn cảm giác với người ta hay không? Lão Diệp, chúng ta quen biết nhiều năm, tôi đều nhớ ban đầu hai người ở chung một chỗ thế nào làm sao chia tay đây, tay cậu vì cứu cô ấy mới ——”

Ánh mắt của Diệp Duy Trần lạnh lạnh, Lê Trí Kiệt khẽ run lên, “Đừng nói là cô ấy, lòng tôi cũng không đáy. Không phải cậu cũng không yêu Khương Ngọc sao?”

Lúc này trong phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ, Diệp Duy Trần vốn không muốn nhắc lại những việc hoang đường lúc còn trẻ, nhưng vẻ mặt trông đợi Lê Trí Kiệt nhìn anh, không nghe được đáp án của anh thì không thể dừng lại.

Vì vậy anh nói: “Nếu như tôi còn để ý, cũng sẽ không lựa chọn kết hôn, đó là không tôn trọng vợ con.”

Lê Trí Kiệt có lẽ nghe rõ, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên lại nghe Diệp Duy Trần nói, “Hơn nữa tôi đối với Khương Ngọc, không phải như cậu nghĩ.”

Anh nói xong cũng không tiếp tục nói nữa, cúi người thu dọn đồ đạc, từ trước đến giờ anh không quen biểu đạt tình cảm của mình, ở tuổi này đã sớm qua thời điểm thảo luận vấn đề tình cảm với bạn.

Một hồi lâu Lê Trí Kiệt mới tiếp thu được, mắt tròn xoe, “Cái gì gọi là không phải như cậu nghĩ? Rốt cuộc cậu có ý gì?” Là lúc trước anh ta cho là động lòng hay sau đó anh ta cho là không yêu? Lần trước thằng ranh này còn nói chắc như đinh đóng cột, thái độ bây giờ lại mập mờ không rõ vậy?

Đối mặt với câu hỏi của anh ta, Diệp Duy Trần nhú mày, cuối cùng lạnh nhạt nói: “Cậu muốn theo đuổi thì mau thực hiện đi, lằng nhằng nữa, chuẩn bị đợi thêm mười năm à?”

“Mười năm à. . . .” Lê Trí Kiệt lấp bắp, cuối cùng lắc đầu một cái, “Tùy duyên đi, chuyện này không cưỡng cầu được.”

Diệp Duy Trần nhìn anh ta một cái, rốt cuộc không nói gì nữa, anh không nhìn được lại nhìn cửa phòng, nghe bác sỹ dặn dò một vài việc phải chú ý mà lâu như vậy sao?

Mãi mới chờ đến lúc Khương Ngọc trở lại, sắc mặt thoát nhìn rất khó coi. Diệp Duy Trần nhìn cô nhiều lần, phát hiện ánh mắt của cô có chút né tránh, thậm chí rất ít khi nhìn thẳng vào mắt anh.

Từ trước đến giờ trực giác của anh luôn nhạy cảm, lập tức cảm thấy không đúng, nhưng trước mặt Lê Trí Kiệt nên anh không nói gì.

*

Lê Trí Kiệt phụ trách lái xe đưa hai người về nhà, lúc gần đi dặn dò Diệp Duy Trần, “Cậu ở nhà tĩnh dưỡng, chuyện còn lại cứ để tôi, lần này tôi khẳng định hoàn thành.”

Diệp Duy Trần cười nói: “Được, tin cậu lần nữa.”

Lê Trí Kiệt vẫy tay chào tạm biệt Khương Ngọc, tiếp đó lái xe đi, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn lại hai vợ chồng đứng tại chỗ.

Diệp Duy Trần cũng không chờ thêm, lập tức nắm cầm Khương Ngọc xoay đầu cô lại, ánh mắt chống lại mình, ép cô không thể lui được nữa, “Em làm sao vậy?”

Khương Ngọc sợ run lên, mạnh mẽ nặn ra nụ cười, “Cái gì làm sao?”

“Cười gượng.” Diệp Duy Trần kết luận vẻ mặt của cô, khẽ nhăn mày, “Tại sao né tránh anh?”

“Né sao?”

“Không có né?”

Khương Ngọc trầm ngâm, “Tối hôm qua em ngủ không ngon, hiện tại rất xấu, không muốn bị anh nhìn thấy.”

Nghe xong lời này, Diệp Duy Trần bị Lê Trí Kiệt làm cho ghen ở ngực chợt thấy trót lọt không ít, ngay cả anh cũng không ý thức được, nụ cười trên mặt đậm hơn trước đây. Anh quan sát mặt Khương Ngọc, “Bụng mắt nhìn hơi to, chỉ là rất ý vị.”

“Không ngờ khẩu vị của Diệp tiên sinh nặng như vậy.” Khương Ngọc quay người đi lên lầu, nói, “Đi nhanh đi, lạnh muốn chết.”

Khi cô xoay người, nụ cười dần dần biến mất không còn, trong đầu vẫn lặp đi lặp lại câu nói kia của bác sỹ — tay Diệp tiên sinh bị thương là do tai nạn xe cộ để lại.

Vị bác sỹ kia là bác sỹ phụ trách Diệp Duy Trần, mấy năm này bệnh cũ của anh tái phát đều do đối phương kiểm tra. Lúc ấy nghe Khương Ngọc hỏi về vết thương cũ của Diệp Duy Trần, đối phương còn kinh ngạc, có lẽ nghi ngờ cô thân là Diệp phu nhân lại không rõ?

Khương Ngọc càng ngày càng thấy mờ mịt, dưới ánh mắt kinh ngạc của đối phương thì vừa khó chịu vừa lúng túng, cô vội vã nói cảm ơn đối phương rồi rời đi, hoàn toàn không kịp hỏi những cái khác.

Có lẽ là không dám hỏi tiếp nữa.

*

Mấy ngày kế tiếp, hiếm khi Diệp Duy Trần có kiên nhẫn mỗi ngày tự mình mua thức ăn xuống bếp, anh muốn mượn cơ hội này bồi dưỡng với Khương Ngọc, nhưng Khương Ngọc thoát nhìn hình như bận hơn anh.

Phần lớn thời gian Khương Ngọc đều ở thư phòng sửa bản thảo, gần đây cô nhận không ít bản thảo tạp chí, mỗi tháng bên Kiều Mộng Tiệp đều có một khoản chi không nhỏ, cô nghĩ chia sẻ với Văn Thanh. Nhưng viết văn, đầu óc thường xuyên trống rỗng.

Tình huống như thế trước kia chưa bao giờ xảy ra.

Khương Ngọc ôm lấy đầu gối ngồi ở trên ghế, ngẩn người nhìn chăm chăm mặt bàn.

Thật ra thì cô cũng không ngại tay Diệp Duy Trăn rốt cuộc là tại sao bị thương, cô muốn gả cho anh cũng không liên quan đến chuyện anh cứu hay không cứu cô, chỉ là câu nói kia khiến cô cảm thấy có chuyện gì đó đáng sợ sắp lộ đầu ra.

Cô nói chuyện này với Văn Thanh, Văn Thanh không nhịn được hỏi: “Có thể nhận làm người hay không? Dù sao mười năm, đó không phải là một khoảng thời gian ngắn, trí nhớ của em khó tránh khỏi sai lệch.”

Có vài thứ một khi bắt đầu hoài nghi thì sẽ càng không thể xác định, tựa như lúc này lần đầu tiên Khương Ngọc bắt đầu nghi ngờ có phải mình nhận làm người hay không.

Nếu quả thực nhận làm ——

Cửa thư phòng chợt bị gõ vang, Khương Ngọc ngẩng đầu lên, liếc nhìn Diệp Duy Trăn đứng ở cửa.

Anh mặc quần áo ở nhà, bộ dáng hiền lành vô hại nhắc nhở cô, “Em đã làm việc ở bên trong sáu giờ rồi, nghỉ ngơi một chút đi.”

Khương Ngọc duỗi cái lưng nhức mỏi, “Ừm, dạ.” Trước kia ở một mình, mỗi ngày cô ngồi trước máy vi tính mười mấy tiếng, sau còn mắc bệnh xương sống, sau khi kết hôn với Diệp Duy Trăn, anh thỉnh thoảng nhắc nhở cô.

Thấy cô vẫn cúi đầu suy nghĩ, Diệp Duy Trăn trầm mặc, bỗng nói: “Gần đây em có tâm sự à?”

Khương Ngọc dừng động tác, một lát sau vẫn mỉm cười, “Có lẽ quá mệt mỏi, gần đây có rất nhiều thứ phải viết, tể bào não cũng sắp chết sạch.”

Diệp Duy Trăn rất giỏi về nhìn mặt mà nói chuyện, Khương Ngọc bị ánh mắt sắc bén nhìn đến suýt nữa chịu thua. Cuối cùng vẫn là Diệp Duy Trăn đi tới dắt tay cô, “Vậy chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Anh không thúc giục cô thay quần áo, mang cô ra ngoài.

*

Trời mùa xuân ấm áp, nhưng gió vẫn hơi se lạnh, lòng bàn tay khô ráo của Diệp Duy Trăn bao quanh bàn tay nhỏ của cô, cùng nhau nhét vào trong túi áo bành tô của anh. Hai ngày nay anh cũng không để ông Lưu đi theo, vì vậy hai người cứ tay trong tay băng qua đi.

Sau bắt tri bắt giác đi tới một cửa hàng gần đó, Diệp Duy Trăn cũng không trưng cầu ý kiến của Khương Ngọc, cứ thế mang người đi vào bên trong.

Khương Ngọc: “Anh phải mua đồ?”

“Ừ, mua quà tặng, em chọn giúp anh.”

Khương Ngọc nghi ngờ nhìn anh, trong đầu suy nghĩ thật nhanh, gần đây không có ngày lễ gì, sinh nhật của bà nội vừa qua, sinh nhật của Diệp Kỳ còn chưa tới. Chẳng lẽ có người khác trong gia đình anh sinh nhật?

Kết quả Diệp Duy Trăn trực tiếp mang theo cô đi tới một quầy bán trang sức, bảo Khương Ngọc chọn một món mình thích.

Khương Ngọc hơi ngẩn người, hài hước giơ ngón tay chỉ mình, “Em? Tặng cho em?”

Diệp Duy Trăn gật đầu một cái.

Khương Ngọc nói tiếp: “Còn chưa tới sinh nhật em.”

Diệp Duy Trăn cười sờ sờ đầu cô, “Anh bỗng nhiên nhớ tới, hình như chưa tặng gì cho em, lần trước đi công tác mua búp bê là do trợ lý nhắc nhở.”

Khương Ngọc nhìn ánh mắt sáng ngời mà thâm trầm của anh, hít một hơi thật sâu, cuối cùng khoác lên cánh tay anh đi trở về, “Không có thành ý, muốn tặng quà phải tự mình chọn.”

Diệp Duy Trăn nhìn cô khó hiểu.

Khương Ngọc suy nghĩ một chút, chợt ngừng bước chân. Cô nghiêm túc nhìn Diệp Duy Trăn, hỏi câu hỏi mình cho là vĩnh viễn sẽ không hỏi ra.

23. Chương 23

Chương 23

Edit: Bozu

Nguồn: bupbecaunang.com

“Có thể nói cho em biết, vì sao tay của anh bị thương không?” Lúc Khương Ngọc hỏi câu hỏi này, rõ ràng thấy sắc mặt Diệp Duy Trăn thay đổi. Gân xanh trên trán anh thậm chí nhô ra từng cái, tựa như sau một khắc sẽ vỡ ra.

Khương Ngọc biết anh không muốn đối mặt, nhưng cô vẫn muốn chứng minh cái gì đó, cô thực sự muốn biết người đàn ông cô chờ mười năm chính là anh! Không có nhận lầm, càng không có giả sai. Thậm chí cô muốn từ nơi anh nhìn ra một chút xú, dù cho Diệp Duy Trăn không hề phòng bị ánh mắt của cô. Cô không muốn vĩnh viễn bị anh ngăn cách ở bên ngoài, ngay cả bí mật sâu kín nhất của anh cũng không biết được.

Mấy ngày này hoài nghi đã sắp bức cô điên rồi.

Vậy mà trên mặt Diệp Duy Trăn không tiếp tục lộ ra dịu dàng và dung túng thường ngày khi đối mặt với cô, ánh mắt của anh từ từ lạnh lẽo, thậm chí có chút đề phòng.

Hai người giằng co, đứng ở trước cửa hàng người đến người đi, gió lạnh luồn vào trong áo len của Khương Ngọc, khiến cả người trong ngoài đều lạnh run lên.

Hồi lâu Diệp Duy Trăn mới lên tiếng: “Điều này rất quan trọng?”

“Quan trọng.” Khương Ngọc gật đầu kiên định.

Diệp Duy Trăn cười một cái, khóe miệng là nụ cười lạnh lùng, “Nhưng anh không muốn trả lời.”

Khương Ngọc: “.”

Sắc mặt Diệp Duy Trăn rất khó coi, có thể dùng từ xanh mét để hình dung, hai tay anh cầm ở trong túi áo bành tô, khẽ nghiêng đầu, “Nhớ trước khi cưới anh đã từng nói, anh cần chính một người vợ hiểu chuyện, anh cho là chúng ta đã đạt thành hiệp nghị.”

Tay Khương Ngọc xuôi ở bên người từ từ co lại, cô kinh ngạc nhìn Diệp Duy Trăn, trong nháy mắt có chút xa lạ.

Diệp Duy Trăn đưa mắt trở về trên người cô, “Anh nghĩ anh cần phải nhắc nhở em, cho nên về sau không nên nhắc lại chuyện này.” Nói xong dừng một chút, bổ sung, “Chúng ta vẫn cứ như ngày trước.”

Khương Ngọc đứng ngẩn ở nơi đó, Diệp Duy Trăn đã lướt qua cô, áo trên người anh sượt qua mu bàn tay cô, cuốn theo từng xúc cảm ấm áp.

Cô không kịp hãm được đưa tay muốn bắt chút hơi ấm, nhưng ngón tay đụng phải tấm da lạnh lẽo. Đợi cô quay đầu lại, Diệp Duy Trăn đã sải bước đi xa.

Anh thậm chí không đợi cô.

Khương Ngọc không biết tại sao một người có thể biến đổi nhanh như vậy, cô nghĩ Diệp Duy Trăn có thể xuất hiện vô số các phản ứng, cô lại không ngờ tới sẽ là như vậy — anh qua loa cự tuyệt cũng không có trực tiếp trả lời.

Đáp án kia tại sao khó mở lời như thế, chỉ vì có liên quan tới Mạc Tử Kỳ ư? Hoặc là phía sau cất giấu bí mật khiến anh khó mở miệng? Nhưng bí mật như thế nào, mà ngay cả vợ mình cũng không có quyền được biết? Hoặc là, ở trong mắt Diệp Duy Trần từ đầu đến cuối cô là một người không quan trọng?

Khương Ngọc không nghĩ ra, giờ phút này cô chỉ cảm thấy trái tim co quắp, sau lưng phát rét, cả người đều khó chịu tới cực điểm.

Cô từ từ đi ra ngoài, bốn năm giờ chiều, ánh mặt trời làm cho người ta trở nên sầu não. Khắp nơi quanh mình đều là cảnh tượng đám người vội vã, lại không có bóng dáng Diệp Duy Trần.

Lần đầu tiên họ gặp gỡ hẳn là như vậy. Khương Ngọc cúi đầu đứng ở đầu đường, không biết tiếp theo nên làm gì, trở về sao? Trở về nhà của cô và Diệp Duy Trần. Nghĩ đến người đàn ông kia, cô đột nhiên cảm thấy đó không thể nói là nhà của mình.

*

Khương Ngọc ngồi trên ghế dài trước quảng trường thật lâu, chờ khi ý thức được tay chân hơi lạnh, cả người tê dại thì xung quanh đã sớm đèn dầu sáng rõ.

Cô đi dọc theo đường trở về, dù có cãi vã thế nào, nơi cuối cùng có thể trở về chỉ có nhà mình.

Chờ khi mở cửa ra, liếc mắt liền thấy Diệp Duy Trần ngồi ở ghế salon trong phòng khách, anh từ từ quay đầu nhìn cô, vẻ mặt đã khôi phục bình thường, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Anh thậm chí như thường ngày, dịu dàng nói với cô: “Về rồi à? Có thể dọn cơm.”

Khương Ngọc không có trả lời, chỉ cúi đầu đổi giày. Bên ngoài thật sự quá lạnh, tay cô thử nhiều lần mới cởi được giày xuống.

Nhưng còn có một bàn tay khác.

Lúc này cô cảm thấy Diệp Duy Trần chậm rãi đi tới phía cô, sau đó anh chợt hạ đầu gối cúi người ngồi xổm xuống, cởi một chiếc giày khác giúp cô.

Thật ra thì dọc đường Khương Ngọc đã tỉnh táo không ít, nhưng nhìn hành động suồng sã của anh, không biết vì sao đột nhiên trở nên cố chấp. Cô lui về phía sau một bước dài, động tác không nhỏ, còn mang theo chút tức giận.

Tay Diệp Duy Trần cứng lại ở giữa không trung. Không khí thái bình giả tạo bị xé nứt lần nữa.

Anh không có câu giận, tĩnh lặng ngẩng đầu nhìn cô, rồi sau đó khẽ cười, “Tức giận? Buổi chiều là anh không đúng, khi đó anh nói nặng lời. Anh xin lỗi em!”

Khương Ngọc tỉ mỉ nhìn gương mặt nhẹ nhàng của anh.

Anh đang cười, nhưng cẩn thận quan sát sẽ phát hiện đáy mắt anh không có ý cười, mơ hồ ẩn giấu chút nhẫn nại cùng khắc chế, lúc này cô mới nhớ lại, thật ra thì lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, ánh mắt Diệp Duy Trần cũng rất lạnh nhạt. Có lẽ anh chưa bao giờ là một người dễ chung sống, chỉ là như anh nói, nếu như cô đủ hiểu chuyện, anh nguyện ý làm ra dáng vẻ người chồng tốt chung sống hòa bình với cô.

Móng tay Khương Ngọc không hề dài, nhưng lúc bóp lòng bàn tay lại hơi nhói, cô khàn giọng hỏi: “Trong mắt anh, hôn nhân rốt cuộc là cái gì?”

Diệp Duy Trần hơi ngồi dậy, thân hình cao lớn rất nhanh chặn ánh đèn trước cửa, mặt mũi trở nên mơ hồ không rõ.

Anh im lặng một lát mới nói, cũng không trả lời câu hỏi của cô, “Khương Ngọc, chúng ta chung sống rất tốt, em muốn gì anh đều sẽ phối hợp với em. Cái này không đủ ư?”

“Phối hợp?” Khương Ngọc bị hai chữ này làm cho ngẩn người, khó tin nhìn đối phương.

Diệp Duy Trần khẽ mím môi, anh làm như muốn nói cái gì, nhưng môi khẽ nhúc nhích lại trầm mặc.

Khương Ngọc cười, nụ cười kia rất là chói mắt trong mắt Diệp Duy Trần. Chỉ nghe cô lẩm bẩm nói nhỏ một câu, “Đúng vậy, em cũng cảm thấy mình nên thỏa mãn.”

Nếu là ngày trước, cô sẽ cảm thấy cái này là đủ rồi, cùng người trong lòng sinh hoạt chung một chỗ, anh đối tốt với cô. Nhưng khi mọi chuyện phát sinh, cô chợt phát hiện mình không nghĩ đơn giản như vậy được. Bởi vì còn có tình yêu, cô yêu anh, cho nên khát vọng có thể lấy được chút đáp lại từ đối phương.

Lòng người không phải là như vậy sao? Nào có ai có thể bỏ ra tình cảm mà không hy vọng xa vời là được hồi đáp?

Ngày trước cô tự xưng là mình đủ lý trí, nhưng cẩn thận ngẫm lại, tình yêu vốn là chuyện điên rồ. Khi cô phát hiện Diệp Duy Trần không thương mình, khi cô phát hiện Diệp Duy Trần thậm chí còn gạt bỏ cô ra khỏi lòng mình, khi cô phát hiện Diệp Duy Trần không thích và có thói quen có cô, thậm chí khi cô tức giận khổ sở thì bỏ mặc cô ở cửa hàng. Cô không khỏi thất vọng.

Trong hôn nhân nếu hai bên đều không yêu thương nhau, không ôm ấp mong đợi thì có thể bình an vô sự. Nhưng chỉ có một người yêu, thì khó tránh khỏi sẽ phải khổ cực cùng thất vọng về người kia.

Khương Ngọc biết hôm nay là do mình gieo gió gặt bão, cô đánh giá cao năng lực của mình, trong hôn nhân cô mất khống chế, cũng ném được mùi vị thất bại. Cô vịn tường bước từng bước về phía thư phòng, Diệp Duy Trần nhũu mày, anh vươn tay ra, nhưng lại từ từ thu về.

“Khương Ngọc.”

“Em không sao.” Khương Ngọc đưa lưng về phía anh, trong lời nói mang theo âm rung, “Diệp Duy Trần, anh nói đúng, là em làm trái với cam kết trước hôn nhân của chúng ta. Anh không cần phải quan tâm em, để cho em tỉnh táo lại.”

Cô nói từng chữ cũng làm cho Diệp Duy Trần nhũu chặt mày hơn, anh nhìn bóng lưng cô đơn kia, ngực phiền muộn bức bối.

Tay phải Diệp Duy Trần từ từ nắm chặt thành quyền, cuối cùng đốt ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn mới bằng lòng buông lỏng. Anh không rõ, chuyện kia đã sớm qua, đáp án này có quan trọng với Khương Ngọc như vậy không? Anh thật vất vả mới thoát khỏi những hồi ức kia, tại sao Khương Ngọc còn nhắc tới?

Hai người ở cùng nhau, tiếp tục như vậy không tốt sao?

*

Sau hôm ấy, giữa hai người lần đầu tiên xảy ra chiến tranh lạnh. Mỗi ngày Diệp Duy Trần đi sớm về trễ, Khương Ngọc luôn ở trong thư phòng rất ít ra ngoài. Rõ ràng sống cùng dưới một mái hiên, hai người lại không có cơ hội chạm mặt nhau.

Trước khi Diệp Duy Trần rời nhà sẽ chuẩn bị bữa sáng, sau lại phát hiện Khương Ngọc không hề động tới, về sau anh cũng lười làm.

Có lúc sẽ đụng phải nhau ở cửa nhà vệ sinh, anh chủ động lấy lòng, Khương Ngọc sẽ gấp đáp lại anh, thế nhưng kháng cự vẫn cực kỳ rõ ràng.

Buổi tối thậm chí Khương Ngọc ngủ ở thư phòng, cô giải thích là, “Em viết xong bản thảo có thể đến lúc trời sáng, trở về phòng ngủ sẽ ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của anh.”

Diệp Duy Trần biết cô vẫn còn giận dữ, mặc dù anh hơi khó chịu, nhưng trong lòng cảm thấy qua một thời gian sẽ tốt. Ở trong nhận thức của anh, Khương Ngọc cũng không phải là người cố tình gây sự. Trong hôn nhân có chút cãi vã cũng là bình thường, cho nên Diệp Duy Trần cũng không thấy chuyện này quá nghiêm trọng.

Dĩ nhiên Diệp Duy Trần cũng không thể biết, giữa vợ chồng một khi có hiềm khích, nếu như không kịp thời tu bổ, rễ cây này sẽ càng bó càng chặt, cuối cùng sẽ gãy lìa bất cứ lúc nào.

24. Chương 24

Chương 24

Edit: Bozu

“Sao ừ ừ vậy?.” Văn Thanh đưa bình nước cho Khương Ngọc, vòng qua ghế dài ngồi xuống bên cô. Hôm nay hai người đưa Kiều Mộng Tiệp tới tái khám, vào lúc này Kiều Mộng Tiệp vẫn còn đang nói chuyện với bác sỹ ở hành lang, Khương Ngọc lại một mình ngẩn người ở trong sân, tuyệt không giống như thường ngày.

Khương Ngọc liếc nhìn Văn Thanh, lắc đầu một cái, “Không sao.”

Văn Thanh liếc nhìn cô một cái liền đoán được, “Cãi nhau với Diệp Duy Trăn?”

“Sao chị giỏi vậy.” Khương Ngọc cười một cái, không tiếp tục phủ nhận, “Chúng em đang chiến tranh lạnh.”

Văn Thanh mở bình nước uống một ngụm, lúc này mới nói: “Hai vợ chồng gây gổ là bình thường, chiến tranh lạnh đơn thuần lãng phí thời gian, ngủ một giấc liền hết chuyện.”

Khương Ngọc cười cô, “Sao chị có thể lưu manh như thế.”

“Cuộc sống sinh hoạt vợ chồng, còn không biết chuyện như vậy quan trọng thế nào giữa vợ chồng đâu.”

Khương Ngọc lườm một tiếng, “Không có đơn giản thế đâu.”

Về mặt Văn Thanh vô cùng khó hiểu liếc nhìn cô, cô không nhìn được thở dài, nói sơ lược một lần. Văn Thanh nghe xong chỉ nói: “Người như Diệp Duy Trăn, nếu chuyện nhỏ cậu ta không thêm so đo với em, thì chuyện này, có lẽ do cậu ta rất khó mở miệng mà thôi.”

“Em hiểu.” Khương Ngọc gật đầu một cái, “Em biết rõ đây là chuyện anh ấy kiêng kỵ, vẫn ghi nhớ, cho nên cũng không chủ động nhắc tới. Trên thực tế trong muốn quan hệ này, em nhớ phải dùng lý trí, nhưng gần đây ——”

“Gần đây em phát hiện, yêu cầu lý trí càng ngày càng khó?” Văn Thanh nói chuyện luôn có thể nói trúng tim đen, “Rất đơn giản, bởi vì em càng ngày càng thích cậu ta.”

Khương Ngọc tức cười, đầu ngón tay dùng sức vuốt ve bình nước xuôi trong tay.

Văn Thanh nhìn cô chằm chằm một lát, “Khương Ngọc, thật ra thì có một chuyện em vẫn muốn hỏi chị.”

Khương Ngọc mơ hồ biết cô muốn hỏi cái gì, quả nhiên Văn Thanh mở miệng nói như vậy, “Rốt cuộc em yêu người trong tưởng tượng hay là Diệp Duy Trăn?”

“Bọn họ cùng là một người.” Khương Ngọc lập tức tiếp lời, gần như không có chần chờ hay suy nghĩ.

Văn Thanh cong môi, cười như không cười hỏi ngược lại, “Thật sao? Vậy em gấp gấp tìm cậu ta muốn câu trả lời là vì cái gì, chẳng lẽ không phải bởi vì em bắt đầu hoài nghi?”

Trên mặt Khương Ngọc đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu phiền não, Văn Thanh lại tiếp tục đe dọa nhìn ánh mắt của cô, hỏi: “Nếu như không phải? Em biết sẽ có loại khả năng này, cho nên bây giờ em nói cho chị biết, nếu như bọn họ không phải cùng một người thì em định làm gì?”

“Em ——” Khương Ngọc ngẩng đầu lên, đáy mắt có chút mờ mịt.

“Chị nói cho em biết đáp án.” Văn Thanh nói chậm rãi từng chữ, “Em phát hiện mình không thể rời bỏ cậu ta, nhưng vào lúc này lại bỗng nhiên biết được cậu ta có thể không phải người năm đó, cho nên em hoảng loạn, rất muốn câu trả lời khẳng định từ cậu ta. Nhưng Diệp Duy Trăn không những chưa cho em đáp án, cậu ta còn để cho em phát hiện cậu ta hoàn toàn không yêu em.”

Khương Ngọc siết chặt bình nước, vì dùng sức mà khớp xương trắng bệch.

Văn Thanh dừng một chút, còn nói: “Cho nên em rất đau lòng, bởi vì cậu ta nói không thương em ư?”

Khương Ngọc cúi đầu, hồi lâu cũng không nói nữa.

Đáp án có lẽ chính cô cũng biết, thời niên thiếu thăm mền mặc dù khá dài, nhưng rốt cuộc bị năm tháng lu mờ đi không ít. Mà giữa cô và Diệp Duy Trần dần dần nảy sinh tình cảm cũng là thật, nhưng cô có thể nhận lầm người, nhưng vẫn là làm việc nghĩa không được chùn bước yêu đối phương thì lại biết được đối phương hoàn toàn không yêu mình.

Cái này không chỉ khiến cô cảm thấy thất vọng, còn khiến cô đau lòng khó chịu.

Mà bất nhất là Diệp Duy Trần sớm nói với cô, hôn nhân của bọn họ không liên quan tới tình yêu, cho nên cô chỉ có thể tự so tài với mình.

Càng ngày càng không biết đối mặt với Diệp Duy Trần thế nào.

“Tiểu Ngọc.” Văn Thanh giơ tay lên sờ sờ đầu cô, giọng nói mềm nhũn, “Vấn đề giữa hai người thật ra thì không có phức tạp như thế, em chỉ cần xác định tâm ý của mình, tất cả vấn đề sẽ được giải đáp. Nghi kỵ là vết thương trí mạng giữa hai vợ chồng, càng kéo dài sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề.”

Khương Ngọc cũng nhìn Văn Thanh, cuối cùng yên lặng gật đầu một cái.

*

Nào biết Khương Ngọc còn chưa làm gì, Diệp Duy Trần đã chủ động tìm cô. Anh đứng ở cửa thư phòng cô yên lặng hồi lâu, nói: “Ngày mai anh phải đi công tác ở Thượng Hải, khoảng ba ngày sau mới trở lại.”

Ngón tay Khương Ngọc vốn đang gõ bàn phím bỗng dừng lại, sau đó gật đầu một cái, “Muốn em thu dọn đồ đạc giúp không?”

“Đã thu dọn xong.”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau mấy giây, Khương Ngọc dời ánh mắt đi trước, cô tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, khẽ “ồ” một tiếng.

Ánh sáng trong thư phòng chỉ do một chiếc đèn bàn chiếu, vì vậy Diệp Duy Trần đều nhìn thấy rõ mỗi biểu cảm trên mặt Khương Ngọc. Anh nhìn gương mặt cô đắm chìm trong ánh sáng ngọn đèn màu vàng ấm: tái nhợt, mệt mỏi, còn có chút ưu sầu, anh đột nhiên cảm thấy rất không quen.

Bình thường Khương Ngọc là một người vui vẻ, đôi khi cô áp sát bên tai anh nói vài chuyện làm cho người ta vui thích, hình như lúc nào trong mắt cũng ánh đầy vui vẻ ——

Diệp Duy Trần thở dài, “Anh phải làm thế nào thì em mới có thể vui vẻ một chút.”

Khương Ngọc cũng trầm mặc, cuối cùng ngẩng đầu nghiêm túc nói với anh: “Em không sao, chỉ là có chút chuyện nghĩ không thông, anh cho em chút thời gian.”

Diệp Duy Trần không hiểu, “Có ý gì?”

Khương Ngọc cười một cái, “Không có gì. Anh đi đường cẩn thận.”

Diệp Duy Trần nhìn cô rất nhanh lại cúi đầu, khóe môi mới vừa cong lên dần dần bằng phẳng, lông mày uốn cong còn mơ hồ nhiều hơn một nếp gấp, nhìn thế nào cũng không giống là không có gì. Anh chủ động đi tới, từ phía sau vòng chặc bả vai cô, ôm chặt cô vào trong ngực.

Khương Ngọc cũng yên lặng.

Chỉ nghe anh nói nhỏ bên tai: “Giận lâu như vậy sẽ có nếp nhăn đấy.”

Khương Ngọc nhìn chăm chăm chữ viết trên màn hình, mắt chột khô khốc khác thường.

Diệp Duy Trần chính là như vậy, đều khiến cô cảm thấy anh đang quan tâm cô thương cô tới cực điểm, nhưng thực tế thì sao? Cô đều sẽ ghi nhớ đáng về ngày đó anh nói chuyện, anh nói nguyện ý phối hợp với cô, vậy có phải hiện tại cũng chỉ là muốn cho cô bậc thang bước xuống hay không? Nếu như cô thông minh một chút, nghe theo anh, bọn họ có thể trở như trước.

Nhưng tháng ngày như trước có phải là thứ cô muốn không?

Giữ lấy hôn nhân chỉ có tình yêu đơn phương, thật sự khó hơn trong tưởng tượng của cô.

Khương Ngọc lại hỗn loạn, cô khịt lỗ mũi, “Ừ” một tiếng, cố gắng tập trung tinh thần tiếp tục viết bản thảo.

Diệp Duy Trần lại không để cô phân tâm, hôn sau tai cô, chậm rãi nói, “Về sau anh sẽ không nói lớn tiếng với em, cũng sẽ để tâm mua quà tặng em, đừng tức giận nữa có được không?”

Anh tránh được đề tài nhạy cảm, ý cầu hòa đã rất rõ ràng.

Khương Ngọc xoay đầu lại, Diệp Duy Trần cúi người hôn môi cô, lòng bàn tay khô ráo cũng linh hoạt chui vào ngực cô. Ngay sau đó Khương Ngọc bị anh ôm lấy đặt ở bàn đọc sách.

Từ trước đến giờ ở phương diện này anh đều là cao thủ, trước đây Khương Ngọc hoàn toàn không chống đỡ được, vậy mà kích tình hôm nay cũng không khiến người cô nóng lên, ngược lại đáy lòng cảm thấy trống không vô cùng. Ngón tay cô siết mép bàn rốt cuộc vẫn phải lỏng ra, tiếp theo đặt trước ngực anh từ từ đẩy ra.

Diệp Duy Trần cau mày nhìn cô.

Khương Ngọc nuốt nước miếng một cái, nói: “Em còn có chuyện phải làm.”

Diệp Duy Trần cúi đầu xuống nhìn cô, ánh mắt nghiêm nghị, giống như là đang phân biệt thực giả. Một lát sau anh tự tay vuốt vuốt đỉnh đầu cô, “Được, vậy anh không quấy rầy em.”

Khương Ngọc khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Mắt Diệp Duy Trần trầm xuống, chợt đưa ngón tay chỉ chỉ mặt mình, “Vậy em hôn anh coi như bồi thường.”

Khương Ngọc sững sờ, nhưng vẫn làm theo hôn lên gò má của anh như trước kia. Diệp Duy Trần lại hơi nghiêng mặt, nụ hôn này rơi vào trên môi anh như ý nguyện.

Cô bị anh ôm hôn sâu hơn, cho đến khi cả hai hô hấp dồn dập mới buông ra.

Diệp Duy Trần nhìn cô thật kỹ, lúc rời đi không nói gì, nhưng trong lòng anh rõ ràng cảm thấy Khương Ngọc vẫn đang kháng cự anh. Anh mờ hồ cảm thấy cô giấu chuyện gì trong lòng, có lẽ có liên quan tới anh? Bởi vì anh nghĩ đến trong khoảng thời gian này Khương Ngọc có cái gì không phù hợp, hình như từ sau lần ở bệnh viện trở về——

Nhưng anh nghĩ tới nghĩ lui, lại không đoán ra rốt cuộc là cái gì. Diệp Duy Trần quyết định chờ sau khi đi công tác trở về sẽ nói rõ ràng với Khương Ngọc.

*

Sáng sớm hôm sau, Diệp Duy Trần đi, bởi vì vội chuyển bay, cho nên anh cũng không có đánh thức Khương Ngọc. Khi Khương Ngọc tỉnh lại trong phòng đã trống không, nhưng chỉ thiếu mất một người mà thôi.

Cô đi tới trước bàn ăn, thấy phía trên bàn đặt tờ giấy, là chữ viết của Diệp Duy Trần —— anh dặn dò cô phải ăn cơm đúng giờ.

Khương Ngọc mở tủ lạnh ra nhìn, bên trong chứa đầy thức ăn phong phú tươi mới, cô nhìn nhìn, đột nhiên cảm thấy chóp mũi chua xót vô cùng.

Một khắc kia có lẽ cô đã hiểu, tất cả kỳ cục tất cả lo âu của cô thật ra đều bởi vì quá sợ Diệp Duy Trần không phải người kia, thật ra thì anh không phải người kia thì có sao đâu? Cũng không quan tâm Diệp Duy Trần có thích cô hay không, cô đều quyết tâm nói tâm ý của mình cho đối phương biết.

Nếu như. Nếu như anh nguyện ý thử thích mình, cô sẽ kiên nhẫn chờ đợi.

Khương Ngọc định tỏ tình, nhưng chuyện kể tiếp, lại hoàn toàn vượt ra khỏi kế hoạch của cô.

25. Chương 25

Chương 25

Edit: Bozu

Ban đầu Diệp Duy Trần nói sau ba ngày sẽ trở lại, nhưng đến ngày thứ ba bỗng gọi điện thoại cho Khương Ngọc nói xảy ra chút vấn đề phải kéo dài thời hạn.

Trong lòng Khương Ngọc hơi thất vọng, buổi tối cô còn chuẩn bị tiệc mừng cho anh? Nhưng nghĩ tới anh luôn nghiêm túc với công việc, vì vậy hỏi: “Rất nghiêm trọng à?”

Diệp Duy Trần có vẻ có chút không yên lòng, “Ừ, nhưng đã có biện pháp giải quyết.”

“Vậy thì tốt.” Khương Ngọc nói xong dừng lại, mấy lần há miệng cũng không nói lời tỏ tình ra.

Chuyện như vậy vẫn phải là mặt đối mặt, và lại không khí thích hợp mới được.

Diệp Duy Trần cũng trầm mặc, có lẽ cho là cô còn đang giận chuyện lúc trước? Giãng co mấy giây, chỉ nghe anh nói: “Vậy nhé.”

“Diệp Duy Trần.” Trước khi anh cúp máy thì Khương Ngọc gọi anh lại, “Anh hết bận trở về sớm chút, em có lời muốn nói với anh.”

Diệp Duy Trần dừng bước, ngón tay cầm điện thoại di động bỗng chốc căng thẳng, “. Nói cái gì?”

“Anh trở về rồi nói, bây giờ nói sẽ ảnh hưởng hiệu suất làm việc của anh thì làm thế nào?” Khương Ngọc len lén cười một cái. Có lẽ sau khi Diệp Duy Trần biết được sẽ làm ra chuyện khiến người ta vui vẻ, nhưng tựa như anh đã từng nói, bọn họ còn có cả một đời, từ từ đi, anh sẽ thương yêu cô trong tương lai nào đó chứ?

Nhưng cô để đối phương biết là cô đã yêu rồi, cô vẫn đang chờ bến đỗ hạnh phúc từ phía anh.

Bên Diệp Duy Trần thoáng im lặng, cuối cùng cúi đầu “Ừ” một tiếng.

*

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Khương Ngọc đặt di động trên mặt bàn, lúc này cả người mới buông lỏng. Cô điều chỉnh suy nghĩ chuẩn bị tiếp tục sửa bản thảo, nhưng mới vừa buông điện thoại xuống thì bỗng nhiên lại bắt đầu rung, trên màn hình hiển thị tên Kiều Mộng Tiệp.

Không biết vì sao tim Khương Ngọc nhảy lên hai cái. Thật may là lúc bắt máy thì Kiều Mộng Tiệp nói chuyện rất bình thường, tốc độ thông thả, “Văn Thanh đi Lâm thị phỏng vấn, một mình bác ăn cơm hơi chán, con đến ăn với bác có được không?”

Trong khoảng thời gian này cô bận sửa bản thảo, số lần gặp mặt Kiều Mộng Tiệp cũng giảm bớt, Khương Ngọc có chút áy náy nên lập tức đồng ý.

Cô ngồi taxi tới, lúc Kiều Mộng Tiệp mở cửa con liếc nhìn phía sau cô, “Duy Trần chưa về à?”

“Dạ, có thể còn chậm hai ngày nữa ạ.” Khương Ngọc nghiêng đầu quan sát Kiều Mộng Tiệp, thấy bà vẫn mỉm cười, nửa năm gần đây bà đã không còn nhuộm tóc, cho nên tóc bạc mọc ra hơn nửa, trông già đi vài tuổi. Cô đau lòng khoắc cánh tay Kiều Mộng Tiệp, đỡ bà ngồi xuống ghế sa lon, “Bác ngồi trước đi, bác muốn ăn gì?”

Kiều Mộng Tiệp cười cười, “Con chuẩn bị xuống bếp?”

“Đúng vậy.” Khương Ngọc đứng ở trước mặt bà, hơi vênh mặt lên, “Cho nên sẽ rất khó khăn đó ạ, vạn nhất nấu không ngon cũng không được lãng phí đâu đấy.”

Kiều Mộng Tiệp nhìn cô một lát, cuối cùng nói: “Tiểu Ngọc nhà chúng ta giỏi trứng sốt cà chua, khoai tây trộn dấm.”

“Canh cá hồi là đủ 3 món?” Khương Ngọc dùng sức cầm tay Kiều Mộng Tiệp, “Chờ chút, lập tức xong ngay ạ.”

Tay Kiều Mộng Tiệp hơi lạnh, loại cảm giác này rất kỳ lạ, lòng bàn tay nóng bỏng nhưng mu bàn tay lại lạnh vô cùng. Khương Ngọc không khỏi nhũu mảy, đứng dậy đi vào phòng cầm tấm thảm ra, tỉ mỉ đắp kín cho bà, “Bác gái mệt không? Ngủ một lát nhé?”

Kiều Mộng Tiệp lắc đầu, cánh tay xanh đặt trên tay vịn khe khẽ thở dài, “Không ngủ, mỗi ngày ngủ nhiều rồi.” Bà nhìn hướng ban công nói, “Hôm nay ánh nắng rất tốt, không muốn ngủ.”

“VẬY bác xem tivi một lát.” Khương Ngọc mở ti vi sau đó đi ngay phòng bếp, trước khi vào cửa còn quay đầu lại liếc nhìn Kiều Mộng Tiệp.

Tầm mắt của bà thỉnh thoảng sẽ chuyển tới cửa, giống như là đang chờ ai đó —

Bình thường Khương Ngọc rất ít khi xuống bếp, Kiều Mộng Tiệp chọn hai món này cũng coi như đó là sở trường của cô rồi, cho nên cô làm rất suôn sẻ cũng rất nhanh, chờ món ăn lên bàn cũng chỉ mất mấy phút ngắn ngủn.

Kiều Mộng Tiệp chống cái trán, mắt hơi khép, lúc nghe tiếng động khoe miệng còn hắt lên trên, “Thơm quá, hiếm khi không có xào cháy.”

“Dĩ nhiên, lần này con rất cẩn thận.” Khương Ngọc cười nói với bà, “Hôm nay con nhất định phát huy tốt một lần.”

Kiều Mộng Tiệp ừ từ trong lỗ mũi, “Một lát chúng ta sẽ nếm thử một chút.” Bà nói xong chợt mở mắt, khó khăn nhìn về phía cửa, “Không biết lúc nào Văn Thanh mới trở về.”

“Muốn con gọi điện thoại cho chị ấy không?” Khương Ngọc thò đầu ra từ trong phòng bếp.

Kiều Mộng Tiệp khoát tay áo, “Không cần thúc giục nó, nó là người nóng tính, lái xe luôn hấp tấp.”

Khương Ngọc tựa vào trên khung cửa đánh trứng gà, gạt đầu phụ họa, “Ngồi xe của chị ấy thì trái tim phải đặc biệt tốt mới được.”

Kiều Mộng Tiệp cười một tiếng, tựa như cảm thán: “Văn Thanh không biết làm cơm, con còn khác. Tính khí nó xấu, cũng ít bạn, tương lai khẳng định không ai thương.”

Nói xong âm lượng liền nhỏ, Khương Ngọc cho là bà ngủ gật, không nhận được nhắc nhở một tiếng: “Bác gái muốn ngủ sao? Đợi cơm nước xong xuôi ngủ tiếp.”

“Bác không ngủ.” Kiều Mộng Tiệp nhắm hai mắt trả lời, “Bác đang nghe con nói chuyện.”

Khương Ngọc liền tiếp lời nói lúc trước của bà: “Ai nói không có ai thương chịu Văn Thanh, còn có cháu mà. Ai bắt nạt chị ấy thì con đánh kẻ đó.”

Kiều Mộng Tiệp cười, “Ừ.”

Khương Ngọc chuẩn bị quay trở lại phòng bếp, Kiều Mộng Tiệp bỗng nhiên lại nói với cô: “Con phải khuyên nhủ Văn Thanh, đừng làm ba nó tức giận, dù thế nào thì đó cũng là ba nó. Tương lai. Còn có một người ba.”

Khương Ngọc thấy bà nói xong thì im lặng, không nhận được thở dài, “Con biết rõ.”

Cô nấu cơm ở trong bếp, trong lòng lại cảm thấy không yên, bên này dầu mới vừa vụn nóng, trái tim chợt hung hăng quất một cái, trong đầu bỗng chợt nhớ tới cái gì, tay cô run run nhanh chóng tắt bếp đi vào trong phòng khách.

Kiều Mộng Tiệp vẫn duy trì tư thế vừa rồi, cánh tay khoác lên thành ghế sa lon, cặp mắt đóng chặt, giống như đang vẽ khi bà ngủ.

Tuy nhiên, Khương Ngọc mới vừa đắp kín chăn cho bà thì có hơn phân nửa chảy xuống sàn nhà.

Khương Ngọc đi tới, từ từ cúi người nhặt nó lên, sau đó dịch bên chân bà, vừa dịch vừa nói: “Cơm xong ngay đây, nhiều nhất đợi thêm mười phút, bác gái, lần này con làm rất ngon.”

Không có ai đáp lại.

Khương Ngọc nói tiếp: “Thật ra thì con còn học được rất nhiều món chính, con làm thật kho rồi, không phải bác thích ăn sao? Lần sau con sẽ làm cho bác ăn.”

Trong phòng khách chỉ có âm thanh của một mình cô, vắng vẻ tịch mịch, ánh mặt trời ngoài ban công vẫn như cũ, tựa như Kiều Mộng Tiệp nói, đây là một ngày tốt hiếm thấy.

Khương Ngọc nhắm mắt lại, nước mắt rơi cuộc trào ra.

Tay của cô đã đụng phải mu bàn tay Kiều Mộng Tiệp, nơi đó thật lạnh, lạnh thấu xương, lộ ra mùi chết chóc.

Cả người Khương Ngọc từ từ trượt xuống, thân thể khom xuống, cuối cùng ôm chặt Kiều Mộng Tiệp vào trong ngực.

Lần thứ hai, lần thứ hai cô một thân một mình đối mặt với người thân qua đời, không có bất kỳ dấu hiệu nào, vội vàng không kịp chuẩn bị.

Khương Ngọc nghẹn ngào, gần như nói không ra lời, khó khăn hô hấp, “Bác không chờ chị Văn Thanh nữa à? Không phải bác vẫn luôn chờ đợi chị ấy ư? Chị ấy còn chưa có trở về, sao bác không đợi ——”

Có gió từ ngoài cửa sổ từ từ thổi tới, màn cửa sổ khẽ đong đưa, giống như là mê sảng, hoặc như là thì thầm. Khương Ngọc còn nhớ rõ dáng vẻ Kiều Mộng Tiệp khi còn trẻ, dung mạo bà và mẹ rất giống nhau, đều là mỹ nhân tiêu chuẩn, so sánh thì Kiều Mộng Tiệp thích trang điểm và hiểu biết kinh doanh. Khi còn bé cô thường xuyên nghe được Kiều Mộng Tiệp nói một câu với mẹ, “Ngày nào đó chị trở nên không đẹp, chị cảm thấy cuộc sống này không có ý nghĩa gì.”

Lúc nhỏ Khương Ngọc không hiểu, trưởng thành cũng vẫn không hiểu lắm, thế nhưng giờ đây, cô chợt hiểu đôi chút.

Trong khoảng thời gian này, ốm đau hành hạ không làm cho cổ họng bà thay đổi, bề ngoài thay đổi bà cũng chưa từng oán trách, bà kiên trì đoạn cuộc sống cảm thấy không có ý nghĩa này, rốt cuộc là tại sao?

Tại sao, chính là vì cô và Văn Thanh.

Bà không bỏ được hai người bọn họ.

Đến thời khắc sinh mạng kết thúc, bà vẫn suy nghĩ cuộc sống sau này của Văn Thanh, bà nghĩ nếu bà rời đi, Văn Thanh không có gì cả, nhưng dầu gì còn có một người cha.

Khương Ngọc khó chịu vùi mặt lên ngực Kiều Mộng Tiệp, rất lâu sau đó mới cắn răng nói: “Bác yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho chị ấy.”

*

Văn Thanh trở lại đã hơn bảy giờ tối, từ lúc cô ấy nhìn thấy Kiều Mộng Tiệp thì bắt đầu không có mở miệng nói chuyện, cô ấy không khóc cũng không suy sụp, chỉ là nắm tay Kiều Mộng Tiệp không chịu buông, giống như chỉ cần nắm chặt thì Kiều Mộng Tiệp vĩnh viễn sẽ không rời khỏi cô ấy.

Khương Ngọc không có ép cô ấy, cô hiểu tâm tình của Văn Thanh bây giờ, cô ấy mạnh mẽ xử lý tất cả mọi chuyện.

Cô gọi điện thoại liên lạc với Văn Định Sơn trước, mặc kệ thế nào thì ông ấy cũng là chồng của Kiều Mộng Tiệp, rất nhiều việc cần ông ta ra mặt.

Văn Định Sơn nghe tin tức này, thật lâu không có nhận lời, lúc mở miệng giống như là bị vô số gió sương thấm ướt, “Bác đã ở trên đường, buổi sáng bà ấy gọi điện thoại cho bác thì bác cảm thấy không đúng lắm ——”

Sau ông không tiếp tục nói nữa, Khương Ngọc cũng không truy hỏi nữa, hiện tại hỏi nhiều cũng không có ý nghĩa. Song sau khi cúp điện thoại cô không kiềm chế được nghĩ, lúc ấy Kiều Mộng Tiệp lần lượt nhìn về phía cửa, rốt cuộc là đang đợi Văn Thanh trở về hay là Văn Định Sơn? Nếu như là Văn Định Sơn, thời khắc cuối cùng bà không thể tiếp tục chờ đợi, có phải bởi vì thất vọng hay không?

Đáp án không ai biết được.

Thậm chí cho tới cuối cùng, Khương Ngọc cũng không biết có phải Kiều Mộng Tiệp vẫn thích Văn Định Sơn hay không, cô chỉ nhớ, kể từ khi Văn Định Sơn không trở về nhà về, Kiều Mộng Tiệp liền không soi gương nữa.

Khương Ngọc chợt thấy người đáng tin cũng bị nhận thức sai, cô bắt buộc mình tỉnh táo, nhưng không thể tỉnh táo được, hai tay hai chân cũng mất đi sức lực. Cô dựa vào vách tường ngồi bệt xuống sàn nhà, che mắt, mắt lại khô khốc vô cùng, đã không có chất lỏng trào ra ngoài.

Cô đột nhiên rất sợ cảm giác cô độc một mình, trong đầu nghĩ tới Kiều Mộng Tiệp, lại nghĩ tới tình cảnh lúc cha mẹ rời đi, toàn thân đều túa ra mồ hôi lạnh.

Trong giây lát Khương Ngọc nhớ tới Diệp Duy Trăn, cô cần Diệp Duy Trăn ở bên cạnh, chưa bao giờ nhớ nhung anh như thế, lúc này, cho dù là một câu an ủi đơn giản của anh cũng tốt.

Cô lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Diệp Duy Trăn, nhưng. Không có ai nghe.

Khương Ngọc chưa từ bỏ ý định gọi nhiều lần, một lần lại một lần, điện thoại bên kia cũng biểu hiện không người nào nghe.

Đây là lần đầu tiên Khương Ngọc gọi cho Diệp Duy Trăn mà không ai nghe, cũng là lần đầu tiên Diệp Duy Trăn không muốn nhận điện thoại của Khương Ngọc.

Anh ngồi ở bên quầy bar uống rượu, bên cạnh mu bàn tay tái nhợt chính là điện thoại di động không ngừng rung, âm thanh ông ông bị tiếng nhạc huyền ảo bao phủ, nhưng lại làm cho khớp xương của anh tê dại.

Tay phải vốn cho là đã chậm chạp, cũng bị chấn động đau ê ẩm. Mà ở bên cạnh điện thoại di động, ném mấy tờ giấy linh linh, tất cả đều là về quá khứ của Khương Ngọc

26. Chương 26

Chương 26

Edit: Bozu

Trông thấy Diệp Duy Trăn đang mua say, Lê Trí Kiệt rốt cuộc không kiềm chế được, lúng túng khuyên một câu, “Được rồi, đừng uống nhiều quá, mấy năm nay cậu chưa từng uống rượu lắm vậy, rất dễ say đấy.”

Diệp Duy Trăn không để ý tới anh ta, cầm đầu cầm cổ trút nửa ly rượu còn lại trong ly uống một hơi cạn sạch.

Lê Trí Kiệt chau mày lại, vừa muốn nói gì, cánh tay liền bị người bên cạnh đè xuống.

Mạc Tử Kỳ lắc đầu với anh ta.

Lần này Lê Trí Kiệt lại không nghe cô ta, ngược lại cười lạnh nói: “Thế nào, anh không nên nói sao? Trước kia cậu ta luôn miệng nói không thích người ta, còn bây giờ đang làm cái gì?”

“Anh im miệng.” Mạc Tử Kỳ khê trách mắng, “Chuyện giữa bọn họ, chúng ta không nên nhúng tay.”

Lê Trí Kiệt ngồi thẳng người, ánh mắt tràn ngập uy hiếp nhìn cô ta, siết chặt mấy tờ giấy quơ quơ, “Vậy em đưa những thứ này cho cậu ta xem là có ý gì?”

Mạc Tử Kỳ trầm mặc, thản nhiên đón nhận tầm mắt của anh ta, “Em thừa nhận cái này rất ám muội, nhưng nếu như Khương Ngọc không có tâm tư khác, tại sao phải gạt anh ấy? Nếu như Duy Trăn thích cô ta, cô ta cũng thật lòng thích Duy Trăn, những thứ này sẽ không có ảnh hưởng gì tới bọn họ.”

“Ồ ——” Lê Trí Kiệt cười, đáy mắt tràn đầy vẻ chế nhạo, “Nói vậy còn phải cảm ơn em đúng không?”

Sắc mặt của Mạc Tử Kỳ khó coi, có lẽ do Lê Trí Kiệt ít khi trực tiếp làm cô ta hạ đài như vậy. Trong lòng cô ta hơi khác thường, cuối cùng mân chặt đôi môi, “Đây đều là sự thật, cũng không phải do em làm giả. Em cũng cảm thấy Duy Trần nên biết tất cả.”

Lê Trí Kiệt giận quá hóa cười, “Thật có thể tìm cớ cho mình, Mạc đại tiểu thư, có muốn tôi nhắc nhở em hay không, ban đầu là em buông tay trước!”

Mạc Tử Kỳ cắn môi, ngón tay buông lỏng ở trên quầy bar khê co ro, lời nói liên tục run rẩy, “Đúng, chính bởi vì như vậy em mới càng muốn anh ấy quay lại! Anh ấy rõ ràng không thích cô nhóc kia, bọn họ ở bên nhau có thể hạnh phúc sao? Nếu cô nhóc kia thích anh ấy thì khác, nhưng bây giờ nhìn lại, cô ta giả cho anh ấy là có nguyên nhân khác!”

“Ồ cùng em thì hạnh phúc? Cậu ta nhìn em càng nhớ tới chuyện đã qua, rốt cuộc em có hiểu không? !”

Hai người quắc mắt nhìn nhau, càng tranh cãi càng kịch liệt, không khí lúc nào cũng có thể bị nổ tung.

Diệp Duy Trần vốn đang uống rượu chợt lão đảo đứng lên, sau đó không nói một lời đi ra ngoài. Mạc Tử Kỳ sững sờ một chút, lập tức đứng lên, cầm đồ trên bàn đuổi theo ra ngoài.

Lê Trí Kiệt cũng gấp rút đi theo.

*

Diệp Duy Trần đã có chút men say, nhưng anh đi thật nhanh, mau chóng tới cửa quán rượu. Ánh đèn không lóa mắt kéo dài thân hình anh trông càng cô đơn.

“Duy Trần.” Mạc Tử Kỳ nhẹ nhàng gọi sau lưng anh.

Diệp Duy Trần đưa tay nói lỏng cà vạt, một giây kế tiếp lại đột nhiên xoay người sang chỗ khác.

Tốc độ anh xoay người lại quá nhanh, hai người sau lưng giật nảy mình, kết quả thấy thái độ của anh giờ phút này, kinh ngạc không nói được lời nào. Nhất là Mạc Tử Kỳ.

Cô ta chưa từng trông thấy Diệp Duy Trần thế này, hai mắt đỏ ngầu, khóe mắt đuôi mày ẩn chứa tức giận, bởi vì uống rượu nên mắt anh càng lạnh nhạt, cả người không ngừng tản ra khí lạnh.

Anh đi từng bước một gần cô ta, không nhanh không chậm, nhưng khí thế kinh người khiến người ta phát run.

Mạc Tử Kỳ lui về sau một bước.

Giờ khắc này Diệp Duy Trần làm cô ta liên tưởng đến ác quỷ Tu La.

“Chơi vui không?” Diệp Duy Trần bỗng nhiên vươn tay nắm cổ cô ta, thân hình cao lớn cũng lấn tới.

Hai người cách nhau quá gần, gần đến nỗi Mạc Tử Kỳ liếc mắt liền thấy huyết Thái Dương của anh đập thành thạch, sức lực trên tay anh càng ngày càng mạnh, không chút vui đùa. Giờ khắc này Mạc Tử Kỳ tin Diệp Duy Trần thật sự muốn bóp chết cô ta!

Hô hấp của cô ta càng ngày càng gấp rút, kinh ngạc mà nhìn người đàn ông trước mặt, đó là người đàn ông cùng nhau lớn lên từ nhỏ với cô ta, thế nhưng cũng có lúc mất khống chế? Anh mất khống chế cùng tức giận. Là bởi vì cô nhóc kia?

“Tôi phiền cô dây dưa với tôi à?” Diệp Duy Trần hung hăng nhìn chằm chằm ánh mắt của cô ta, từng chữ đều giống như rút từ giữa kẽ răng, “Dễ dàng tha thứ cho cô bởi vì cô là con gái, nhưng không có nghĩa là tôi cho phép cô tùy tiện vung tay múa chân vào cuộc sống của tôi, cô cho rằng cô là ai?”

Bởi vì khó thở, khuôn mặt Mạc Tử Kỳ đều đỏ bừng, nhưng lời lẽ vô tình của Diệp Duy Trần càng làm cô ta khó chịu.

Lê Trí Kiệt sải bước tới, không ngừng lay tay Diệp Duy Trần, “Lão Diệp! Lão Diệp! Cậu bình tĩnh một chút, cậu sẽ bóp chết cô ấy.”

“CMN, tôi không tính táo nổi! !” Diệp Duy Trần đột nhiên gào ra, lồng ngực phập phồng kịch liệt, một tiếng kia làm hai người đều ngây dại.

Anh hung ác nhìn Mạc Tử Kỳ, dường như muốn phát tiết toàn bộ tức giận hận thù lên trên người cô ta, “Nghe kỹ cho tôi, bắt đầu từ bây giờ không được đi theo tôi nữa, cũng không được tới gần cô ấy, nếu không tôi nhất định không tha cho cô đâu, tôi nói được là làm được.”

Diệp Duy Trần hất tay ra, Mạc Tử Kỳ cũng mệt lả tựa dọc theo vách tường, cô ta hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mặt, mặt đỏ bừng bỗng tái nhợt, hiển nhiên là bị dọa sợ.

Lê Trí Kiệt cũng ngớ ngẩn, “Lão Diệp cậu làm sao vậy?”

Diệp Duy Trần nắm chặt quả đấm, đốt ngón tay kêu vang dội, sau một hồi lâu mới xoay người rời đi.

Làm sao ư? Diệp Duy Trần cũng liên tục hỏi ngược lại mình rốt cuộc làm sao, thủ đoạn nhỏ của Mạc Tử Kỳ không có bất kỳ ý nghĩa gì với anh, lúc đầu anh cũng không khát vọng tình yêu, thái độ đối với cuộc hôn nhân này cũng tùy theo hoàn cảnh. Nhưng tại sao, tại sao thấy những thứ về Khương Ngọc, đoán được nguyên nhân thực sự cô gả cho anh, anh vẫn mất khống chế.

Có quá nhiều dấu vết, anh muốn lừa gạt mình cũng không được ——

Kiều Mộng Tiệp từng nói, Khương Ngọc cũng thân thiết với rất nhiều người đàn ông trước anh, nhưng sau khi gặp anh thì lập tức đồng ý kết hôn. Ngay cả lần trước Lê Trí Kiệt cũng kỳ lạ, cô gái ở tuổi này, lại không trải qua tình thương, làm sao sẽ êm đẹp chơi cưới chui với một người đàn ông?

Còn có gần đây Khương Ngọc biểu hiện khác thường, cô liên tục hỏi nguyên nhân tay anh bị thương, sau khi không lấy được đáp án thì lạnh nhạt cùng cố ý tránh.

Tất cả đều quá rõ ràng, nguyên nhân cô gả cho anh chỉ có một, cô muốn báo đáp người đàn ông năm đó cứu cô.

Chuyện hoang đường như vậy, anh thấy tức cười, nhưng đối với một cô gái mười mấy tuổi chính mắt thấy cha mẹ chết thảm thì cũng là kiên định thần thánh.

Diệp Duy Trần nhắm hai mắt lại, thế giới trước mắt đều lay động, đèn đuốc sáng choang đầu đường, tất cả lại hư ảo giống như bọt nước. Anh khổ sở cắt đoạn trí nhớ niêm phong vào kho muốn bắt đầu cuộc sống mới, nhưng bây giờ lại bởi vì nó mà thay đổi.

Nếu như Khương Ngọc phát hiện chân tướng không phải như cô nghĩ Cô sẽ làm như thế nào?

Mặc dù hôn nhân của bọn họ không liên quan đến tình yêu, nhưng đối với cô nó có ý nghĩa không tầm thường. Vậy sau khi chuyện bại lộ, hôn nhân này có thể vẫn đi tới cuối chứ?

Nghĩ như vậy, Diệp Duy Trần phát hiện mình khó chấp nhận hơn so với tưởng tượng.

Anh phát hiện mình rất khó đối mặt với chuyện sắp xảy ra.

Buổi trưa Khương Ngọc gọi điện thoại nói có lời muốn nói với anh, là cái gì? Chia tay sao? Nghĩ đến gần đây cô né tránh mình, anh có lẽ đã dự liệu được tất cả.

Diệp Duy Trần cười tự giễu, vào tuổi này, anh cũng có một ngày gặp chuyện là trốn tránh. Anh thấy điện thoại của cô thì không muốn nhận, anh chưa nghĩ ra cách đối mặt với Khương Ngọc, muốn nói tất cả sự thật với cô? Nhưng làm sao mở miệng, mở miệng thế nào khi có một số việc ngay cả chính anh cũng khó mở miệng.

*

Chuyện sau đó Diệp Duy Trần không nhớ rõ, anh lơ mơ đi rất xa, sau lại giống như thuận lợi trở về khách sạn, tiếp đó ngã đầu nằm ngủ, trong mộng nhớ lại chuyện xưa.

Chờ hôm sau tỉnh lại đã tới buổi trưa, say rượu xong chuyện thứ nhất chính là nhức đầu, Diệp Duy Trần đỡ trán nhìn phía ngoài cửa sổ chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt. Hôm nay là một ngày tốt trời đầy mây, bầu trời thành phố này quanh năm đầy sương mù, thật giống nhau tâm trạng anh giờ khắc này.

Diệp Duy Trần đứng dậy đi nhà vệ sinh tắm, nước chảy xuôi trên người, nhất thời làm anh tỉnh táo không ít. Hình như tối hôm qua xem xong những tư liệu kia thì đầu óc của anh vẫn vô tri vô giác, giờ khắc này mới dần dần đón nhận sự thật này.

Anh nhớ lại tối hôm qua Khương Ngọc gọi điện thoại cho anh, mặc kệ như thế nào, đối với chuyện kể tiếp hai người nên thành thật nói với nhau.

Trải qua chuyện này, Diệp Duy Trần phát hiện anh coi trọng cuộc hôn nhân này vượt xa mong đợi của mình. Anh muốn. muốn cố gắng tranh thủ.

Diệp Duy Trần tắm nhanh ra ngoài, trong phòng đã thêm một người, Lê Trí Kiệt mặt mệt mỏi dựa vào đầu giường, thấy anh ra ngoài mới hé mắt.

Anh ta nói: “Cậu đã tỉnh? Đói không?”

Diệp Duy Trần cũng nói: “Tôi phải lập tức trở về một chuyến.”

Lê Trí Kiệt mở to mắt, dừng một chút mới nói: “Nghĩ thông?”

Diệp Duy Trần dừng lại động tác cúi người cầm đồng hồ, lắc đầu, “Không có. Nhưng bây giờ tôi muốn gặp cô ấy, rất muốn.”

Lê Trí Kiệt nở nụ cười, gạt đầu một cái, “Có thể suy nghĩ ra cái này cũng không đơn giản.” Trầm mặc xong còn nói, “Nếu như có thể, tôi đề nghị cậu nói cụ thể cho cô ấy biết. Khương Ngọc ấy à, tôi cảm thấy cô ấy thích cậu.”

Diệp Duy Trần quay đầu, sợi tóc thấm ướt vẫn còn nhỏ nước, nhưng giờ phút này đôi mắt anh đen bóng khác thường, lộ ra hưng phấn.

Lê Trí Kiệt cảm thấy Diệp Duy Trần tìm được dũng khí từ anh ta, anh ta gạt đầu khích lệ, lặp lại lần nữa, “Tôi cảm thấy cô ấy thích cậu, thích cậu của bây giờ.”

Diệp Duy Trần cúi đầu khẽ cười, “Cám ơn.”

Anh thay quần áo rất nhanh, sải bước đi ra ngoài, vừa gọi điện thoại đặt vé máy bay, chờ làm xong xuôi mới điện thoại cho Khương Ngọc, nhưng bên kia vẫn không có ai nghe. Diệp Duy Trần cảm thấy kỳ lạ, nhưng nghĩ lại, có lẽ cô nhóc kia đang tức giận, tức giận anh ngày hôm qua không có nhận điện thoại?

Nghĩ như vậy, tim anh đột nhiên trở nên mềm mại, khát vọng muốn gặp cô càng thêm mãnh liệt.

27. Chương 27

Chương 27

Edit: Bozu

Vậy mà Diệp Duy Trần không biết là, một đêm này đối với Khương Ngọc mà nói cũng cực kỳ đau khổ. Cô mở to mắt ngăn người nhìn chằm chằm trần nhà, chẳng dám chớp mắt, bởi vì chỉ cần vừa nhắm lại thì nhớ tới bác gái cùng cha mẹ đã qua đời, còn nhớ tới cơn ác mộng đã từng trải qua kia, vì vậy không cách nào ngủ.

Trong phòng khách Văn Định Sơn và Văn Thanh vẫn cứ cãi vã, giữa hai cha con bộc phát chiến tranh trước nay chưa từng có. Văn Thanh vốn nóng tính, cảm xúc bị đè nén cả ngày giờ khắc này rốt cuộc bộc phát.

Ban đầu Văn Định Sơn còn nhẫn nhịn, sau cũng bộc phát tính khí, hai cha con không thể tách rời ra.

Nghe từng tiếng la hét cãi vã ầm ĩ một tiếng gay go, Khương Ngọc đang nằm nghỉ phải mở cửa đi ra ngoài.

“Bác gái vừa mới đi, hai người có nhất định phải như vậy không?” Cô đứng ở cửa gian phòng, bình tĩnh nhìn hai người kia.

Văn Thanh cắn chặt môi, trầm mặc mấy giây, nghiêng người sang cố gắng bình ổn hô hấp.

Mà cơn giận trên mặt Văn Định Sơn vẫn còn sót lại chưa tiêu, buổi chiều ông ta vội vã chạy về, sau khi về nhà Văn Thanh liền đóng cửa sổ chết không để cho ông ta gặp mặt Kiều Mộng Tiệp lần cuối, vào lúc này hai cha con họ lại lời lẽ kịch liệt không nề mặt, hiển nhiên tâm tình không tốt.

Ông ta trông thấy Khương Ngọc, ánh mắt càng ngày càng lạnh, chợt chìa về phía cô buột miệng mắng: “Sao cô còn mặt mũi nói chuyện này? Nếu như không phải tại cô, tôi và bà ấy sẽ không đi tới bước này!”

Khương Ngọc ngậm ngẩn, vội vàng đưa tay vịn khung cửa bên cạnh, Văn Định Sơn chỉ trích câu này giống như đánh cô đòn cảnh cáo.

Cô phản bác theo bản năng, “Không, không phải cháu!”

Mắt Văn Định Sơn đục ngầu, một bước xông tới giơ tay lên liền cho cô một bạt tai, ông ta dùng hết sức, Khương Ngọc suýt nữa bị ông ta đánh ngã trên đất.

Cái bạt tai này đồng thời khiến tất cả mọi người trong phòng ngây dại.

*

Văn Thanh tỉnh táo lại lập tức trừng mắt nhìn Văn Định Sơn, “Ông điên rồi! Ông nói nhăng cuội gì thế hả?”

“Cha nói bậy ư?” Văn Định Sơn nghiêng răng nhìn Khương Ngọc, ánh mắt kia sắc bén bức người như dao găm, “Nhà ta vốn rất vui vẻ, bởi vì sau khi sao chổi là cô ta đến mới xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nếu Tiểu Kiều không phải vì cô ta, sẽ không xảy ra nhiều vấn đề với tôi như vậy? Nếu không phải là giữa tôi và bà ấy có hiềm khích, tôi cũng sẽ không ——”

Ông ta nói đến đây đột nhiên dừng lại, đáy mắt tràn đầy khổ sở, quả đấm xuôi ở bên người cũng siết chặt thêm. Nhưng ánh mắt ông ta nhìn chằm chằm Khương Ngọc lại càng lạnh lẽo, “Bà ấy bệnh thành như vậy, tất cả đều do cô ta làm hại, cô ta khắc chết cha mẹ mình, hiện tại lại khắc chết bà ấy! Cô ta thật sự là sao chổi!”

Khương Ngọc há miệng, thật lâu cũng không nói được một câu.

Cô cảm giác có chất lỏng mặn theo khóe mắt chảy xuống, một đường chảy vào trong cổ họng. Biết rõ không nên nghe lại càng không nên dễ tin, nhưng đó đều là những người cô để ý nhất, lời chỉ trích này càng làm cô khó chịu hơn so với giết cô.

Văn Thanh đỏ mắt níu cánh tay Văn Định Sơn lại, rống to: “Rõ ràng là ông làm sai! Ông cho rằng đổ lỗi cho em ấy thì xong chuyện rồi?”

Văn Định Sơn đành mặt, cuối cùng từ từ chống đầu gối ngồi ở ghế sa lon bên cạnh.

Rất nhiều chuyện đi nhầm một bước, sẽ không thể quay đầu lại, trong lòng ông ta dĩ nhiên biết tất cả sai lầm đều do mình, từ lần đầu tiên chịu không nổi dụ hoặc bắt đầu phản bội lại hôn nhân này, tiểu Kiều đã xử tử hình ông ta. Ông ta cho là mình sẽ không hối hận, cả đời cũng sẽ không, nhưng khi biết người cầm tay mình hơn nửa đời người đột nhiên không còn, trên thế giới không còn người này nữa, tìm ông ta đau đớn hơn gấp trăm lần so với tưởng tượng.

Nếu như không tìm người để ông ta hận oán, ông ta nào còn có mặt mũi đối mặt với tiểu Kiều.

Văn Thanh giơ tay lên lau chùi khóe mắt, đi tới nhẹ nhàng lôi kéo tay Khương Ngọc, “Đừng để ý tới người điên này, vào nhà nghỉ ngơi đi.”

Cô ấy hiển nhiên cũng đã sức cùng lực kiệt, an ủi Khương Ngọc xong, mở cửa phòng ngủ đẩy người vào.

Không gian trong phòng đen kịt, vừa rồi Khương Ngọc không có mở đèn, vào lúc này chợt giống như bị bóng đêm nuốt chửng.

Cô đứng ngẩn ngơ một lúc lâu, bên tai vẫn vang lên ông ông không ngừng, phút chốc kia cô thậm chí hoảng hốt không đến biết mình ở nơi nào.

Khương Ngọc trượt theo góc tường từ từ ngồi xuống, ngơ ngác nhìn xung quanh, rõ ràng không thấy rõ cái gì, nhưng vẫn không ngừng nhìn.

Đêm nay, cực kỳ giống với lúc cha mẹ cô rời đi, bóng đêm, cô đơn, khi đó cô cũng giống như bây giờ bị thương tuyệt vọng, khó chịu đến không bao giờ muốn quan tâm bất cứ ai trên đời này. Nhưng còn có một người nguyện ý nói chuyện với cô, không ngừng, chưa bao giờ buông tay cô.

Ở trên giường Khương Ngọc sờ tới điện thoại di động, nhấn từng số điện thoại của Diệp Duy Trần, lúc này cô cũng chỉ còn Diệp Duy Trần thôi.

Nhưng ngay khi sắp thông, ngón tay Khương Ngọc lại từ từ ngừng lại, cuối cùng lựa chọn cắt đứt.

Anh từng nói anh bận, cô không nên quấy rầy anh. Nhưng công việc bận rộn nữa, thì ngay cả thời gian nhận điện thoại của cô cũng không có sao? Diệp Duy Trần không muốn nhận điện thoại của cô, Khương Ngọc cũng cảm nhận được.

Nếu một người không muốn nghe điện thoại, đánh một trăm cũng vậy.

Khương Ngọc dùng hai cánh tay ôm lấy mình, chỉ có thể tự cho mình một chút ấm áp, cô mơ mơ màng màng nghĩ, thì ra là mặc kệ như thế nào, quay đầu lại chỉ còn một mình cô mà thôi.

*

Có lẽ không có mong đợi, tất cả cũng không quá khó khăn. Ngày hôm sau cả ngày Khương Ngọc đều ở bên Văn Thanh lo hậu sự của Kiều Mộng Tiệp, liên lạc nhà tang lễ, thay quần áo cho Kiều Mộng Tiệp, cuối cùng đưa bà nhập liệm.

Lúc làm những chuyện này, Khương Ngọc chú tâm không lo nghĩ, cô không có ý định suy nghĩ những chuyện khác, thậm chí cô chưa từng xem di động trong túi xách.

Ngược lại Văn Định Sơn cũng vẫn luôn ở đây, ông ta gặp Khương Ngọc cũng không có kích động như ngày hôm qua, nhưng cũng không trao đổi gì với nhau, từ đầu tới cuối đều không nói xin lỗi vì chuyện ngày hôm qua.

Khương Ngọc cũng cách ông ta thật xa.

Chờ tất cả cũng ổn thỏa thì đã đến chiều. Vào lúc này Khương Ngọc mới nhìn thấy Diệp Duy Trần.

Lúc máy bay hạ cánh, Diệp Duy Trần nhận được điện thoại của bà nội, thế mới biết tin Kiều Mộng Tiệp xảy ra chuyện. Một khắc kia anh thật sự có chút luống cuống, chân thực cảm nhận được tư vị bận tâm. Anh đánh xe một đường cầu nguyện, trong đầu không ngừng nhớ lại những gì Kiều Mộng Tiệp đã từng nói——bà nói nếu bà không còn, nhất định phải ở cùng Khương Ngọc.

Nhưng đáng chết, anh không những không có ở cùng với Khương Ngọc, còn cố ý không nhận điện thoại của cô. Diệp Duy Trần càng nghĩ càng ảo não, một khắc kia hận không thể lập tức bay đến trước mặt cô.

Nhưng lúc này thật sự thấy cô, anh cũng không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Khương Ngọc mặc quần áo màu đen đi ở phía sau cùng, Văn Thanh và Văn Định Sơn cũng cách cô có mấy bước xa, một mình cô đi lẻ loi, lúc đi ngang qua bên cạnh anh giống như cũng không thấy anh.

Diệp Duy Trần đưa tay kéo cánh tay của cô, đôi môi hé mở nhiều lần, nửa ngày mới nói: “Anh về trễ.”

Khương Ngọc ngẩng đầu nhìn anh một cái, ánh mắt bình tĩnh. Cô gật đầu một cái, vẫn như mỗi lần trước đây, nhìn như hiểu chuyện hỏi: “Giải quyết xong rồi?”

“Ừ.”

“Vây về nhà thôi.” Khương Ngọc lại cúi đầu.

Diệp Duy Trần cau mày nhìn cô thật lâu, anh cảm giác Khương Ngọc có chút khác lạ. Nhưng cho dù anh có một bụng lời muốn nói với cô, vào lúc này hiển nhiên cũng không phải là thời điểm, vì vậy ôm sát bà vai cô nói nhỏ: “Được, về nhà trước.”

*

Nhưng sau khi về nhà Khương Ngọc lại nhốt mình trong thư phòng, Diệp Duy Trần muốn tìm cơ hội nói chuyện với cô mấy lần, Khương Ngọc đều giống như không yên lòng. Anh làm cơm đưa vào cho Khương Ngọc, kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh cô, “Em không ăn, thân thể sẽ không chịu được.”

Khương Ngọc lắc đầu một cái, “Hiện tại không có khẩu vị, em chưa muốn ăn.”

Diệp Duy Trần quan sát mặt cô, chần chờ nói: “Có phải em vẫn giận anh hay không?”

Khương Ngọc quay đầu nhìn anh.

Lúc này Diệp Duy Trần mới phát hiện hình như Khương Ngọc gầy đi, nhưng rõ ràng bọn họ mới không gặp mặt nhau bốn ngày, đúng vậy, mới bốn ngày, ngay cả anh cũng cảm thấy cách một đời.

Anh cầm hai tay của cô, nghiêng người tới gần cô, nhìn chăm chăm vào mắt của cô nói: “Thật xin lỗi, ngày hôm qua anh. . . . quá bận, không kịp nhận điện thoại của em. Nếu như anh biết chuyện, anh nhất định sẽ ở cùng em.”

Khương Ngọc chỉ nhìn anh, Diệp Duy Trần cũng không biết rốt cuộc cô đang nghĩ gì, anh sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, cũng không biết an ủi người khác như thế nào, lúc này chỉ có thể vụng về mà nói: “Thật, em không phải biết bây giờ anh hối hận nhiều thế nào đâu.”

“Em tin anh.” Khương Ngọc nói xong dừng lại, sau đó nói, “Em không có tức giận, chỉ là, chỉ là muốn ở một mình, có thể không?”

Diệp Duy Trần cẩn thận nhìn cô, trong lòng bỗng phiền muộn, vốn cho là mình có thể an ủi cô, nhưng hình như. Cô không cần anh?

Anh nhin mấy lần mới không nói ra lời kích động, giơ tay lên sờ sờ trán cô, “Được, có chuyện thì gọi anh.”

Anh vừa ra đến trước cửa thì quay đầu liếc nhìn Khương Ngọc, Khương Ngọc vẫn bài xích kháng cự anh như trước khi anh đi, anh có chút bó tay hết cách khi đối mặt với Khương Ngọc thế này. Anh không nhin được nghĩ, Khương Ngọc rốt cuộc có tình cảm đối với đoạn hôn nhân này hay không? Hay chỉ vì muốn tìm “Ân nhân cứu mạng” mà thôi?

Khương Ngọc thấy cửa phòng được khép lại, lúc này mới cầm điện thoại di động chuẩn bị gọi cho Hàn Giang, trạng thái trước mắt sợ rằng cô lại phải kéo dài thời hạn đóng bản thảo rồi. Nhưng điện thoại còn chưa có thông, trên điện thoại di động chợt có tin nhắn gửi tới.

28. Chương 28

Chương 28

Edit: Bozu

Buổi tối lúc ngủ, Khương Ngọc bỗng nói với Diệp Duy Trần là cô muốn đi đảo Kỳ Sơn tham gia một chương trình phỏng vấn, mấy ngày nữa sẽ xuất phát, cụ thể ngày nào còn phải đợi bên Nhà Xuất Bản thương thảo.

Diệp Duy Trần để sách trong tay xuống, nghi ngờ nhìn cô một lúc lâu, “Trước kia không phải em rất sợ tham gia loại chương trình như thế này à?”

Trong lòng anh, Khương Ngọc là cô nàng sống biết nghĩ cho mình, chuyện không muốn làm ai cũng không có cách nào bức bách cô đi vào khuôn khổ. Cô không thích liên hệ với người xa lạ, cho nên công ty xuất bản rất ít khi sắp xếp cô làm ký sự hoặc là phỏng vấn, hướng chỉ với tình trạng hiện giờ của cô, càng không thể nào nhận mới đúng.

Khương Ngọc đã nằm đưa lưng về phía anh, suy nghĩ một chút mới nói: “Lúc nên phối hợp với công ty thì phải làm, chương trình này mời em nhiều lần rồi, không thể từ chối nữa.”

Diệp Duy Trần im lặng chốc lát, chợt cúi người tới gần.

Anh lật người cô ngửa mặt nằm ngang, hai cánh tay chống bên gối cô, quan sát cô tỉ mỉ, “Khương Ngọc, em đang nghĩ gì?”

Khương Ngọc từ từ mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, vẫn là cặp mắt trắng đen rõ ràng, lại không còn cảm giác có thể soi rọi vào trong lòng cô như lúc trước. Loại cảm giác không thể đến gần làm lòng cô tệ hết biết!

Diệp Duy Trần đưa tay vuốt mái tóc dài đen nhánh của cô, đặt một nụ hôn lên cái trán sáng bóng, “Em không vui, đúng không? Có thể nói với anh được không?”

Khương Ngọc lắc đầu một cái, “Em không sao, thật, qua lần này là tốt.”

“Anh nói rồi, em không cần gắng gượng chống đỡ trước mặt anh.” Diệp Duy Trần nhìn gương mặt cô bị vàng sáng chiếu rọi, âm thanh cũng trở nên rất êm ái, “Thời điểm em cần nhất thì anh không thể ở cùng em, nhưng về sau lúc nào em cần anh, anh nhất định sẽ có mặt.”

Trong phòng chỉ còn lại giọng nói trầm thấp từ tính của anh vang vọng bên tai, Khương Ngọc nhìn anh áp sát mặt mình, đáy mắt thoảng qua mấy phần giây giụa, cuối cùng vẫn mệt mỏi nhắm mắt lại, “Em biết rồi.”

Dáng vẻ tự bảo vệ mình của cô khiến trái tim Diệp Duy Trần chìm xuống, thật giống như những gì anh làm đều trở nên rất dư thừa.

Hô hấp của anh có chút dồn dập, nhưng rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm bức bách cô tiếp.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu như bây giờ đổi lại là anh trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ sợ cũng không muốn để ý tới ai, ngay cả khi bọn họ kết hôn được một khoảng thời gian rồi, độ tin tưởng với anh sợ rằng còn chưa đủ, huống chi trước mắt cô vẫn luôn hoài nghi anh có phải “người kia” hay không Nghĩ tới đây, tâm tư của Diệp Duy Trần càng trở nên phức tạp.

Chuyện giữa anh và Khương Ngọc có chút phiền phức, không phải một hai câu là có thể nói rõ, vẫn phải đợi tâm tình cô tốt hơn.

Anh tắt đèn phía giường bên cô, ôm chặt cô vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ sống lưng của cô, giống như là dỗ dành đứa trẻ, “Em không muốn nói chuyện thì đừng nói, em không muốn quan tâm ai thì đừng để ý tới, trời có sụp xuống thì còn có anh chống đỡ cho em.”

Thân thể Khương Ngọc hơi cứng đờ, Diệp Duy Trần có thể cảm thấy cô áp đầu vào trong ngực anh cọ xát.

Mặc dù cô làm không nói, nhưng hành động này làm cho Diệp Duy Trần cảm thấy an lòng không ít.

—

Hết bận chuyện của Kiều Mộng Tiệp, Diệp Duy Trần tranh thủ trở về công ty một chuyến, anh vừa vào công ty đã cảm thấy không ổn. Đám cô nàng trong ngày thường luôn vây đến riu rít cùng nhau, hôm nay thấy anh thì ánh mắt cực kỳ không đúng, vừa hưng phấn muốn nói lại thôi, nhiều lần còn nghị luận sau lưng anh.

Anh nhíu mày, cuối cùng hỏi Tiểu Lục: “Chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Lục xấu hổ, “Cái này ——”

“Cái này cái kia gì hử.” Diệp Duy Trần không có tâm tình âm ừ với cậu ta, vừa cởi áo khoác vừa mở máy vi tính, vừa quát lên, “Mau nói!”

Tiểu Lục ho một tiếng, “Lão đại, là anh bảo em nói, em không có nghị luận bất quá ở sau lưng anh đâu đó.”

Trong lòng Diệp Duy Trần có dự cảm không tốt, “Cậu nói mau.”

Tiểu Lục cảnh giác quan sát sắc mặt anh, “Cái đó, anh còn không biết à? Cũng đúng, anh không hay xem những tin tức bất quá trên mạng.”

Sắc mặt của Diệp Duy Trần càng ngày càng đen, Tiểu Lục thức thời vội vàng nói: “Bắt đầu từ tối hôm qua, trên web vẫn lưu truyền mấy tấm ảnh, cái kia. Vai nam chính xem ra thật giống anh đó lão đại.”

Lời nói này làm Diệp Duy Trần có chút mù mịt, lại có chút hồ nghi, “Ảnh gì?”

“Đợi chút, em tìm cho anh xem thử.” Tiểu Lục lưu loát gõ mấy chữ trên bàn phím, sau đó liếc anh một cái, “Đây này lão đại, anh từ từ xem.” Nói xong bỏ chạy không quay đầu lại.

Tầm mắt của Diệp Duy Trần trở về trên màn hình máy vi tính, lập tức liền ngẩn ngẩn cả người, ngay sau đó ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Mạc Tử Kỳ ở có chút ảnh hưởng trong giới giải trí, nhưng anh tuyệt đối không ngờ có ngày mình và cô ta cùng tiến lên trang đầu báo giải trí —— ký kết mới mỹ nữ và ông chủ có người kích tình khó nhịn hôn nóng bỏng ở cửa quán bar.

Tựa đề những quây gì thế! Diệp Duy Trần nhìn kỹ lại hình, ảnh rất lớn, nhưng hình ảnh chụp rất mờ, tuy nhiên anh chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra đây là ảnh bị chụp trộm đêm anh tranh chấp với Mạc Tử Kỳ ở cửa quán bar. Góc độ chụp vô cùng xảo trá, nếu như không phải là người trong cuộc thật đúng là bị lừa từ một phía của phóng viên mê hoặc.

Dĩ nhiên cũng có một loại khả năng, chính là mục đích của người chụp ảnh muốn người khác hiểu lầm. . . .

Anh trầm mặt nhìn tấm ảnh, cùng lúc đó di động trên bàn vang lên.

Là Mạc Tử Kỳ.

Thật đúng là lúc nào cũng tính toán vừa vặn.

Diệp Duy Trần mặt lạnh lùng tiếp thông. Giọng Mạc Tử Kỳ hiếm khi hốt hoảng, “Duy Trần, anh ...anh xem tin tức chưa?”

Diệp Duy Trần lạnh lùng “rời” một tiếng.

Mạc Tử Kỳ vội vàng nói: “Tin tưởng em, đây không phải là em làm!”

“Tại sao tôi phải tin cô?” Diệp Duy Trần hung hăng nhìn chằm chằm những tấm ảnh nhức mắt kia, gắng từng chữ, “Vậy nhìn kiểu gì đều giống thủ đoạn của Mạc Tử Kỳ cô!”

Mạc Tử Kỳ á khẩu không trả lời được, chợt cảm thấy khổ sở. Cô ta lặng yên một lát, cười khổ trả lời: “Đúng vậy, xem ra quả thật giống như em làm.”

Diệp Duy Trần đã không có ý định nói nhảm với cô ta, Mạc Tử Kỳ chợt gọi anh lại, “Em sẽ giúp anh giải thích với Khương Ngọc”

“Không cần.” Giờ phút này Diệp Duy Trần nghe được hai chữ “Khương Ngọc” chỉ cảm thấy mí mắt trực nháy, nhớ tới cô bỗng nhiên nói muốn đi Kỳ đảo, không biết có phải có liên quan tới tin tức này hay không?

Anh càng lúc càng cảm thấy tâm phiền ý loạn, chỉ lạnh giọng nói với đầu kia: “Đừng tiếp tục làm phiền chúng tôi.”

Anh nói xong cũng dứt khoát kết thúc trò chuyện, trong lòng mơ hồ kinh hoảng, không biết Khương Ngọc thấy tin tức này có hiểu lầm hay không? Ngày đó đúng là hôm anh không nhận điện thoại của cô, mặc dù hai chuyện này hoàn toàn không có quan hệ, nhưng liên hệ tất cả lại thì cũng có vẻ anh và Mạc Tử Kỳ thật có cái gì.

Khó trách tối hôm qua anh nói gì Khương Ngọc cũng không phản ứng, sợ rằng trong lòng anh đã bị gán mác tên lừa gạt!

Diệp Duy Trần nhắc áo khoác lên vội vội vàng vàng đi ra ngoài, mặt âm trầm bước vào thang máy, lúc ấn số thì sắc mặt còn thối hơn.

Trong lòng anh còn có một nghi ngờ khác, đó chính là nếu quả thật Khương Ngọc thấy được tin tức này, tại sao không hỏi anh? Cô không những hỏi cũng không hỏi, lại còn lựa chọn rời đi lúc này?

Diệp Duy Trần nhẩn nhện hai ngày tức giận cũng xông lên, đối với Khương Ngọc mà nói, có phải nếu anh không phải là “ân nhân cứu mạng” thì một chút địa vị trong lòng cô cũng bị mất hay không? Hôn nhân này cũng sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì?

Nghĩ tới đây, anh chỉ cảm thấy toàn thân đều giống như có ngọn lửa vô hình cháy lên, nhưng hết lần này tới lần khác không tìm được lối ra, mơ hồ, trái tim còn bị cháy đến đau.

Vào lúc này Khương Ngọc đang ở cùng Văn Thanh, lo xong hậu sự cho Kiều Mộng Tiệp, nhưng còn có vài vật cũ cần sửa sang lại. Văn Định Sơn đã bị Văn Thanh đuổi ra ngoài, ngay cả khóa cửa cô ấy cũng đổi, xem bộ dáng quyết tâm không muốn nhận người cha này.

Nhớ tới lời Kiều Mộng Tiệp nói trước khi mất, Khương Ngọc vẫn nói thật: “Bác gái không hy vọng hai người thành ra như vậy.”

“Mẹ hy vọng rất nhiều chuyện, nhưng duy chỉ có cái này chị không thể làm theo ý nguyện của mẹ, không phải sợ chị tương lai không có ai dựa vào sao?” Văn Thanh cất album trong tay vào trong hộp giấy, lúc này mới liếc nhìn Khương Ngọc, “Chị có thể tự chăm sóc mình, huống chi, không phải chị còn em nữa sao?”

Khương Ngọc ngẩn ra, ngơ ngác nhìn chăm chú vào cô ấy ngồi ở bên giường.

Văn Thanh giống như là chợt nhớ tới cái gì, như có điều suy nghĩ quay đầu lại, “Khương Ngọc, em là người thân cuối cùng của chị, đừng nghĩ dùng những lý do ngớ ngẩn kia bỏ rơi chị, chị muốn làm chị em cả đời với em.”

Khương Ngọc cúi đầu, lúng ta lúng túng thu dọn lại quần áo cũ trong tay, “Chị không sợ em sao?”

“Sợ cái gì?” Văn Thanh xì, nói: “Không nghĩ tới em chịu phạt giáo dục cao đẳng, lại có thể mê tín.”

Lâu sau Khương Ngọc mới nói: “Không phải mê tín, em sợ.”

Văn Thanh trầm mặc nhìn cô.

Chỉ nghe Khương Ngọc nói tiếp: “Càng để ý lại càng sợ, em chỉ còn chị và. . . .” Cô nói xong cắn môi, lẩm bẩm nức nở nói: “Em không muốn hai người xảy ra chuyện.”

Văn Thanh dịch tới gần cô, “Hai người? Cho nên bây giờ ngoại trừ có suy nghĩ này với chị, đối với Diệp Duy Trần cũng vậy? Không phải muốn ly hôn với cậu ta chứ?”

Khương Ngọc ngẩng đầu lên, trong mắt có chút mờ mịt.

Văn Thanh lập tức trừng lớn mắt, “Chị chỉ thuận miệng nói, sẽ không nghĩ thật như vậy chứ?”

“Em không có.” Khương Ngọc nói như đinh chém sắt, bỗng nhiên lại thở dài, “Em mãi mới xác định được tâm ý của mình, có điều em sợ anh ấy càng ngày càng không chắc chắn lắm.”

Văn Thanh kinh ngạc vô cùng, “Có ý gì?”

Khương Ngọc nhớ tới hình ảnh xem trên tin tức đêm đó, ngón tay không khỏi nắm thật chặt.

Văn Thanh thấy sắc mặt cô biến đổi vài lần, rõ ràng là che giấu một bụng tâm sự, có chút đau lòng sờ sờ đầu của cô, “Cô bé ngốc, lại để tâm vào chuyện vụn vặt à? Lần trước chị khuyên bảo em thế nào, Diệp Duy Trần nhất định là làm cái gì để cho em lại muốn rút lui?”

Khương Ngọc còn chưa kịp trả lời, chuông cửa liên vang lên vội vã gấp rút. Cô mở cửa nhìn, đứng ở cửa là Diệp Duy Trần.

Khương Ngọc hơi sững sờ, “Sao anh tới đây?”

“Em ra ngoài, anh có lời muốn nói với em.” Giọng Diệp Duy Trần rất không vui, mặt mày nhuộm mấy phần nghiêm nghị, nhìn ra được anh đang cố gắng khắc chế mình.

Trong lòng Khương Ngọc đã đoán được một hai, cô quay đầu nói với Văn Thanh: “Bọn em đi ra ngoài một chút.”

Mặt Văn Thanh lo âu nhìn hai người kia, lúc bắt đầu còn muốn đi theo xem thử, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu một cái, cái gọi là kẻ trong cuộc thì mê, có một số việc người khác nhìn rõ cũng không thể làm gì.

Hai người cùng đi đến cổng công viên trong tiểu khu, Khương Ngọc đang muốn chủ động nói cái gì cho không khí hoãn hòa một chút, Diệp Duy Trần chợt xoay người lại.

Giữa những ngón tay thon dài của anh nắm thật chặt điện thoại di động, vẻ mặt ủ dột mà đưa điện thoại di động tới trước mặt cô, nói thẳng: “Em đã biết?”

Khương Ngọc liếc nhìn tấm ảnh, lập tức thu hồi ánh mắt.

Nét mặt của cô đã nói lên tất cả, Diệp Duy Trần chỉ cảm thấy trái tim hung hăng co rút, đoạn đường này đè xuống lửa giận cũng lần nữa hừng hực mà thiêu đốt lên.

Anh hít một hơi, cổ chấp tỉnh táo hỏi tiếp, “Em muốn đi đảo Kỳ Sơn, có liên quan đến việc này không?”

Ngón tay Khương Ngọc đặt trong túi áo bành tô co ro chặt hơn, đầu cô nghiêng sang, coi như là chấp nhận.

Diệp Duy Trần rút cuộc giận dữ, ngược lại bật cười, “Ban đầu là ai nói, sẽ không bởi vì người khác mà gây gổ tranh chấp với anh, Khương Ngọc, em có được coi là nói một đằng làm một nẻo? Ngay cả hỏi em cũng không hỏi mà trong lòng đã định tội anh?”

Khương Ngọc không nói lời nào, chỉ rử mí mắt xuống.

Trừ lần đó ra, Diệp Duy Trần không có nói những lời cay nghiệt với cô, mới nghe đến đây, trái tim cô run rẩy, khó chịu gần như đứng không vững. Thề non hẹn biển ai cũng biết nói, nói khoác cũng rất dễ dàng, nhưng thật sự đi tới một bước kia, lại phát hiện làm còn khó hơn so với lên trời.

Thấy cô vẫn không lên tiếng, Diệp Duy Trần lại nói: “Sau đó thì sao? Trốn tránh xong em định làm gì?”

Lông mi Khương Ngọc run không ngừng, nhưng vẫn không lên tiếng, cô càng như vậy Diệp Duy Trần lại càng giận. Cả đầu anh cũng sắp nổ tung, nói mỗi câu cũng phải trải qua đại não phân tích cẩn thận, “Nói cho anh biết, em định làm gì? Ly hôn sao?”

Khương Ngọc chợt xoay đầu lại nhìn anh, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc.

Diệp Duy Trần không nháy mắt nhìn chằm chằm cô, hỏi từng chữ: “Anh có phải người đàn ông kia hay không quan trọng với em đến vậy sao?”

Khương Ngọc đã không tự chủ lùi về phía sau một bước dài, Diệp Duy Trần biết, cô hoàn toàn không ngờ Diệp Duy Trần sẽ biết bí mật này.

Diệp Duy Trần thấy phản ứng này của cô, chỉ cảm thấy máu xông thẳng lên, anh tiến gần tới cô, khẽ cúi người xuống ngưng mắt nhìn cô đang tránh né, “Tốt. Không phải em muốn biết đáp án sao? Hiện tại anh nói cho em biết anh không phải người đó!”

29. Chương 29

Chương 29

Edit: Bozu

Những câu hỏi liên tiếp ép Khương Ngọc không có đường lui, cuối cùng những lời này đánh thẳng vào chỗ sâu nhất trong não cô. Cô nhìn Diệp Duy Trần, chưa bao giờ sợ đối mặt với anh như bây giờ, thậm chí cô sợ những lời anh sẽ nói ra miệng sau đó.

Anh đang tức giận, làm sao có thể nói ra lời hay? Nhưng rốt cuộc anh đang giận cái gì?

Khương Ngọc xoay người muốn đi, cánh tay lại bị người đàn ông phía sau kéo lại.

Cánh tay của anh vòng thật chặt bóp chặt eo cô, khuôn mặt thường ngày luôn treo nụ cười ôn hòa giờ phút này cách cô chỉ có một millimet, thậm chí cô có thể ngửi được mùi nước cạo râu quen thuộc mà nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh — cô tự mình lựa chọn anh.

Khương Ngọc kinh ngạc mà nhìn vào mắt anh, đáy mắt Diệp Duy Trần đỏ bừng.

Anh nói rõ ràng từng chữ: “Anh là người kia, nhưng anh không phải là ‘ân nhân cứu mạng’ mà em nhận định.”

Hai tay Khương Ngọc run một cái, yếu ớt nắm áo vạt áo khoác của anh mới miễn cưỡng ổn định thân thể. Cô chỉ nghĩ tới hai đáp án “đúng” hoặc là “Không đúng”, hoàn toàn không ngờ tới sẽ có đáp án thứ ba. . .

Đáy mắt không giấu được kinh ngạc, lâu sau cô mới run rẩy môi lẩm bẩm hỏi, “Có... ý gì?”

Thấy sắc mặt cô đột nhiên trở nên tái nhợt, Diệp Duy Trần có chút hối hận. Lúc đầu anh cũng biết, có mấy lời nói ra khỏi miệng thì đều không thể trở lại như ban đầu, nhưng đến bước này rồi, khó mở miệng hơn nữa cũng chỉ có thể nói tiếp.

“Khi đó anh và Mạc Tử Kỳ đang âm ỉ chia tay, cô ta hi vọng anh ra nước ngoài với cô ta, từ bỏ nghề nghiệp nguy hiểm này nhưng anh không đồng ý.”

“Lần đó cô ta lại tới tìm anh, chúng ta vì thế lại xảy ra tranh chấp lần nữa, không ngờ trên đường đưa cô ta trở về thành phố B thì xảy ra tai nạn xe cộ, tay của anh bị thương lúc đó.” Diệp Duy Trần nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen nhánh của cô, gian nan nói, “Lúc ấy vì cứu cô ta, tay anh đã bị thương rất nghiêm trọng rồi. Nhưng lúc đó tuổi còn rất trẻ, vừa cố chấp lại cực đoan, lúc tay anh bị thương, biết được cô ta còn rời bỏ anh mà đi —”

Khương Ngọc ngơ ngác nghe, anh nói từng chữ rất rõ ràng, rơi vào trong lỗ tai cô lại nặng tới ngàn cân.

“Có lẽ là lòng tự ái bị nhục, cũng có lẽ thật sự thất vọng đối với tình yêu, khi đó anh yêu cô ta bao nhiêu thì thất vọng bấy nhiêu, cho nên tay anh bị thương chưa khỏi hoàn toàn đã trở về trong đội. Sau đêm đó trong nhà em gặp chuyện không may, lúc anh đối mặt với kẻ bắt cóc cũng ôm sự tàn nhẫn. . . .” Thấy ánh mắt Khương Ngọc khổ sở, anh rốt cuộc vẫn không có nhẫn tâm nói tiếp, “Tóm lại, anh không chính trực thản nhiên như em vẫn nghĩ.”

“Khương Ngọc, khi đó em chỉ là một thằng ngốc khốn khổ vì tình, thương thể của anh không liên quan gì tới em, anh liều chết cứu em, nguyên nhân cũng không có cao thượng như vậy.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng anh giống như là bay vào trong lỗ tai Khương Ngọc, Khương Ngọc vẫn tròn to hai mắt nhìn chăm chăm vào anh, vừa hay che lấp bi thương đang lan tràn trong mắt cô.

Cho nên sự cố này, từ đầu tới cuối đều không liên quan tới cô.

Cô trong chuyện xưa của người khác, sống như kẻ ngu, trái tim cô nhớ nhung anh mười năm, anh không nhớ rõ cô cũng không sao, sự thật lại thành ra như vậy. . . . Vào giờ phút này, Khương Ngọc cảm giác mình rất buồn cười, mình kiên trì mười năm, từ đầu đến cuối giống như trò cười.

Chuyện này khiến cô khó chịu hơn so với việc cô giả cho nhầm người.

Thấy cô vẫn không nói gì, Diệp Duy Trần cũng không mở miệng nói tiếp nữa.

Đây là chuyện hoang đường nhất sỉ nhục nhất mà anh đã làm trong đời, khi đó tuổi trẻ khí thịnh, hôm nay nghĩ đến chỉ cảm thấy buồn cười khó chịu.

Sau đó anh rời cảnh đội, không biết chuyện người ngoài đều cho rằng thương thể của anh là do việc ngoài ý muốn kia tạo thành, mỗi lần có người nói tới, cũng lộ ra gương mặt khâm phục sùng kính cùng tiếc hận với anh, dù cho trong đội cảnh sát bộ cũng biết sự thật, bạn bè quen biết anh cũng đều biết, nhưng Diệp Duy Trần vẫn cảm thấy xấu hổ.

Nó trở thành điểm nhớ trong đời anh.

Nếu như có thể, anh thật hy vọng vĩnh viễn không nhắc lại nữa.

Anh hận không thể vĩnh viễn quên chuyện đó đi, Khương Ngọc lại nhớ lâu như vậy, cô nhóc này, thậm chí muốn gả cho người như anh?

Mỗi lần Diệp Duy Trăn nghĩ tới chuyện này, đã cảm thấy không cách nào mở miệng nói ra sự thật với Khương Ngọc, anh mở miệng thế nào đây? Nói anh không phải anh hùng trong cảm nhận của em, em cho anh vinh quang anh cũng không dám nhận.

—

Bên suối phun nước khá xa có tiếng cười trẻ con truyền tới, Diệp Duy Trăn vẫn vững vàng ôm người vào trong ngực. Anh nhìn thấy gương mặt cô hoàn toàn cứng đờ, khàn giọng nói: “Anh định tìm thời gian thích hợp nói cho em biết, nhưng không tìm được thời cơ thỏa đáng. Khương Ngọc, anh như vậy, em còn muốn tiếp tục đi cùng anh không?”

Khương Ngọc không trả lời, mà là im lặng cúi đầu, tiếp đó đưa tay gỡ từng ngón tay anh đang ghì bên hông mình ra.

Cô hoàn toàn tránh khỏi ngực anh, Diệp Duy Trăn nhìn cánh tay trống rỗng, trong lòng không có tư vị gì. Cho nên, đây là đáp án của cô?

Ngẩng đầu thấy Khương Ngọc đã xoay người đi, Diệp Duy Trăn nhỏ giọng gọi cô: “Khương Ngọc.”

Khương Ngọc không trả lời, bước càng ngày càng nhanh. Diệp Duy Trăn nhú mày, sai bước đuổi theo, “Cho nên đây chính là đáp án của em? Anh muốn chính miệng em nói cho anh biết!”

Khương Ngọc đột nhiên ngừng bước, Diệp Duy Trăn cũng dừng ở phía sau cô.

Hai người giằng co chốc lát, Khương Ngọc đột nhiên hỏi: “Diệp Duy Trăn, anh yêu em không?”

Diệp Duy Trăn không ngờ cô đột nhiên hỏi cái này, suy nghĩ hỗn loạn lung tung, “Anh không biết, chỉ là ———”

Khương Ngọc cúi đầu cười cắt đứt lời nói tiếp theo của anh, cô xoay người lại, khóe mắt có hơi nước, lời nói ra lại làm cho Diệp Duy Trăn ngây ngẩn cả người. Cô bình tĩnh hỏi ngược lại: “Vậy tại sao em phải tiếp tục đi cùng anh.? Diệp Duy Trăn, anh còn muốn chà đạp tim em thế nào nữa?”

Diệp Duy Trăn nhất thời không nói gì.

“Lúc em cần nhất anh không có xuất hiện, anh và bạn gái trước bị chụp những tấm ảnh kia, em đều có thể tha thứ hết, có thể nghe anh giải thích.” Khương Ngọc cau mày nhìn anh, nước mắt tràn ra từ khóe mắt, “Anh biết tại sao không?”

Diệp Duy Trăn hơi nhếch môi, mặt tỉnh táo trước sau như một nhưng vẫn sinh ra vết nứt, có một ý niệm mơ hồ sắp lộ ra.

“Bởi vì em yêu anh.” Khương Ngọc nhìn anh nói, “Em yêu anh cho nên anh nói muốn một người vợ hiểu chuyện nghe lời em cũng đều nguyện ý phối hợp, anh bận không có nhận điện thoại, nói đang bận, em cũng tin tưởng. Diệp Duy Trăn, em cũng không phải ngốc, làm tất cả không phải là bởi vì yêu thì còn có thể bởi vì cái gì.”

Diệp Duy Trăn nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, giờ khắc này anh mới đột nhiên phát hiện nhiều sự thật bị chính mình bỏ qua, không, thay vì nói bỏ qua, chẳng bằng nói là trước nay không có để ý tới.

Khương Ngọc còn nói: “Anh hỏi đáp án của em, thật ra thì đáp án của em vẫn luôn rất rõ ràng, chỉ là anh chưa bao giờ dụng tâm suy nghĩ.”

Diệp Duy Trăn giật mình sững sờ, lần đầu tiên Khương Ngọc tỏ tình với anh, đây coi như là tỏ tình? Nhưng giờ đây, anh chợt có dự cảm lời tỏ tình này không phải biểu thị bắt đầu của hai người, mà là ——

Quả nhiên Khương Ngọc nhanh chóng nói: “Nhưng vào lúc anh vạch trần em thâm mểm mười năm thì em thấy thật tội tệ, em cảm thấy mình như kẻ ngu, còn phải cầu xin anh tiếp tục ở cùng mình. Anh không yêu em, cũng không muốn cho em gì, tại sao còn phải cầu xin em tiếp tục ở cùng anh đây? Như vậy em sẽ cảm giác mình là một kẻ ngu!”

Cô mở miệng nói một tiếng “Kẻ ngu” làm trong lòng Diệp Duy Trăn khó chịu vô cùng, tựa như kim đâm vào lồng ngực của anh. Anh cố gắng đưa tay kéo tay cô, lại bị Khương Ngọc hất ra.

Khương Ngọc giơ tay lên lau khóe mắt, thế giới của cô mơ hồ quá lâu, đúng lúc cần cảnh giác cao độ xem thật kỹ.

Cô nhìn Diệp Duy Trăn, chậm chạp mà tỉnh táo nói: “Quả nhiên bắt đầu rất vội vã nên kết cục cũng nhất định không tốt. Diệp Duy Trăn, chúng ta tách ra một đoạn thời gian thôi.”

30. Chương 30

Chương 30

Edit: Bozu

“Cho nên tình hình hiện tại thế nào? Hai người đòi ở riêng?” Lê Trí Kiệt từ Trường Hải về, vừa nhìn thấy tin tức liền đoán xảy ra chuyện, chỉ có điều không ngờ nghiêm trọng như thế.

Hai người hẹn gặp nhau ở quầy bar, Diệp Duy Trăn vuốt vuốt ly rượu trong tay, nghe lời này có thoáng yên lặng, cuối cùng chỉ không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng.

Lê Trí Kiệt ôm lấy cánh tay cười nhìn anh, “Tôi biết ngay.”

“Biết cái gì?”

“Lão Diệp, cậu thật sự không biết vấn đề nằm ở đâu à?” Lê Trí Kiệt quả thật dở khóc dở cười, cong tay dùng sức gõ gõ quầy rượu, “Chỉ thái độ này của cậu? Tay tôi lúc đầu bị thương bởi vì cô gái khác, liều chết cứu cô cũng bởi vì đang bức bối do bị cảm xúc thất tình thao túng hận không thể liều mạng, tóm lại tất cả không có nửa xu quan hệ với cô, cô không cần tự mình đa tình. Hơn nữa tôi cũng không yêu cô, xin cô tiếp tục ở cùng tôi, đừng ly hôn.”

Anh học giọng của Diệp Duy Trăn, cười lạnh quái gở nói: “Cô gái nào có thể chịu được? Nếu cô ấy không yêu cậu còn may, vấn đề là cô ấy thích cậu, thích mười năm! Cậu chà đạp người ta thật lòng là sao?”

Âm nhạc xung quanh rung trời, Diệp Duy Trăn từ từ ngẩng đầu lên nhìn người đối diện, vẻ mặt nặng nề mà tối tăm.

Lê Trí Kiệt thấy cặp mắt anh đỏ lên nhìn thẳng tắp mình, lúc này mới nuốt nước miếng một cái, “Vậy tôi nói thẳng, quan niệm bản thân trước kia đối đãi hôn nhân có vấn đề.”

“Tôi thật sự quá đáng như vậy ư?” Diệp Duy Trăn trầm ngâm chốc lát rồi hỏi, đáy mắt có chút không xác định.

Anh hiếm khi lộ ra dáng vẻ khốn hoặc, Lê Trí Kiệt vụng trộm vui vẻ trong lòng, bày ra tư thái người từng trải, “Dĩ nhiên, ban đầu cậu nói bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt với người ta, làm bao nhiêu chuyện riêng tư, nhưng đều không có tình yêu là điều kiện tiên quyết, từng thứ đều gần như giả dối. Không có hôn nhân thật lòng, hôn nhân mưu tính.”

Diệp Duy Trăn lâm vào trầm mặc lần nữa.

Hôm nay anh nghĩ tới dáng vẻ Khương Ngọc ngày đó nói muốn tách ra vẫn cảm thấy bận tâm, mặc dù biết câu trả lời của mình nhất định làm cô tổn thương, nhưng tuyệt đối không ngờ vừa bắt đầu hôn nhân này đã có vấn đề?

“Giữa hai vợ chồng, vốn là hai người hoàn toàn xa lạ không có liên hệ máu mủ, bởi vì có cảm tình mà ở cùng nhau.” Lê Trí Kiệt nói tận tình, hận không thể lập tức bỏ đầu Diệp Duy Trần ra, đem các quan niệm trút vào, “Cho nên cậu không thể không bỏ ra đã muốn hồi báo.”

“Duy Trần, hôn nhân cần phải kinh doanh, cần phải dụng tâm! Cậu cho người ta mười phần, người ta mới có thể đáp lại cậu mười phần, hơn nữa, trước mắt cậu rõ ràng cho thấy cho mười phần, người ta đáp lại cậu mười phần, cậu còn buồn bán. Kết quả ngay cả mười phần cậu cũng không cho, thật quá keo kiệt.”

“Cậu không có một người bạn gái, này lời này không cảm thấy đỏ mặt?” Diệp Duy Trần xuy một tiếng, nhưng rốt cuộc vẫn để lời nói vào trong lỗ tai.

Lê Trí Kiệt nhích tới gần anh, “Hơn nữa, khi đó tại sao cậu có thể trả lời ‘anh không biết’ chứ? Dưới tình huống này, ba chữ này không thể nghi ngờ là giọt nước tràn ly. Dù cậu dụ dỗ, cậu cũng nên nói điều dễ nghe trước tiên mới ổn định nhân tình!”

“Tôi không muốn lừa dối cô ấy.” Diệp Duy Trần nhíu mày, “Tôi thật sự không dám chắc.”

Lê Trí Kiệt hết ý kiến, suýt nữa bị đầu gối này làm cho tức chết, “Không dám chắc thì có thể làm gì? Dù sao cậu không định ly hôn với cô ấy, kéo người ta về nhà rồi từ từ xác định là được.”

Diệp Duy Trần uống một hớp rượu, lúc này mới trầm giọng nói: “Cậu biết tôi sẽ không nói bậy ở phương diện này.”

Hơn nữa, đối mặt với tình cảm sâu nặng của Khương Ngọc, mười năm, mười năm đối với một cô gái mà nói thì có ý vị như thế nào? Mười năm này anh đang làm gì? Anh nghĩ vậy nên không muốn lừa gạt cô.

Lê Trí Kiệt hoàn toàn không phản đối, bưng cái ly trước mặt lên vừa định uống rượu, ánh mắt chợt dừng lại ở cửa ra vào.

—

Diệp Duy Trần cũng lưu ý đến cử động của anh ta, theo bản năng nghiêng đầu nhìn xem, chờ thấy rõ người tiến vào thì sắc mặt bỗng dưng tối sầm. Anh nghiêng đầu hung ác liếc nhìn Lê Trí Kiệt.

Lê Trí Kiệt vội vàng giơ tay phân bua, “Không liên quan đến tôi, tôi không có thông báo cho cô ấy!”

Tiếng nói vừa ngừng, Mạc Tử Kỳ chạy tới trước mặt hai người.

Cô ta cũng không chậm lụt, lập tức phát hiện sự xuất hiện của mình làm Diệp Duy Trần rất không thích, Diệp Duy Trần thậm chí đứng dậy định rời đi.

Động tác này của anh không khác gì đâm một dao lên ngực cô ta, Mạc Tử Kỳ khó chịu trong lòng, trên mặt vẫn phải chống đỡ, nín lấy cánh tay Diệp Duy Trần, “Duy Trần, em có lời muốn nói với anh.”

Diệp Duy Trần rũ mắt xuống nhìn cô ta, đáy mắt lạnh lẽo ép Mạc Tử Kỳ vội vàng nói lỏng tay.

Lúc này anh mới hỏi: “Nói gì? Nói chuyện kia không có quan hệ gì với cô?”

Đôi môi Mạc Tử Kỳ giật giật, đáy lòng tràn đầy khổ sở, cô ta bật cười nói: “Thật không phải là em. Anh biết em đắc tội với không ít người, đối phương cố ý thả ra tin tức này để bôi nhọ em ——”

Cô ta còn chưa nói hết, Diệp Duy Trần lập tức chộp được từ then chốt. Anh bỗng dưng nhìn chằm chằm cô ta, trông mắt đen kịch liệt co rút nhanh, “Bôi nhọ?”

Mạc Tử Kỳ khẩn trương đến sắc mặt trắng bệch, đôi môi cũng không khỏi run run, “. Đúng, hôm nay em tới tìm anh cũng bởi vì chuyện này có thể phức tạp hơn so với tưởng tượng.”

Diệp Duy Trần đã đoán được kế tiếp cô ta muốn nói gì.

Quả nhiên Mạc Tử Kỳ cắn chặt môi dưới, mặt khó xử, “Trên web bây giờ đã lộ ra tin anh có gia đình, nhưng anh yên tâm, em đang tìm người xử lý, chuyện sẽ không chế nhanh chóng. Về phần Khương Ngọc em cũng.”

Cô ta nói không được nữa, Diệp Duy Trần nhìn cô ta bằng ánh mắt như muốn xé nát cô ta, Mạc Tử Kỳ từ từ cúi đầu, chưa bao giờ không kịp chờ đợi muốn biến mất trước mặt anh giống như bây giờ.

Cô ta khổ sở kéo khoe môi, chợt hiểu câu trước kia Khương Ngọc nói với cô ta, “Chớ làm cho chút ký ức cũng không có mà chỉ còn giày vò”. Tình huống trước mắt thật không bằng ngày hai người gặp gỡ.

Lê Trí Kiệt bên cạnh vội vàng lên tiếng hòa hoãn không khí, “Tử Kỳ, em nói xem, tình huống bây giờ như thế nào?”

Mạc Tử Kỳ liếc nhìn sắc mặt Diệp Duy Trăn vẫn xanh mét như cũ, “Ngày mai em sẽ tổ chức họp báo giải thích tin tức này, cũng sẽ khởi tố người tung tin đồn, hiện tại cũng tìm người gỡ bỏ những tấm ảnh trên mạng xuống, không để cho bọn họ. tìm ra Khương Ngọc.”

Trần Diệp Duy Trăn giật mạnh, lồng ngực phập phồng kịch liệt, anh đã hoàn toàn nói không ra lời. Chuyện trước kia anh còn chưa có giải thích rõ với Khương Ngọc, lúc này lại xảy ra chuyện, anh chỉ hi vọng đừng mang tới phiền phức gì cho Khương Ngọc.

Nghĩ tới đây, anh lập tức xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Khương Ngọc.

Mạc Tử Kỳ vội vàng đuổi theo giải thích, “Thật xin lỗi, em không biết sẽ kéo hai người vào, em sẽ tìm Khương Ngọc nói rõ ràng. Duy Trăn, em thật sự biết sai rồi.”

“Làm ơn hãy tránh xa tôi ra!” Diệp Duy Trăn quay đầu lại nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén như dao, “Mạc Tử Kỳ, trừ gây ra phiền phức cho tôi thì cô còn biết làm cái gì?”

Mạc Tử Kỳ ngẩn ra.

Diệp Duy Trăn cắn răng rít từng chữ từ trong kẽ răng, “Tôi CMN thật hối hận ——”

Hối hận cái gì anh không có nói tiếp, mà đã vội vã bước nhanh đi ra ngoài, Mạc Tử Kỳ giống như bị định trù, trong đầu chỉ còn lại những lời này của anh.

Hối hận cái gì? Hối hận ban đầu cứu cô ta? Hoặc là hối hận biết cô ta? Cũng hoặc là, hối hận yêu cô ta? Cô ta không thể tin nhìn bóng dáng cao lớn kia đang cách mình càng ngày càng xa. Lúc này cô ta chợt buồn cười, nhưng hốc mắt lại rất nóng, cô trở lại một cuộc làm gì với tôi? Chỉ là vì để cho anh chán ghét hơn sao?

—

Điện thoại của Khương Ngọc không có ai nhận, Diệp Duy Trăn không thể làm gì khác hơn là trực tiếp tới nhà Văn Thanh. Trong nhà cũng chỉ có một mình Văn Thanh.

Diệp Duy Trăn nhíu chặt mi, “Khương Ngọc không có ở đây?” Vào lúc này cũng sắp hơn mười giờ đêm rồi.

Văn Thanh đang thoa mặt nạ, ôm cánh tay dựa vào cửa, không nhìn ra biểu cảm trên mặt, “Em ấy và đồng nghiệp bàn công việc, có thể tối nay mới trở về, có chuyện gì?”

Diệp Duy Trăn trầm mặc, “Đồng nghiệp?”

“Ừ.” Văn Thanh suy nghĩ một chút, lại bổ sung, “Cùng Hàn Giang, Hàn Giang sẽ đưa em ấy trở lại, yên tâm.”

Sắc mặt của Diệp Duy Trăn xem ra không dễ nhìn. Sóng mắt Văn Thanh thoáng qua nét cười, nhích sang bên, “Muốn vào chờ không?”

Diệp Duy Trăn không trả lời, mà trầm mặt xoay người chuẩn bị rời đi, bàn công việc? Dạng công việc gì cần nói tới trễ như thế? ! Hơn nữa còn cùng với gã Hàn Giang đó.

Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ Hàn Giang từng thổ lộ với Khương Ngọc, ngay trong tân phòng của họ!

Văn Thanh bỗng nhiên gọi anh lại, “Đúng rồi, tôi đã xem tin tức, hình chụp không tệ. Không ngờ lúc tuổi còn trẻ hai người còn rất lãng mạn đấy.”

Diệp Duy Trăn dừng bước chân, anh quay lại nhìn Văn Thanh, lúc này mới phát hiện ra trong mắt đối phương tràn đầy đùa cợt. Anh mơ hồ đoán được hiện tại trên internet sẽ truyền lưu thành cái dạng gì, sợ rằng còn đào lên chuyện lúc trẻ của anh và Mạc Tử Kỳ——

“Chỗ hai người trắng mặt cũng là nơi cậu đã từng đi với bạn gái trước. Bạn gái trước hợp tác với cậu, cậu để cho em ấy là người biết cuối cùng. Dĩ nhiên, những thứ này đều không hề gì, dù sao em ấy yêu cậu, cậu làm cái gì em ấy đều sẽ tha thứ. Nhưng Diệp Duy Trần, cậu cảm thấy em ấy có thể tha thứ cho cậu mấy lần? Cậu và bạn gái trước bị chụp loại ảnh này.”

Diệp Duy Trần rót cuộc mở miệng: “Tôi không có làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với cô ấy.”

Văn Thanh nhún vai, “Nhưng hôm ấy cậu và Mạc Tử Kỳ ở chung một chỗ là sự thật đi, cậu không nhận điện thoại em ấy cũng là sự thật.”

Diệp Duy Trần lười phải giải thích với cô ấy, bước nhanh đi về phía thang máy, Văn Thanh thờ ơ mở miệng nói sau lưng: “Gấp cái gì, nói vài chuyện cậu không biết cho cậu nghe.”

Diệp Duy Trần đột nhiên xoay người, “Có ý gì?”

Văn Thanh chỉ nói: “Đêm đó cậu và Mạc Tử Kỳ ở chung một chỗ, Tiểu Ngọc xảy ra chuyện gì, có hứng thú không?”

“”

—

Hàn Giang lái xe đến dưới lầu, quay đầu nhìn lại mới phát hiện người bên cạnh đã ngủ thiếp đi, giơ tay lên xem đồng hồ, hóa ra đã gần mười hai giờ.

Anh ấy cầm bao thuốc chuẩn bị rút một điếu, có thể đoán ra cô không thích mùi thuốc lá lắm nên lại buông xuống, cánh tay dựa vào góc cửa sổ, cứ thế nhìn cô.

Khương Ngọc ngủ cũng không quen, mở mắt ra vừa vặn bốn mắt nhìn nhau với anh ấy, không khỏi sững sốt một chút, “Sao thế?”

“Không sao, chớ đi phỏng vấn ở đảo Kỳ Sơn.”

“Không phải anh đã đồng ý cho em đi rồi ư?” Chợt nghĩ đến cái gì, trong lòng cô lơ mơ hiểu, “Anh lo lắng tin tức đó?”

Hàn Giang thấy cô cũng không có cái gì không đúng, lúc này mới gạt đầu, “Đã có người để lộ trên mạng tin Diệp Duy Trần đã kết hôn, anh sợ sớm muộn cũng sẽ lộ ra em, phỏng vấn lần này lại có đoạn tiếp xúc cùng độc giả, ngộ nhỡ họ hỏi cái gì làm em khó xử.”

“Trong mắt anh, em yếu ớt thế à?” Khương Ngọc đem áo khoác trên người trả lại cho anh ấy, đưa tay mở cửa xe, “Không sao đâu, em có thể ứng phó.”

Hàn Giang cầm chặt áo khoác cũng đi xuống xe theo, “Anh lo lắng độc giả đắc tội với em, chỉ bằng cái miệng kia của em, chắc chắn sẽ không thua thiệt.”

Khương Ngọc đứng ở bên cạnh xe nghiêng đầu nhìn anh ấy, “Không phải anh nói, sau khi em kết hôn không tâm huyết cho sự nghiệp ư, cần phải bồi đắp thêm chút sức à, hiện tại vừa bắt đầu đã kéo chân em lại rồi?”

Hàn Giang cười nói: “Được được, tự em quyết định được không? Đừng để bị lạnh, mặc đi.”

Anh ấy sai bước đi tới phủ thêm áo khoác cho Khương Ngọc lần nữa, đứng ở trước mặt cô, cuối cùng nói một câu thật lòng, “Thật ra anh lo lắng tâm trạng em không tốt.”

Những tin đồn kia càng diễn ra càng mãnh liệt, mặc dù không biết thật giả trong đó, còn thấy cô chuyển đến ở chỗ Văn Thanh, Hàn Giang vẫn có thể mơ hồ đoán được tương đối. Nhưng anh ấy không muốn vạch trần vết sẹo của người ta, chỉ có thể cười gượng khể củi người chống lại ánh mắt của cô, nói: “Nếu cần an ủi, có thể nói với anh bất cứ lúc nào, bả vai anh cho em mượn miễn phí.”

Khương Ngọc bị anh ấy chọc cười, một tay đẩy người anh ra, “Thật xin lỗi, em còn không muốn trèo tường.”

Hàn Giang bị cô đẩy lùi lại một bước, không có tức giận, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, “Cười là tốt rồi, vẫn là Khương Ngọc bằng sắt mà anh biết.”

Ánh mắt của anh ấy chuyên chú nhìn cô, Khương Ngọc nhất thời không biết nên nói cái gì, thật may là Hàn Giang cũng không nói thêm cái gì không hợp thời, “Anh đi đây, ngày mai tới đón em, còn nhớ rõ mấy giờ bay chứ?”

Khương Ngọc đứng tại chỗ phát phát tay với anh ấy, “Anh càng ngày càng dài dòng.”

“Biết anh làm ông chủ kiêm người đại diện của em rất cực khổ không? Ngủ sớm một chút, ngày mai chuẩn bị đủ tinh thần bắt đầu làm ra tiền cho anh.” Hàn Giang vỗ vỗ đầu của cô, “Đi đây.”

Khương Ngọc đưa mắt nhìn anh ấy rời đi, không nhìn được khẽ cười, trước kia trong cảm nhận của cô Hàn Giang chính là một người làm ăn không hơn không kém, hôm nay thật sự khiến cô bất ngờ, rõ ràng cũng lo lắng vấn đề cảm xúc của cô.

Quay người đi lên lầu, lúc này mới phát hiện ra không biết có người đứng sau lưng khi nào, Diệp Duy Trần vẫn đứng im ở đó, mặt mày ở dưới màn đêm nên không rõ ràng lắm, cũng không thể nào phân biệt cảm xúc của anh lúc này.

Trái tim Khương Ngọc đập thình thịch hai cái, phản ứng đầu tiên chính là hồi tưởng lại hành động mới vừa rồi với Hàn Giang có cái gì không thích hợp hay không?

Nhưng nghĩ lại, cô khẩn trương như vậy làm gì? Đừng nói cái gì cũng không có, coi như thật có cái gì, Diệp Duy Trần cũng sẽ không có phản ứng nào.

Nghĩ như vậy, lúc cô đi về phía Duy Trần thì tâm trạng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Sao anh lại tới đây?” Khương Ngọc thấy vẻ mặt anh bình thản, không khác gì thường ngày, trong lòng hơi khó chịu, nhưng vẫn thẳng sống lưng nghiêm túc nói: “Tại sao không lên trên chờ?”

Diệp Duy Trần vẫn không lên tiếng, ánh mắt kì lạ nhìn cô chằm chằm.

Khương Ngọc bị anh nhìn đến không được tự nhiên, nghi ngờ gơ tay lên, “Trên mặt em có ——”

“Thật xin lỗi.” Lòng bàn tay ấm áp của anh áp lên trên gò má cô, nhẹ nhàng vuốt ve, “Đau không?”

Khương Ngọc hiểu anh đang ám chỉ cái tát của Văn Định Sơn, phỏng đoán nhất định là Văn Thanh đã nói gì với anh. An tĩnh chốc lát, cô nắm tay anh từ từ bỏ xuống khỏi mặt, “Đã sớm không đau, hơn nữa đánh cũng không phải là bên này.”

“ ”

Hai người trầm mặc nhìn nhau, không khí trở nên cực kỳ khó xử, có lẽ đều không thích ứng được không khí này, gần như là đồng thời mở miệng.

“Không có chuyện gì, em đi lên đây.”

“Anh có lời muốn nói với em.”

Lại lâm vào cục diện bế tắc lần nữa, Diệp Duy Trần vẫn nhìn Khương Ngọc, cố chấp nói: “Thật ra trong lòng em đang oán trách anh, có đúng hay không?”

Khương Ngọc mím môi nhìn anh.

Diệp Duy Trần liếc nhìn cặp mắt đen nhánh của cô, một khắc kia chợt có chút khẩn trương, “Anh không nhận điện thoại của em, để cho em một thân một mình đối mặt với những chuyện kia, sau đó còn để cho em thấy mấy tấm ảnh đó, thật xin lỗi.”

Anh nghe Văn Thanh nói chuyện đêm đó, trong lòng không phải không khó chịu, đã từng đáp ứng với Kiều Mộng Tiếp phải ở bên cô, anh đáp ứng nhiều chuyện có liên quan tới Khương Ngọc, cũng không phải một lần đã làm được.

Diệp Duy Trần nhìn khuôn mặt cô trong bóng đêm, “Giữa anh và cô ấy chẳng có gì cả.”

Nghe anh nói xong, Khương Ngọc gật đầu một cái, “Diệp Duy Trăn, không quan trọng. Thật ra thì chúng ta đi đến bước này, không liên quan lắm tới chuyện này.”

Diệp Duy Trăn dĩ nhiên biết vấn đề ở chỗ nào, chuyện Khương Ngọc để ý chính là anh có yêu cô hay không. Tầm mắt của anh từ từ rơi vào trên áo khoác khoác lên người Khương Ngọc.

“Ngày mai em sẽ đi đảo Kỳ Sơn quay chương trình, bay lúc tám giờ sáng, em đi lên trước.” Khương Ngọc xoay người muốn đi, Diệp Duy Trăn bỗng nhiên vươn tay ngăn cản cô.

Khương Ngọc nghi ngờ nhìn người đàn ông đối diện, Diệp Duy Trăn cũng không nói chuyện, chợt bắt đầu cởi áo trên người.

Cô bị anh dọa sợ hết hồn, “Anh làm gì đấy?”

Diệp Duy Trăn cởi xong của mình thì cởi của Khương Ngọc, trực tiếp lột áo khoác trên người cô xuống, sau đó khoác áo khoác của mình lên người cô.

Sau đó còn không giải thích được vỗ vỗ đầu của cô.

Khương Ngọc: “.”

Diệp Duy Trăn tùy ý xách chiếc áo khoác của Hàn Giang trong bàn tay, nhưng vẻ ghét bỏ vẫn không từ nào có thể miêu tả được, khóe mắt đuôi mày cũng viết đầy không thoải mái, ném xuống một câu “Sáng sớm ngày mai anh tiễn em” rồi rời đi.

“Bệnh thần kinh.” Khương Ngọc mắng một câu liền xoay người định đi lên lầu, vừa đi mấy bước mới đột nhiên quay lại nhìn.

Người này đang ghen?

Nhưng ăn dấm cũng không khổi quá căng thẳng chứ? Cô thiếu chút nữa không có cảm giác được?

31. Chương 31

Chương 31

Edit: Bozu

Ngày hôm sau Khương Ngọc kéo theo vali hành lý xuống lầu, quả nhiên liếc mắt liền thấy xe Diệp Duy Trăn đang chờ ở cửa. Ông Lưu nhanh chóng đi tới giúp cô cầm hành lý, cười ám hiệu một câu, “Diệp tiên sinh đã tới từ sớm.”

Diệp Duy Trăn cũng không có xuống xe, hình như đang cầm điện thoại di động nói chuyện.

Chẳng lẽ mới sáng sớm đã làm việc rồi?

Khương Ngọc nghi ngờ đi tới, kết quả cố tình nghe được câu không nên nghe, Diệp Duy Trăn rõ ràng nói ra ba chữ “Mạc Tử Kỳ”

Cô vô tâm nghe lén người ta gọi điện thoại, vì vậy đứng ở bên cạnh xe nhìn ông Lưu đang giúp mình xếp hành lý. Ông Lưu thấy kỳ lạ nói, “Lạnh như thế, phu nhân lên xe trước đi.”

“Không sao đâu.” Khương Ngọc chỉ nói, “Tôi làm phiền ông rồi.”

Ông Lưu nhìn vào trong xe, mơ hồ đoán được cái gì, vì vậy khó tránh khỏi muốn giải thích mấy câu cho Diệp Duy Trăn: “Diệp tiên sinh ăn nói vụng về, nhưng làm người làm việc rất có nguyên tắc, những tin tức kia nhất định là viết linh tinh.”

Khương Ngọc khẽ cười.

Ông Lưu thở dài, “Mấy năm này bên cạnh cậu ấy ngay cả một người bạn gái cũng không có, phu nhân không giống như vậy.”

Khương Ngọc nhìn con đường đến gần người, có lúc cô cũng nghĩ, có phải chỉ cần câu “Không giống nhau” là đủ rồi hay không, dù sao trên thế giới này tình cảm lưỡng tình tương duyệt thật sự quá khó.

Nhưng tóm lại, vẫn sẽ rất khó?

Dọc đường đi hai người đều không thể nói gì hơn, dường như Diệp Duy Trăn cũng không có ý định nói gì, vẫn khẽ chau mày suy nghĩ chuyện gì đó. Khương Ngọc nhớ lại tối hôm qua mình lại có thể cho là đối phương đang ghen, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, Diệp Duy Trăn rõ ràng nói không thích mình, còn kích động mù quáng làm gì! Lại còn trần trọc hơn nửa đêm mới ngủ.

Khương Ngọc nghĩ như vậy nên càng không muốn để ý tới Diệp Duy Trăn, chờ xe vừa tới trước cổng sân bay liền nói với đối phương: “Em tự vào được, Hàn Giang đang ở trong chờ em.”

Diệp Duy Trăn nhìn cô, cuối cùng cũng biết nghe lời gật gật đầu, “Lên đường thuận lợi.”

Khương Ngọc: “.”

Người này tuyệt đối là cố ý tới chọc giận cô! !

Khương Ngọc kéo hành lý của mình thở hổn hển tiến vào, Ông Lưu đứng ở sau lưng Diệp Duy Trăn lắc đầu một cái, “Khăng định là phu nhân lại hiểu lầm.”

Diệp Duy Trăn quan sát bóng lưng của cô biến mất, còn nhỏ giọng cười một tiếng, quay đầu nói với ông Lưu: “Đi thôi, đi giải trí Lập Tân.”

Giải trí Lập Tân? Đó không phải là công ty của Mạc Tử Kỳ ư? Ông Lưu liếc nhìn Diệp Duy Trăn, cảm thấy không hiểu nổi tâm tư của ông chủ.

—

Hai giờ rưỡi sau, chuyến bay hạ xuống sân bay Kỳ Đảo, Hàn Giang cầm hành lý giúp Khương Ngọc, kết quả vừa quay đầu thấy gương mặt cô buồn buồn không vui, vì vậy trêu ghẹo: “Thế nào, vẫn còn tức bình dấm chua nhà em?”

“Em mới là bình dấm chua.” Khương Ngọc uể oải nói, “Ở trước mặt anh ấy, vĩnh viễn chỉ có em tự mình đa tình thôi.”

Hàn Giang cúi đầu cười, “Đúng rồi, ngày mai mới bắt đầu diễn tập, hôm nay chúng ta tự do hoạt động, có thể đi dạo chung quanh một chút xem như giải sầu?”

Kỳ Đảo nổi tiếng là thành phố du lịch, còn có một ngoại hiệu rất phong tình —— đảo diễm ngộ, cho nên bình thường người tới đây du lịch gần như nổi liền không dứt. Nghiêm túc mà nói sau kỳ trăng mật Khương Ngọc cũng thực sự chưa từng buông lỏng, nghe lời này còn rất mong đợi, “Được, lần trước em nhìn trên web có lưu ý tới, xung quanh đây có một quán cà phê trong ngõ hẻm không tệ, hoa hồng Latte nhà họ rất nổi danh.”

“Còn ngọt.” Mặt Hàn Giang ghét bỏ, “Cho đến bây giờ rằng em không có hồng, cũng là kỳ tích đấy.”

Khương Ngọc trừng mắt nhìn anh ấy, “Bình thường em rất chú ý có được hay không, ông chú nhà em ——”

Lời đến khóe miệng lại mạnh mẽ nuốt trở vào, Khương Ngọc hận không thể dùng sức đâm ót mình mấy cái, không có tiền đồ, vì sao ba câu nói cũng không thể không nhắc tới Diệp Duy Trăn!

Hàn Giang cũng nghe ra, tuy nhiên cũng không vạch trần, hỏi tiếp cô, “Vậy muốn đi bờ biển chứ?”

“Không muốn đi.” Khương Ngọc lắc đầu, “Đi cùng với anh, mặc đồ tắm, quá khó chịu.”

Hàn Giang nhìn trời một chút, “Sau khi em kết hôn thì tư tưởng càng ngày càng bảo thủ.”

Khương Ngọc nhìn anh cười không ngừng, “Em đang cho anh cơ hội được ái mộ, ngộ nhỡ gặp được mỹ nhân của anh ở trên bờ biển thì sao?”

Hàn Giang nheo mắt như có điều suy nghĩ, “Cũng đúng, em ở cạnh quả thật không có tiện xuống tay.”

“”

Kết quả Hàn Giang thực sự mặc kệ Khương Ngọc, tự mình đi bãi biển tìm mỹ nhân ngư của anh. Khương Ngọc nằm ở trên giường trong khách sạn không có việc làm, cuối cùng suy nghĩ một chút, đứng dậy cầm túi đeo lưng đi ra ngoài đi dạo.

Đây là lần đầu tiên cô tới thành phố biển này, nhưng trước kia đã nghiên cứu trên web nhiều, hơi thở văn nghệ trong xương Khương Ngọc rất dày, cho nên vẫn không thích chỗ quá náo nhiệt lắm, ngược lại chui vào con phố trong hẻm nhỏ.

Dọc đường đi gặp được quán ăn ven đường ngon cũng sẽ dừng bước mua nếm thử một chút, gặp được cảnh sắc xinh đẹp sẽ lấy máy ảnh ra chụp lại.

Sau đó Khương Ngọc nhanh chóng phát hiện, có người bước đi hoàn toàn nhất trí với mình.

Khi cô mua đồ ăn vặt liền lưu ý đến, sẽ chú ý đến anh ta, thật sự là bởi vì khí chất trên người anh ta quá không hòa hợp với xung quanh. Giống như là một người cô độc cực độ, dung nạp thể nào cũng không vào tới bên trong.

Lúc này Khương Ngọc cầm máy chụp hình ngấm chính xác một con mèo trắng vùi ở dưới hoa đăng, kết quả người nọ cũng lấy tư thế như vậy đứng ở bên kia, hai người đồng thời ngẩng đầu lên, lúc nhìn đối phương hơi lúng túng.

Đối phương xem ra tuổi ngang Diệp Duy Trăn, ngũ quan mạnh mẽ hơn so với Diệp Duy Trăn, tóm lại nhìn qua một cái, ừm, có chút không dễ chung sống.

Anh ta giờ giờ tay với Khương Ngọc, một bộ ưu tiên nữ sĩ, bản thân cũng đứng dậy lui ra vài bước không cướp đoạt.

Khương Ngọc chụp xong con mèo kia, ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy người đàn ông kia đang cầm máy chụp hình chụp phong cảnh bên đường, dáng vẻ chuyên chú nghiêm túc, hình như hoàn toàn không chú ý phía bên cô.

Cô không chào hỏi đối phương, vẫy tay với con mèo rồi rời đi.

Có thể nói cũng thật là trùng hợp, hai người lại có thể gặp được nhau trong quán cà phê trong truyền thuyết.

—

Hình như đối phương đang cúi đầu viết gì đó, nghe được tiếng chuông gió vang lên ở cửa, ngẩng đầu nhìn theo bản năng, đôi ánh mắt cùng cô chạm vào nhau, hơi gạt đầu một cái.

Khương Ngọc cảm thấy hai người chạm mặt lần nữa thật sự là quá trùng hợp, vì vậy đi tới ngồi xuống đối diện anh ta, “Anh cũng đến du lịch?”

“Đúng.” Đối phương nói xong lại cúi đầu nhìn chằm chằm bưu thiếp trước mặt, giống như là đang hao tổn tâm trí nghĩ lời chúc, mi tâm khẽ nhíu, có chút khổ não.

Khương Ngọc cũng lấy ra bưu thiếp tự mua cẩn thận quan sát, cô không gửi cho ai, nhưng rất thích cất giấu món đồ này. Có người nói người cô độc đều có vật yêu thích, Khương Ngọc cũng không biết mình có vật yêu thích hay không?

Đội cô cầm bưu thiếp trong tay lật nhìn một lần, người đàn ông đối diện lại vẫn đang ngó chừng bưu thiếp ngăn người thì không khỏi cười mà nói: “Là gửi cho bạn sao?”

Người nọ trầm mặc, giống như là đang chằm chằm đáp án, cuối cùng mới trả lời: “Bạn rất quan trọng.”

Trong lòng Khương Ngọc có đáp án, “Vậy viết những gì nghĩ trong lòng là được.”

Ai ngờ người đối diện khẽ gạt đầu một cái, lúc cúi đầu nhìn bưu thiếp khóe môi có đường cong khổ sở, “Không thể viết, cô ấy xem sẽ khó chịu.”

Khương Ngọc ngoài ý muốn nhìn người trước mặt.

Người đàn ông tuổi này, có lẽ cũng ít khi biểu lộ cảm xúc ở trên mặt, nhưng giây phút này cô rõ ràng nhìn thấy giãy giụa cùng khổ sở trên mặt của người đàn ông. Nhưng nếu như yêu một người, tại sao không thể để cho cô biết?

Người đối diện không có nhìn cô, mà nắm bút máy chỉ viết hai chữ ngay ngắn —— nhớ nhung.

Chữ viết của anh ta rất đẹp, lúc viết chữ nét chữ cứng cáp, giống như là từng chữ cũng ký gửi nhớ nhung cùng khát vọng mãnh liệt. Trong lúc vô tình Khương Ngọc liếc thấy phía trên anh ta viết tên của người đó, chỉ có một chữ —— Tú.

Xem ra còn là đa tình.

Khương Ngọc viết câu chuyện tình yêu, khó tránh khỏi trong đầu liên tưởng ra câu chuyện ngược luyến tình thâm, có lẽ người anh ta yêu thương đã gả làm vợ người ta? Hay hoặc giả là đang tha hương nơi xa? Tóm lại hai người hoàn toàn bỏ lỡ. Cô không khỏi có chút chua xót, đợi phục vụ tới hỏi muốn uống cái gì, liền chủ động hỏi đối phương, “Anh uống cái gì?”

Người nọ nhìn cô một cái, Khương Ngọc sợ anh ta hiểu lầm, giải thích: “Chúng ta cũng coi như có duyên, uống chung ít đồ.”

Quả nhiên người đàn ông kia nghe lời này gương mặt mới giãn ra, khẽ vuốt cằm nói: “Tôi mời cô.”

Hai người liền ngồi ở trong quán cà phê uống chung đồ, thỉnh thoảng tán gẫu một câu, thật ra thì cũng không tính được là nói chuyện phiếm, bởi vì người đàn ông đối diện thật sự không giỏi nói chuyện, thậm chí có chút tiếc chữ như vàng. Chỉ là Khương Ngọc ngược lại không có để ý, dù sao cũng là bèo nước gặp nhau.

Nhưng vạn vạn không ngờ, thật đúng là cực kỳ có duyên với vị tiên sinh này, Khương Ngọc về khách sạn mới phát hiện đối phương lại ở cửa đối diện phòng mình! !

Lần này không làm quen cũng không được, Khương Ngọc chủ động duỗi tay về phía anh ta, “Tôi họ Khương, anh thì sao?”

Đối phương như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, cũng đưa tay ra, “Lục.”

Khương Ngọc cười nói: “Thật đúng là khéo, trong vòng một ngày gặp nhau mấy lần.”

Lục tiên sinh không thích cười, ngược lại vô cùng thành khẩn gật đầu phụ họa, “Quả thật rất khéo.”

Khương Ngọc thấy anh ta có vẻ không thích nói chuyện, vào lúc này nhìn ánh mắt của mình còn lộ ra mấy phần cổ quái, vì vậy nhún vai cáo từ, “Vậy không làm phiền anh, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Lục tiên sinh không nói hai lời biến mất ở cánh cửa.

Khương Ngọc nhú mày, người này tuyệt đối đừng cho là mình đang cố ý đến gần đây!

—

Cũng không biết có phải Hàn Giang quá đen quá linh nghiệm hay không, Khương Ngọc nằm xuống không bao lâu liền bắt đầu cảm thấy cả người khó chịu, cuối cùng đau bụng gần như không thể động đậy. Cô bật ngọn đèn ở đầu giường lên khó khăn bò dậy, vừa nhìn đã hơn mười giờ, nhưng cảm giác đau đớn này không thể nhẫn nhịn được, vì vậy gọi điện thoại cho Hàn Giang.

Nào biết bên Hàn Giang vẫn không ai nhận, Khương Ngọc phỏng đoán người này chẳng lẽ thật sự tìm được Mỹ Nhân Ngư, vào lúc này đang vui đến quên cả trời đất cùng người ta?

Tuy nhiên cảm giác đau đớn thật sự khổ sở, cô ôm bụng đi gõ cửa phòng Hàn Giang, kết quả bên trong không ai hồi đáp, đoán rằng người đàn ông tám chín phần là thật sự dụng phải diêm ngọc rồi.

Anh ấy diêm ngọc không quan hệ, nhưng bởi vì bình thường Khương Ngọc làm việc luôn cẩn thận, cho nên tiên-hành-thể đều ở chỗ Hàn Giang. Trên người cô chỉ chứa một chút tiền lẻ, vào lúc này cho dù muốn đi bệnh viện cũng không đủ.

Khương Ngọc đau đến mồ hôi rơi như mưa, trở về phòng thì chợt nhớ tới Lục tiên sinh đối diện. Mặc dù làm như vậy quả thật mạo muội lại đường đột, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể nhờ người kia giúp đỡ.

Vì vậy cô chịu đựng đau đớn, gõ cửa phòng đối diện.

Thật may là vị Lục tiên sinh kia mặc dù thoát nhìn không quá vui lòng, rốt cuộc vẫn đưa tay giúp đỡ cô, lập tức kêu taxi tự mình đưa cô đi bệnh viện.

Cũng may còn có Lục tiên sinh, bởi vì bệnh viêm ruột thừa của Khương Ngọc phát tác, lập tức giải phẫu.

Lục tiên sinh hỏi cô, “Có người thân không? Muốn gọi cho ai?”

Khương Ngọc suy nghĩ hồi lâu, cái tên hiện ra trong đầu đầu tiên dĩ nhiên là Diệp Duy Trấn. Nhưng tình hình bây giờ của bọn họ. Cột thêm trước đó nghe được cuộc điện thoại giữa anh và Mạc Tử Kỳ, cô quỷ thần xui khiến cũng chỉ nói số điện thoại của Văn Thanh.

32. Chương 32

Chương 32

Edit: Bozu

Lúc Khương Ngọc tỉnh, trời bên ngoài mới vừa tờ mờ sáng, trong phòng bệnh rất an tĩnh, hỗ trợ bên cạnh vẫn chỉ có Lục tiên sinh.

Vào lúc này thuốc tê đã thuyền giảm, cô thoáng động một cái đã cảm thấy toàn thân đều đau, không nhịn được trong miệng “xuyết” một tiếng, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, Lục tiên sinh lập tức mở mắt.

Anh ta ngồi ở trong ghế, vẻ mặt có chút uể oải, nhưng vẫn kiên nhẫn hỏi: “Có khó chịu chỗ nào hay không?”

Khương Ngọc lắc đầu một cái, lại gật đầu.

Lục tiên sinh nhíu nhíu mày, “Có ý gì?”

“Toàn thân đều không thoải mái.” Khương Ngọc nói, “Nhưng tôi biết đây là tình huống bình thường sau phẫu thuật.”

Lục tiên sinh hiếm khi cười một cái, “Bạn cô đáp chuyến máy bay sớm nhất tới đây, nhẫn nại chút.”

Khương Ngọc biết “bạn” anh ta nói là chỉ Văn Thanh, gật gật đầu nói cảm ơn, “Gây phiền hà cho anh rồi.”

“Không sao.” Lục tiên sinh xem ra không dễ thân cận, nhưng hình như rất cẩn thận, vào lúc này còn biết an ủi cô đôi câu, “Đi ra khỏi nhà cũng không dễ dàng, chỉ một cái nhấc tay mà thôi.”

Khương Ngọc khen ngợi anh ta từ trong thâm tâm, “Anh thật là một người tốt.”

Lục tiên sinh nghe lời này cũng ngẩn ra, “Người tốt?”

“Ừ.” Khương Ngọc không còn hơi sức, nhưng cô thật sự rất sợ một mình, thành phố xa lạ, thành linh xảy ra ốm đau, thật may là bên cạnh còn có một người.

Lúc này lại cảm thấy người này cũng trở nên cực kỳ thân thiết, vì vậy không tự chủ được nói lời trong lòng, “Con người của tôi rất xui xẻo, mỗi lần gặp chuyện không may bên cạnh cũng không có người nào, cho nên lần này, thật rất cảm ơn anh.”

Lục tiên sinh khẽ nheo mắt quan sát cô.

“Chờ tôi khỏe, nhất định sẽ nghiêm túc cảm ơn anh.” Khương Ngọc chợt nhớ ra mình không biết tên tuổi của ân nhân, “Có thể nói cho tôi biết tên đầy đủ không?”

“Cô ——” Lục tiên sinh vừa mới nói, cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra, thì ra là lao công bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Lục tiên sinh đứng dậy, lại nhìn xuống cô một cái kỳ lạ, sau đó đi ra hành lang.

Khương Ngọc phỏng đoán anh ta nghiện thuốc lá.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại cô và lao công đang vùi đầu làm việc, Khương Ngọc nhìn chăm chăm nóc nhà mất hồn, trong đầu bỗng nghĩ tới Diệp Duy Trần.

Thật ra thì cô thật đúng là xui xẻo, mỗi lần cần Diệp Duy Trần, anh đều cố tình không thể ở bên người.

Nhớ trước kia Văn Thanh cũng đã nói, nói cô hoàn toàn chưa muốn quên chuyện năm đó, chỉ che dấu sự sợ hãi và ám ảnh, mà phó thác cảm giác an toàn lên trên người Diệp Duy Trần. Bởi vì khi đó Diệp Duy Trần đã cho cô hi vọng, cho nên ở trong mắt cô, Diệp Duy Trần sẽ cho cảm giác an toàn.

Khương Ngọc nghĩ thật lâu, phát hiện hình như thật đúng là có chuyện như vậy.

Cô vẫn cho là ở cùng Diệp Duy Trần, cuộc sống sẽ trở nên thực ấm áp, nhưng sự thật lại không phải như thế ——

Có lẽ cô nên nghiêm túc suy nghĩ kỹ đối với đoạn hôn nhân này.

Đợi rất lâu mà Lục tiên sinh cũng chưa trở lại, Khương Ngọc mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, chờ tỉnh lại lần nữa, đã không biết là mấy giờ. Mà lúc này Lục tiên sinh cũng đã sớm trở lại, bên tay đặt một hộp đồ ăn.

“Đã tỉnh rồi hả?” Anh ấy gấp tờ báo trong tay, ngược mắt nhìn sang, “Hiện tại chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, cô có thể tự ăn chứ?”

Khương Ngọc “Ừ” một tiếng, “Có điều làm phiền anh đỡ tôi dậy.”

Lục tiên sinh trông thấy sắc mặt cô tái nhợt, trầm ngâm chốc lát, vẫn đi tới nâng đầu giường lên, cuối cùng kéo cái ghế đến trước mặt cô, “Tôi bón cho cô ăn vậy.”

Khương Ngọc dừng lại động tác đứng dậy, biểu tình có chút vụn vặt.

Đôi mắt Lục tiên sinh bình tĩnh không xao động, nhàn nhạt nhìn cô, “Động tới vết thương sẽ rất phiền.”

Khương Ngọc cảm thấy đối phương thật quân tử, mình cự tuyệt nữa ngược lại trông hết sức kiêu cách, vì vậy khẽ hất cái cằm lên, “Tôi làm phiền anh rồi.”

—

Mặc dù Lục tiên sinh có ý tốt, mà cô cũng quả thật bởi vì vết thương đau đớn nên không có cách nào tự lực cánh sinh, nhưng tình cảnh trước mắt thấy thế nào cũng có chút kỳ quặc.

Cô nam quả nữ ở chung một phòng, hơn nữa động tác xem ra thật đúng là vô cùng mập mờ.

Mấy lần sau, Khương Ngọc liền lấy cớ khẩu vị không tốt cắt đứt hình thức chung đụng quỷ dị này. Lục tiên sinh hình như cũng thở phào nhẹ nhõm, “Cái này quả thật uống không ngon, tôi mua ở nhà ăn bệnh viện, chờ bạn cô tới có thể bảo cô ấy đi quán ăn gần đây xem.”

Khương Ngọc nghĩ Văn Thanh cũng sắp tới, vì vậy lại muốn hỏi tên đối phương một lần nữa, mặc kệ tương lai còn có cơ hội gặp mặt hay không, trước mắt cũng nên cảm ơn người ta mới đúng.

Lục tiên sinh vừa đưa cho cô nửa ly nước ấm, Khương Ngọc thuận miệng mà hỏi: “Anh tên gì vậy?”

Đối phương trầm mặc nhìn chăm chăm động tác uống nước của cô, chợt nói: “Khương tiểu thư, tôi nghĩ có mấy lời phải nói rõ ràng với cô. Tôi đã có người trong lòng, mặc dù cô ấy rời khỏi tôi, nhưng tôi sẽ luôn trung thành với cô. Cho nên ——”

Khương Ngọc ngẩng đầu lên từ bên trong cốc nước, miệng phình to, nửa ngày không biết làm sao.

Lục tiên sinh nói tiếp: “Các loại điểm ngữ, có lẽ cô tìm nhầm người.”

“ ” Khương Ngọc không thể nuốt xuống một ngụm nước, sắc đến trời đất u ám.

Quả thật là sai lầm nghiêm trọng, đời này thật đúng là lần đầu tiên cô bị người ta hiểu lầm! !

Cô không ngừng xua tay muốn giải thích, nhưng càng nóng lòng thì càng ho sặc sụa. Lục tiên sinh cau mày, rút khăn giấy đưa tới, “Tôi giúp cô không có ý gì khác, hi vọng cô đừng hiểu lầm.”

Sặc, người này muốn chọc người bệnh giận chết à? !

Khương Ngọc nào còn rảnh rỗi nhận khăn giấy của anh ta, hận không thể giải thích mọi chuyện một hơi rõ ràng, ông trời cố tình gây khó dễ với cô, tại lúc chết người đó, cửa chợt bị một người đẩy vào.

Diệp Duy Trăn đứng ở cửa phòng bệnh, không biết có phải bởi vì nguyên nhân anh mặc áo sơ mi đen hay không, sắc mặt xem ra hơi u ám. Nhưng chờ Khương Ngọc cẩn thận nhìn sang, phát hiện người nọ hình như lại hòa hoãn bình thường không có gì khác biệt.

Khương Ngọc bởi vì rất ám ức kìm nén đến gương mặt đỏ bừng, sững sờ nhìn anh vài giây, cũng quên chào hỏi đối phương và quên suy tư xem tại sao người này bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ này.

Diệp Duy Trăn đứng yên chốc lát, vẫn nhắc chân đi tới, chờ đứng đối diện Lục tiên sinh, con mắt sắc càng thêm thâm trầm.

“Chào anh.” Diệp Duy Trăn chủ động vươn tay về phía Lục tiên sinh, tự giới thiệu mình, “Tôi là chồng của Khương Ngọc.”

Lục tiên sinh nhướn mày, ngay sau đó khoe miệng chứa một nụ cười cổ quái, từ từ đưa tay ra, “Chào anh.”

Diệp Duy Trăn nắm tay của đối phương không thả, trên mặt không hề có nụ cười, chỉ nghiêm túc quan sát đối phương, đợi khi thấy rõ mặt mũi của đối phương, hình như âm điệu càng thêm lạnh lùng, “Anh là ——”

“À.” Lục tiên sinh khẽ nói: “Khương tiểu thư ở phòng đối diện với tôi, tối hôm qua là tôi đưa cô ấy tới đây.”

Diệp Duy Trăn hồi lâu không nói gì, cuối cùng vẫn khách khí nói: “Cám ơn anh đưa cô ấy tới đây.”

“Không có gì.”

Hai người lại nói mấy câu, Lục tiên sinh mới khẽ mỉm cười với Khương Ngọc, “Chồng cô đã tới, vậy tôi xin phép.”

Trong lòng Khương Ngọc vẫn còn sợ hãi nói tiếng “Gặp lại” với đối phương, lại giương mắt liếc trộm Diệp Duy Trăn, sau đó phát hiện người này thủy chung bình tĩnh.

Trước khi đi Lục tiên sinh bỗng nhiên lại xoay trở lại trước mặt Khương Ngọc, khẽ cúi người, âm điệu không cao cũng không thấp nói: “Tôi tên là Lục Lan Xuyên, nhớ nhé.”

Anh ta nháy mắt với Khương Ngọc, Khương Ngọc giống như là thấy được một tia giảo ở đáy mắt đối phương.

Cô còn chưa suy nghĩ ra là vì sao, Lục Lan Xuyên bỗng nhiên lại nói: “Tôi cũng sẽ ở Kỳ đảo thêm mấy ngày, hẹn gặp lại.”

Thân thể Khương Ngọc hơi cứng ngắc, Lục Lan Xuyên nói những lời này nghe kỳ lạ thế nhỉ?

Chờ Lục Lan Xuyên vừa đi, cô xoay người liếc nhìn Diệp Duy Trăn bên cạnh, lúc này mới phát hiện ra đối phương đang không nháy mắt nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kia rất khó dò.

—

Nếu là trước kia, có lẽ Khương Ngọc còn có thể hy vọng xa vời đối phương ghen vì mình, nhưng sau khi bị đối phương cự tuyệt rõ ràng, cô rất tự biết mình. Cho nên dưới tình huống này, có thể Diệp Duy Trăn cho là cô đang ngoại tình?

Cô tăng hắng, vẫn cực kỳ nghiêm túc giải thích, “Em mới quen anh ấy, không giống như anh nghĩ đâu, nỗi oan ức này em không gánh vác được.”

Diệp Duy Trăn đứng ở trước giường bệnh, trên cao nhìn xuống cô.

Khương Ngọc còn nói: “Chúng em vô tình gặp qua mấy lần, lại ở chung khách sạn.”

Nói vậy có đúng hay không? Khương Ngọc cau mày suy nghĩ một chút, “Tối hôm qua em không thoải mái, Hàn Giang lại không có ở đây, cho nên chỉ có thể tìm anh ấy.”

Sao cảm thấy càng tô càng đen? Khương Ngọc thấy Diệp Duy Trần này giờ không nói gì, mình ngược lại nóng lòng giải thích giống như tên hề, sau đó dứt khoát không nói tiếng nào.

Dù sao Diệp Duy Trần cũng không thể ghen vì cô.

Diệp Duy Trần kéo ra cái ghế Lục Lan Xuyên mới vừa ngồi, tầm mắt lướt qua đồ ăn trên bàn, cuối cùng lại quay lại trên người Khương Ngọc.

Khương Ngọc thấy anh rất kỳ lạ, cũng im lặng chờ anh chủ động mở miệng.

Diệp Duy Trần nhìn cô thật lâu, mở miệng quả nhiên không đề cập chuyện mới vừa rồi, chỉ hỏi cô: “Tại sao thông báo cho Văn Thanh cũng không cho anh biết?”

Khương Ngọc, “Là Văn Thanh gọi anh tới?”

Diệp Duy Trần không đáp, ngược lại tiếp tục đặt câu hỏi: “Có phải sau lần đó em định không bao giờ tin tưởng anh nữa hay không?”

“Sao Văn Thanh không đến?”

“Lần đó anh không cố ý, nhưng em không nên vì vậy mà phán anh tử hình.”

Hai người truy hỏi hồi lâu, hoàn toàn không có điểm chung, cuối cùng Diệp Duy Trần ném áo khoác trong tay xuống cuối giường, cúi người chống bên gối của cô.

Lúc này Khương Ngọc mới phát hiện ra đáy mắt anh hằn tia máu.

Người đàn ông trước mặt giống như đang cất lực khắc chế cái gì, hít một hơi thật sâu, nhưng lồng ngực còn đang phập phồng kịch liệt, Khương Ngọc trừng mắt cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

“Lần đầu tiên anh yêu là năm mười tám tuổi, Mạc Tử Kỳ chủ động tỏ tình, bên cạnh anh cũng chỉ có một người khác phải thân thiết, vì vậy dĩ nhiên đến với nhau.”

Diệp Duy Trần bỗng mở miệng nói, “Anh không biết thích một người rốt cuộc nên thế nào, lúc cô ấy rời đi anh đã từng khổ sở và đau lòng, thậm chí vì thế mà không hề tin tưởng vào tình yêu nữa. Cho nên anh cho là, cảm giác như thế đối với những người khác là bình thường. Anh rất quý trọng em, không muốn khiến em tổn thương, vì vậy càng không muốn lừa gạt em, cho nên anh vẫn không có cách nào xác định được tình cảm của mình đối với em.”

Khương Ngọc: “.”

Diệp Duy Trần: “Nhưng anh cẩn thận từng li từng tí đối xử với một người thì đây là lần đầu tiên.”

Khương Ngọc mở trừng hai mắt, Diệp Duy Trần cúi đầu nhìn cô thật kỹ, “Khương Ngọc, anh nghĩ anh đối với em cũng không giống vậy. Trông thấy em ở chung một chỗ với người đàn ông khác thì anh không thích, vô cùng không thích hình ảnh đó.”

Khương Ngọc phục hồi tinh thần lại, “Diệp Duy Trần, anh ——”

Diệp Duy Trần cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào môi cô, âm thanh gần như thì thầm, “Anh nghĩ anh đang ghen. Cho nên, có thể coi đây là anh đã thích em rồi không?”

33. Chương 33

Chương 33

Edit: Bozu

Diệp Duy Trần đang thổ lộ với cô ư? Đầu óc Khương Ngọc hơi chậm chạp, ngay sau đó lại có chút tức giận, nào có ai tỏ tình như thế? Có thích hay không cũng không thể nói cho rõ ràng sao? !

Cô hung hãn trợn mắt nhìn Diệp Duy Trăn, tiếc rằng hai người cách nhau thật sự quá gần, hoàn toàn không thể nào điều chỉnh tiêu điểm, vì vậy chút hung hãn này cũng không thể biểu hiện ra.

Diệp Duy Trăn thấy hốc mắt cô hồng hồng, đáy mắt tràn đầy uất ức, liên tưởng thái độ kỳ quặc của hai người mấy ngày gần đây, đáy lòng không khỏi có chút tự trách, lòng bàn tay đặt lên khuôn mặt tái nhợt của cô nhẹ nhàng vuốt ve, “Cho dù Văn Thanh không nói cho anh biết, hôm nay anh cũng định tới đây với em, anh không muốn em ở riêng với Hàn Giang.”

Khương Ngọc nghi ngờ nhìn anh.

Có lẽ là do trước kia Diệp Duy Trăn quen nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh hoàn toàn không bỏ vào đó chút tình cảm nào, cho nên hiện tại nghe anh nói lời dễ nghe, điều đầu tiên cô làm chính là cẩn thận quan sát cảm xúc đáy mắt anh.

Diệp Duy Trăn đã lui ra một chút, cho nên ánh mắt giao nhau vô cùng chặt chẽ, thấy vẻ mặt cô không rõ quan sát mình, nói tiếp: “Anh hơn em mấy tuổi, đã không thể nào tỏ tình mãnh liệt điên cuồng giống như thanh niên nữa, cho nên trong một thời gian rất dài anh không có cách nào xác định tình cảm của mình. Bao gồm chuyện gặp lại em thân thiết với người đàn ông xa lạ, anh cũng chỉ cho rằng đó là tham muốn giữ lấy quấy phá.”

Anh nói xong, vành tai đỏ lên, “Nhưng khi anh nghe được lời nói của người đàn ông kia, trong lòng quả thật không dễ chịu, anh sợ sẽ càng ngày càng không lý trí.”

Khương Ngọc nhìn anh một lát, bên tai chỉ còn lại tiếng tim đập của mình, cố ý dời tầm mắt đi không nhìn vào cặp mắt đầu độc của anh nữa, “Em thấy anh thật bình tĩnh.”

Diệp Duy Trăn bật cười, “Đến tuổi này rồi, nếu anh động một chút là phát giận, không phải lòng dạ quá hẹp hòi?”

“Anh đang nói em động một chút là phát giận cho nên rất hẹp hòi?”

“Vì sao mỗi lần em nghe đều không bắt được trọng điểm vậy.” Diệp Duy Trăn nghiêng người qua, khẽ nói, “Em nhỏ hơn anh, cho nên đây là đặc quyền của em. Lại nói anh nguyện ý dung túng em nhỏ mọn, em làm gì anh cũng đều cảm thấy rất tốt.”

Dù Khương Ngọc có tức giận lớn đến đâu cũng sắp bị anh dẹp ỏn, nhưng trong lòng vẫn còn có chút không xác định, “Anh thật sự yêu mến em?”

Nhưng tại sao lúc then chốt lại muốn dùng từ ‘có lẽ’?

Diệp Duy Trăn cùng cô nhìn nhau, làm như cân nhắc thật kỹ ở trong lòng, “Anh thừa nhận trong chuyện này, phương thức biểu đạt trước đây vô cùng thẳng thắn làm em bị tổn thương. Nhưng chỉ bởi vì quá để ý, cho nên anh mới có thể cực kỳ cẩn trọng. Yêu mến trong miệng em khiến anh vừa vui mừng vừa thụ sủng nhược kinh, nếu không thể lấy tình cảm giống vậy đáp lại em, có lẽ anh sẽ chọn buông tay.”

Ngực Khương Ngọc chấn động mạnh một cái, cô không ngờ Diệp Duy Trăn sẽ xem xét nhiều thế.

Trước kia cô thậm chí còn oán trách, ở bên anh không có cảm giác an toàn, nhưng hóa ra phương thức anh đối đãi với tình yêu còn thành thực lý trí hơn so với cô.

“Vậy bây giờ anh đã rõ ràng lòng mình chưa?” Khương Ngọc nhìn vào mắt anh hỏi ra những lời này, trái tim cô cũng run sợ. Cô chỉ sợ Diệp Duy Trăn lắc đầu phủ nhận, nếu như anh vẫn không có cảm giác với cô, thật sự phải chia tay?

Diệp Duy Trăn ngưng mắt nhìn cô thật lâu, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Nghĩ rõ.”

“Đúng đấy, ‘có lẽ’ thích?” Khương Ngọc không cam lòng nhỏ giọng lầm bầm, “Vậy đáp án đó, sự lựa chọn của anh là gì?”

Diệp Duy Trăn đưa tay ngắt sóng mũi cao của cô, chỉ cười không đáp.

Khương Ngọc trợn to mắt, “Anh làm gì thế, sao không trả lời?”

“Sắc mặt em không tốt, nên nghỉ ngơi.” Anh tự tay dịch dịch góc chăn giúp cô, ngồi ở một bên không lên tiếng.

Khương Ngọc cảm thấy người này sáng sớm chạy tới không phải là vì tỏ tình, tuyệt đối chỉ là muốn ghen chết cô!

Cô tức giận rút bàn tay bị anh cầm về, lại sợ ý động phải vết thương, đau đến hít một hơi khí lạnh.

Diệp Duy Trần nhúu mày, “Em không thể an phận một chút?”

“Em không vui, không cần để ý tới em.” Khương Ngọc nhắm mắt lại tức giận quăng một câu.

Kết quả Diệp Duy Trần gật đầu một cái, nói tiếng “Ừ.” bup*be*cau*nang Dứt lời cũng cầm lấy tờ báo Lục Lan Xuyên để lại lên xem.

Khương Ngọc ghen ở trong cổ họng, hận không thể bò dậy hung hăng cắn đối phương một hớp.

Mặc dù chú già xem ra dịu dàng lại bình tĩnh, nhưng vào lúc này cô ghét anh bình tĩnh như vậy!

—

Lúc xế chiều, Hàn Giang cuối cùng cũng điện thoại tới, Khương Ngọc vẫn nằm dài, không biết lại ngủ đi từ lúc nào, vào lúc này bị tiếng chuông đánh thức, mở mắt liền thấy Diệp Duy Trần trước giường bệnh.

Anh đang cầm điện thoại di động cũng không biết đang suy nghĩ gì, khi thấy cô mở mắt ra, lúc này vẻ mặt như thường đưa điện thoại di động tới trước mặt cô.

Song trực tiếp mở loa ngoài, dùng hình miệng ý bảo: “Nói tóm tắt.”

Khương Ngọc liếc anh một cái.

Giọng Hàn Giang đã xuyên qua làn sóng điện vũng vàng truyền tới, “Em đi đâu thế? Trong phòng không có ai đáp, ngày hôm qua không phải thật sự đụng phải diêm ngọ chứ?”

Khương Ngọc cảm thấy bàn tay cầm điện thoại di động trước mặt hình như hơi lung lay, chờ ngẩng đầu lên nhìn thì Diệp Duy Trần lại chỉ lặng yên ngồi ở một bên, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không chuyển đến trên người cô.

Vì vậy cô nói với đầu bên kia điện thoại: “Em đang ở bệnh viện, hiếm khi vào giờ này anh già mới nhớ tới em.”

Hàn Giang im lặng mấy giây, “Sao vào bệnh viện?”

“Vào bệnh viện đương nhiên là ngã bệnh.” Khương Ngọc tức giận, “Tối qua anh làm gì?”

Hàn Giang ho một tiếng, không trả lời mà hỏi lại: “Em làm sao vậy, hiện tại anh đến tìm em, bệnh viện nào?”

Khương Ngọc vừa định trả lời, Diệp Duy Trần bên cạnh liền lên tiếng, “Không cần, tôi đang ở cùng cô ấy rồi.” Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Khóe miệng Khương Ngọc co giật nhìn anh một hồi, “Là ai nói ở tuổi này sẽ không động một chút là ghen đây?”

Diệp Duy Trần đặt điện thoại của cô trên tủ đầu giường, nghe vậy lại hết sức vô tội hỏi ngược lại: “Là ai?” Phục thù nghiêm túc sửa chữa: “Em hiểu nhầm rồi, anh nói chắc sẽ không động một chút là phát giận, em xem anh không hề tức giận.”

Khương Ngọc: “.” Cho nên da mặt người này thật ra là tỷ lệ thuận với tuổi tác của anh.

Tầm mắt Diệp Duy Trần chuyển tới trên tivi, ôm cánh tay rảnh rang nói: “Bây giờ em cần nghỉ ngơi, người không quan trọng tốt nhất không nên xuất hiện, đỡ phải trách mắng.”

Khương Ngọc: “.”

—

Cũng mặc kệ Diệp Duy Trăn phản đối thế nào, Khương Ngọc vẫn nhất quyết gặp mặt Hàn Giang, bởi vì sợ rằng chương trình ghi hình sẽ phải di dời, thật may là bên phía tổ ghi hình cũng thông cảm, đồng ý kéo dài thời hạn ghi hình.

Người phụ trách tổ ghi hình thậm chí còn tự mình đến thăm cô, không ngừng an ủi cô: “Thân thể quan trọng hơn, chuyện ghi hình cứ từ từ, trước tiên hãy tính dưỡng thân thể tốt đã.”

Thấy đối phương thông tình đạt lý như thế, Khương Ngọc càng thấy có lỗi, ngẫm lại trước kia mình từ chối người ta nhiều lần như vậy, thế mà đối phương lại còn dễ nói chuyện thế này.

Hàn Giang cũng ở bên, chờ đối phương đi, lúc này mới thần thần bí bí giải thích cho cô nghe: “Biết không? Hiện tại bọn họ ước gì em lên chương trình, dấu em có lui lại vài tuần, tỉ lệ người xem trên tivi của họ vẫn bảo đảm như cũ.”

“Có ý gì?” Khương Ngọc luôn cảm giác mình bỏ lỡ cái gì.

Vào lúc này Diệp Duy Trăn về khách sạn lấy quần áo cho Khương Ngọc tắm rửa, cho nên Hàn Giang mới có thể không chút kiêng kỵ ngồi ở bên người cô, nhướn mày nói: “Diệp Duy Trăn nhà em thật sự điên rồi, làm việc cũng không cho Mạc Tử Kỳ có đường quay đầu lại.”

Khương Ngọc nghe mà không hiểu ra sao, nghe thấy có liên quan tới Mạc Tử Kỳ, vẻ mặt lại có chút khó coi.

Hàn Giang thưởng thức nét mặt của cô một lát, lúc này mới không nhanh không chậm nói, “Mạc Tử Kỳ mở buổi họp báo, ý định là muốn giải thích tin tức kia, anh đoán cô ta chỉ muốn giành lại ấn tượng tốt trước mặt Diệp Duy Trăn, nào biết Diệp Duy Trăn cũng đi.”

Khương Ngọc trợn to mắt, “Anh ấy đi làm gì?”

Tin tức vai nam chính hiện thân, vậy không phải sẽ bị truyền thông lột da ư, khó bảo đảm tin năm đó anh rời Cảnh Địch cũng bị lộ ra ngoài theo.

Người luôn để ý chuyện này, lại có thể chủ động làm như vậy?

Hàn Giang ung dung nhìn cô cười xấu xa, “Đoán được đúng không? Trong buổi họp báo anh ta giải thích rất rõ ràng mối quan hệ với Mạc Tử Kỳ, sau đó còn nói, năm đó bởi vì một chuyện ngoài ý muốn mà không ôm bất kỳ mong đợi nào đối với tình yêu nữa, mà người kia để cho anh ta tin vào tình yêu lần nữa, cũng chính là tương lai tràn đầy khát vọng, cho nên bất luận như thế nào cũng sẽ không phản bội đối phương.”

Khương Ngọc nhìn Hàn Giang nuốt nước miếng một cái, trong lúc nhất thời không thể nói ra tư vị trong lòng. Diệp Duy Trăn làm như vậy, có lẽ là sợ tin tức nào đó sẽ lộ cô xuống nước, ảnh hưởng tới danh dự của cô.

Anh đang không tiếc tất cả bảo vệ cô.

Hàn Giang vỗ vỗ bả vai cô, “Bên ngoài bây giờ khó tránh khỏi còn có người đem chuyện nguyên nhân tay anh ta bị thương năm đó ra làm văn, nhưng dù trên mạng có người phát chuyện vợ anh ta lên, đối với hình tượng và đánh giá về em cũng đều là ngay mặt. Em vừa viết câu chuyện tình yêu, hẳn là có rất nhiều độc giả tò mò về em.”

Khương Ngọc cúi đầu nhìn bàn tay mình buông thõng trên đệm, ánh mặt trời chiếu xuống chiếc nhẫn cưới ở ngón áp út lấp lánh chói lọi, ấm áp mà đẹp mắt.

Con người Diệp Duy Trăn luôn có biện pháp dễ dàng khiến cô ngã vào trong dòng nước xoáy của anh.

34. Chương 34

Chương 34

Edit: Bozu

Mấy ngày sau, Khương Ngọc luôn lặng lẽ quan sát Diệp Duy Trăn, sau đó phát hiện người này hình như không có ý định nói chuyện này với cô.

Rốt cuộc nhìn đến khi xuất viện, Khương Ngọc thật sự không nhịn nổi nữa, khi anh thu dọn đồ đạc thì mở miệng dò xét, “Diệp Duy Trăn, tin tức của anh và Mạc Tử Kỳ bây giờ thế nào?”

Diệp Duy Trăn không hề ngẩng đầu lên, tiếp tục đặt đồ dùng hàng ngày của cô vào trong túi xách, “Không sao.”

Khương Ngọc: “.”

Thấy cô không nói lời nào, lúc này anh mới kiên nhẫn nói: “Đó vốn là tin tức giả, bọn họ không dám âm ỉ đâu, đừng lo lắng.”

“Anh ——” Khương Ngọc nhăn mày, nghĩ thầm người này thật đúng là im lìm tới cực điểm, hình như cho tới bây giờ nghĩ gì muốn gì đều không thích nói với người khác Có lẽ do tính tình, có lẽ do ở tuổi của anh phương thức biểu đạt tình cảm thật vô cùng khó hiểu.

Diệp Duy Trăn vẫn còn chờ cô nói tiếp. Khương Ngọc khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái, “Thôi.”

Diệp Duy Trăn cũng không gắng hỏi mà đi tới bên người cô, vuốt mấy sợi tóc vểnh lên trên đầu cô xuống, nói: “Anh đã nói rất rõ ràng với em, trước đây bản thân anh đã ít nhiều làm không đủ quyết liệt, cho nên mới khiến cho cô ấy có cơ hội làm cản, sau này sẽ không còn nữa.” Nói xong còn hơi quỳ gối ngồi xổm người xuống, “Tiểu Ngọc, khi chúng ta trở về, em về nhà có được không?”

Khương Ngọc không nói một lời nhìn anh.

Diệp Duy Trăn: “Mặc kệ như thế nào, anh khẳng định mình sẽ không buông tay, cho nên lúc gặp phải vấn đề không bằng cùng nhau giải quyết? Trốn tránh không phải phương thức tốt nhất.”

“Em hiểu. Nhưng Diệp Duy Trăn, anh biết em đang khó chịu gì không?”

Diệp Duy Trăn gật đầu, “Anh biết rõ.”

Giữa hai người trầm mặc một lát, Khương Ngọc vẫn không thể chờ được đáp án mình muốn nghe, cô đứng dậy mặc áo khoác, “Đi thôi.”

Diệp Duy Trăn quan sát bóng lưng cô, con mắt sắc hơi tối, đưa tay cầm lấy hành lý của cô cùng nhau đi ra ngoài.

Bởi vì chương trình tạm hoãn lại, cho nên Khương Ngọc xuất viện cũng chỉ có thể tiếp tục ở lại khách sạn, Diệp Duy Trăn tự nhiên đi theo cô vào phòng. Lúc mới bắt đầu không có gì, đến buổi tối lúc nghỉ ngơi, Khương Ngọc trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, “Em đã thuê xong một gian phòng cho anh rồi, ở ngay lầu dưới.”

Diệp Duy Trăn nhìn cô, vẻ mặt nhất thời có chút tức cười, không thể nói là nên cười hay là nên giận, “Thuê phòng cho anh?”

“Đúng vậy.” Khương Ngọc nhắc nhở, “Anh đừng quên, trên phương diện nào đó chúng ta còn chưa đạt thành nhận thức chung.”

Diệp Duy Trăn bật cười, ngay sau đó đi tới ôm lấy cô, hôn một cái trên gò má cô, nhỏ giọng dụ dỗ, “Em còn muốn tiếp tục âm ỉ với anh?”

Khương Ngọc gạt bàn tay nắm ở bên hông mình ra, “Anh biết em không có âm ỉ.”

Diệp Duy Trăn im lặng nhìn cô một hồi, chợt cúi đầu hôn môi của cô. Cho dù Khương Ngọc có nghĩ thầm chống cự, nhưng hơi sức không bằng anh, rất nhanh bị anh vùi dập vào sau đó công thành đoạt đất hôn mãnh liệt.

Diệp Duy Trăn ôm cô ngồi ở trên chân mình, môi còn muốn tiếp tục đi xuống cắn cổ trắng nõn thì chuông cửa chợt vang lên.

Hai người nhìn nhau, Khương Ngọc đưa tay đẩy anh ra, hung hăng trừng mắt với anh, “Đừng tưởng rằng ngủ một giấc là có thể gạt em, còn có Diệp Duy Trăn, bây giờ em đang bệnh, anh đành hoãn một chút cho em.”

Diệp Duy Trăn cười bất đắc dĩ nhìn cô tức giận đùng đùng đi mở cửa. Cô bé ngốc, cần phải buộc ép anh nói rõ ràng sao?

“Lục tiên sinh?” Khương Ngọc không ngờ Lục Lan Xuyên vẫn còn ở đây, trên mặt lộ ra nét vui mừng, “Tôi cho là anh đã đi?”

Lục Lan Xuyên nói: “Vốn định rời đi, muốn tới chào cô một tiếng.”

Khương Ngọc nhìn lên người đàn ông này trước mặt, đối với cô mà nói đối phương chỉ khách qua đường vội vã, nhưng có lẽ do anh ta từng giúp đỡ cô, lại lộ ra bộ dáng bi thương trước mặt cô, cô bỗng sinh ra tình đồng cảm đối với đối phương.

Cô trịnh trọng vỗ vai anh ta một cái, “Chúc anh sớm ngày đạt được ước muốn.”

Lục Lan Xuyên nhú mày cười một tiếng, “Lời tạm biệt kiểu gì vậy?”

Khương Ngọc cũng cười, “Anh biết, anh bị mất cái gì, muốn tìm về cái gì, tôi hi vọng anh có thể sớm ngày tìm trở về.”

Lục Lan Xuyên mỉm cười gật đầu, “Cám ơn cô.”

“Đi vào ngồi đi.” Khương Ngọc nghiêng người sang mời anh ta, “Lúc nào thì bay?”

“Ngày mai.” Lục Lan Xuyên nói xong, liếc mắt liền thấy được người đàn ông ngồi trên ghế sa lon mắt lạnh nhìn hướng bên này, ban đầu anh ta định nói lời chào tạm biệt bỗng nuốt trở vào, nói với Khương Ngọc: “Có tiện vào không?”

“Dĩ nhiên.” Khương Ngọc không nghĩ nhiều như vậy, Lục Lan Xuyên cũng coi như ân nhân cứu mạng cô, cô lại chưa hề cảm ơn đối phương tử tế, vào lúc này đương nhiên muốn khoản đãi người ta thật chu đáo.

Lục Lan Xuyên nhét hai tay vào túi, khoe miệng lộ ra ý cười không rõ, “Vây thì quấy rầy rồi.”

Diệp Duy Trăn không nghĩ rằng người đàn ông vẫn còn ở đây, hơn nữa hình như anh ta và Khương Ngọc trò chuyện rất hợp nhau?! Rõ ràng thoạt nhìn đối phương cũng là người nghiêm túc, nhưng đối với Khương Ngọc thì luôn thỉnh thoảng cười nhẹ.

“Uống cái này đi, trẻ như thế uống cà phê sẽ khó ngủ.” Khương Ngọc còn nhiệt tình rót trà cho đối phương, sau đó ngồi tán gẫu với Lục Lan Xuyên.

Diệp Duy Trăn vẫn ôm cánh tay không có lên tiếng, vẫn luôn nhìn vòng tới vòng lui trên người hai người.

Khương Ngọc lấy điện thoại di động ra, nói với Lục Lan Xuyên: “Anh có wechat không? Anh ứng tiền thuốc men giúp tôi, tôi còn chưa có chuyển trả anh được, lúc trước anh không nhận, lần này không thể từ chối nữa.”

Lục Lan Xuyên còn chưa lên tiếng, Diệp Duy Trăn cũng đã mở miệng, “Cho tôi tài khoản, tôi chuyển cho anh.”

Khương Ngọc nghiêng đầu nhìn anh, “Không cần phiền phức thế, chuyển qua wechat là được rồi. A, đúng rồi, anh không chơi cái này đoán chừng không hiểu lắm.”

“ ” Vợ anh đang chê anh không theo kịp bước chân của mình?

Đáy mắt Lục Lan Xuyên nhanh chóng thoáng qua nụ cười, “Tôi cũng không chơi wechat, trả không nhiều tiền lắm, hãy cho là kết giao bạn bè. Đúng rồi, tôi có weibo, về sau có thể liên hệ qua đây.”

Khương Ngọc ngạc nhiên tròn to mắt, “Anh không có wechat nhưng có weibo?”

Lục Lan Xuyên khó hiểu, “Đúng.”

Anh nói xong cái này cũng không muốn nói nhiều, Khương Ngọc lại mơ hồ đoán được, có lẽ anh ta vì người kia nên đặc biệt đăng ký?

Quả nhiên sau khi vào tài khoản của đối phương, người anh ta quan tâm chỉ có một, nick name cũng không hiện giống như là sợ bị người ta phát hiện, thậm chí ngay cả một hình cũng không gửi qua weibo.

Cho nên giống như cô đoán, anh ta chỉ dùng để chú ý cuộc sống của người khác ——

Khương Ngọc không biết một người cô độc sẽ thế nào, mới có thể làm cho thế giới của anh ta chỉ còn dư lại một người, giống như làm cái gì nghĩ cái gì lúc nào cũng đều xoay quanh cô ta. Ánh mắt cô nhìn Lục Lan Xuyên có chút đồng tình.

Ánh mắt này nhìn vào trong mắt Diệp Duy Trần không giống vậy, anh nhú chặt mi tâm, nhưng vẫn khắc chế không có biểu hiện ra.

Lục Lan Xuyên đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, ngược lại cười một tiếng, “Thì ra cô là tác giả, tôi vẫn không biết, thật là thất lễ.”

“Thất lễ gì chứ, kiếm miếng cơm ăn mà thôi, ngày nào đó độc giả không mua tác phẩm thì không phải là gì rồi.” Khương Ngọc nói xong dừng một chút, “Lục Lan Xuyên, cuộc sống của anh cũng quá tịch mịch đấy.”

Đầu ngón tay Lục Lan Xuyên dừng ở trên màn hình điện thoại di động, ngẩng đầu lên nhìn cô thì còn cười vui vẻ hơn so với trước, “Tiểu cô nương, dừng động một chút lại đồng tình, tôi rất hài lòng với cuộc sống bây giờ.”

Khương Ngọc không sao hiểu được, nhưng cô còn chưa nói cái gì, bên cạnh chợt có âm thanh.

Diệp Duy Trần lạnh nhạt nói: “Khương Ngọc, em cho rằng anh là người chết à?”

Khương Ngọc: “.”

—

Dù Khương Ngọc chậm chạp chẳng nữa cũng phát hiện ra Diệp Duy Trần mất hứng, hoặc là nói, lần này Diệp Duy Trần biểu hiện cảm xúc tương đối rõ ràng.

Nói trực tiếp như vậy làm người ta khó chịu còn chưa tính, hơn nữa lúc đó anh còn tức giận sập cửa rồi đi.

Lục Lan Xuyên bày ra dáng vẻ xem kịch vui, chậm rãi cất điện thoại di động, rồi mới nói với Khương Ngọc đang ngây người: “Ê, đang ghen đó.”

Khương Ngọc suy nghĩ một chút, lại chán nản ngồi trở lại trên ghế sa lon, “Sẽ không đâu, ngày mai lại hòa hợp, anh ấy rất lý trí, chưa bao giờ mất khống chế cả.” Chính cô cũng cảm thấy Diệp Duy Trần đối xử tốt với cô, thậm chí tốt hơn rất nhiều so với những người khác, nhưng. Dù sao cũng còn khác biệt.

“Oán hận thật lâu.” Lục Lan Xuyên vươn cánh tay, “Muốn tôi giúp cô không?”

“Hử?” Khương Ngọc nhìn về mặt cao thâm khó lường của ai kia.

Lục Lan Xuyên bưng tách trà trước mặt lên uống một ngụm nước, “Kỳ thật trước tuổi cô, coi như yêu cũng không thể điên cuồng đáp lại giống như cô mong đợi, mà giữa hai người lại có chênh lệch số tuổi. Nhưng nếu anh ta không biểu hiện ra thì cô vẫn cảm thấy rất lo lắng, cho nên cần phải sử dụng chút thủ đoạn.”

“Đường như anh còn rõ ràng hơn tôi.” Khương Ngọc nói thế nhưng trong lòng lại nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Có lẽ Lục Lan Xuyên nói rất đúng, giữa bọn họ bởi vì tồn tại vấn đề tuổi tác, cho nên phương thức biểu đạt đối với tình yêu cùng hôn nhân cũng khác biệt.

“Tôi cũng trải qua trẻ tuổi, cũng để vượt mắt, cho nên rất rõ ràng loại cảm giác này. Ở tuổi này, có những lời quả thật không dễ dàng nói ra khỏi miệng.”

Khương Ngọc nhìn anh ta chằm chằm một lát, “Nhưng tại sao anh lại giúp tôi?”

Nghe xong câu hỏi, Lục Lan Xuyên yên lặng ngẩn ngui, “Bởi vì cô nói tôi là người tốt, cho nên tôi sẽ làm người tốt đến cùng.”

Hai chữ “người tốt” có ý nghĩa rất lớn đối với anh ta ư?

Khương Ngọc không hỏi ra nghi vấn này, bọn họ có thể chung đụng vui vẻ, có lẽ cũng bởi vì cũng không thể che giấu bí mật dưới đáy lòng.

Cô thở ra, nói với Lục Lan Xuyên: “Không cần đâu, chuyện giữa chúng tôi, cứ để tôi tự giải quyết. Nghe anh nói vậy, trong lòng tôi đã có chủ ý.”

Lục Lan Xuyên nói: “Cũng tốt, tôi đi đây.”

Anh ta đứng dậy chuẩn bị rời đi, Khương Ngọc bỗng nhiên gọi anh ta lại, “Mặc dù tôi không biết quá khứ của anh, nhưng tôi nghĩ, có mấy lời lúc nên nói vẫn phải nói cho đối phương biết.”

Lục Lan Xuyên nhìn cô một lát, mỉm cười vẫy tay.

Hôm sau tình hình tiến triển không như Khương Ngọc dự liệu, Diệp Duy Trăn không có xuất hiện. Cô định nghiêm túc nói chuyện với anh, lần này lại không thấy người đâu.

Gọi điện thoại vẫn không ai nhận, vừa đúng hôm nay cô còn phải đi Đài Truyền Hình ghi hình, vì vậy chỉ có thể tạm gác chuyện này sang một bên.

Hàn Giang ngược lại vẫn luôn bên cô, nói qua tiến trình công việc với cô, “Đầu tiên của phỏng vấn đều xoay quanh các tác phẩm trước kia của em, cũng có một chút về sáng tác, không cần khẩn trương, không khác gì lúc em mở tọa đàm sách, có điều sau đó sẽ có trao đổi với độc giả có mặt ở hiện trường, cái này cũng không cần lo lắng, anh sẽ luôn ở bên cạnh, người chủ trì cũng sẽ nghĩ cách để không đến nổi nhột nhèo. Sau đó —”

Khương Ngọc xoay người nhìn Hàn Giang, “Điện thoại của Diệp Duy Trăn không gọi được, nếu tối nay anh ấy gọi tới, anh nói cho anh ấy biết em đang ghi hình.”

Hàn Giang quả thật dễ khóc dễ cười, “Đại tiểu thư ơi, bây giờ anh đang nói chuyện công với em đây!”

“Em đều nghe được.” Khương Ngọc nói xong khẽ cúi đầu, “Hàn Giang, em vẫn không nghe được đáp án thật sự từ trong miệng anh, trong lòng vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối. Nhưng tối hôm qua em đã nghĩ thật lâu, anh trải qua chuyện như vậy, có lẽ vẫn sợ hãi đối với tình yêu, tựa như em khát vọng cảm giác an toàn vậy, còn anh vừa khát vọng tình yêu, vừa sợ tình yêu.”

Hàn Giang trừng mắt, mù mịt nghe cô nói.

Khương Ngọc cười một cái, “Anh ấy gọi điện thoại, anh nói anh ấy tới đón em, quay xong chương trình. . . . Chúng em cùng nhau về nhà.”

Lúc này Hàn Giang mới nghe hiểu, “Em tha thứ cho anh ta?”

“Không có tha thứ hay không, chỉ có cam lòng hay không mà thôi.” Giọng điệu của Khương Ngọc thật sâu nặng, “Suy nghĩ lâu như vậy, em phát hiện cho dù mình không cam lòng, nhưng vẫn không muốn buông tha. Văn Thanh nói em cố chấp, Diệp Duy Trăn chính là cố chấp lớn nhất trong đời em, đến một bước này, em vẫn không muốn buông ra.”

Hàn Giang cũng không biết nên nói cái gì cho phải, trong lòng vẫn thấy có chút đáng thay cô, “Quanh đi quẩn lại, vẫn quyết định như vậy, anh chỉ hi vọng Diệp Duy Trăn không phụ em.”

Khương Ngọc mỉm môi cười một cái, “Em vào đây.”

Cô mới vừa vào sân khấu không bao lâu, điện thoại di động trong túi Hàn Giang chợt vang lên, anh cầm lên xem, là Diệp Duy Trăn gọi tới.

35. Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Lục Lan Xuyên & Tô Tú

Edit: Bozu

Chờ ra ngoài phòng, Lục Lan Xuyên lấy ra một điều thuốc từ trong túi, anh ngậm điều thuốc lên miệng nhưng lại không đốt, mà dựa vào vách tường lấy điện thoại di động ra, suy đi nghĩ lại, vẫn chủ động gửi một tin nhắn.

Vốn tưởng rằng sẽ như đá chìm xuống biển giống như trước kia, hoặc là chờ rất lâu mới có phản hồi, nhưng lần này bên kia trả lời rất nhanh, hơn nữa bỗng hỏi thăm tình trạng gần đây của anh.

Lục Lan Xuyên nhìn chằm chằm dòng chữ đến mức suýt nữa bật cười, cảm giác vừa ý lại chưa xót, lúc anh gõ chữ đáp lại ngón tay đều run lên.

Mặc dù anh rất thắc mắc vì sao Tô Tú bỗng nhiên hỏi thăm tình trạng gần đây của anh, thế nhưng cảm giác thỏa mãn đã làm anh không thể suy tư cái khác.

Cho đến sau này Tô Tú bỗng nhiên lại gửi tới một tin nhắc: anh biết tác giả Khương Ngọc?

Lục Lan Xuyên: làm sao em biết anh biết cô ấy?

Bên Tô Tú không có đáp lại.

Lục Lan Xuyên đáp lại bên kia: em xem người anh theo dõi trên weibo? Nhưng em vẫn không có theo dõi anh?

Tô Tú:

Lục Lan Xuyên:

Điện thoại di động không vang lên nữa, nhưng giờ khắc này tâm tình của Lục Lan Xuyên cũng không có kích động, anh chống vách tường cúi đầu bật cười, đáy mắt lại cảm thấy hơi nóng tràn đầy.

Lãng phí nhiều năm như vậy, tâm ý của cô ấy cuối cùng cũng như anh rồi sao? Trước kia không bỏ được, ép buộc cô ấy cũng không dám, nhưng lần này. Anh quyết định cố gắng thử một lần.

—————END—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-nho-chin>